

Doğumgünü - Leandra Logan

BİRİNCİ BÖLÜM

Las Vegas Hastanesi kanser koğuşunun koridorunda telaşlı adımlarla yürürken, başlar ona doğru çevrilmişti. Bu bakışlarda korku ya da şaşkınlık değil, acıma vardı. Kahverengi üniformasıyla, gencecik kadın polis beklenmedik bir ziyaretçi ya da yeni birisi değildi. Dört haftadır her gün yaptığı ziyaretlerden sonra, Memur Karen Bradford'un oraya bir kuşkuluyu izlemek ya da bir tanığı köşeye kıstırmak için görevle gelmediğini hastane personeli artık biliyordu. Düşman ölümdü ve uzun süren tedavilerden sonra hayatta kalma mücadelesi en sonunda bitmişti.

Karen yer yüzünde tek ve koşulsuz sevdiği kişi olan halası Irene'yle vedalaşmak için gelmişti. Tombul, orta yaşlı hemşire Milly, Irene'nin kapalı kapısı önünde Karen'i bekliyordu.

"Tanrıya şükür, zamanında geldin, dedi.

Karen'in güzel yüzü Milly'nin endişeli bakışları altında çöktü. İşinde ve halasının yanındayken duygularını bastırıyordu. Yaşadığı karışıklığı göstermek için kendini ancak hastane personelinin yanında rahat hissediyordu.

"Yapabilecek misin?" diye sordu Milly.

"Evet. Beni bulmaya çalıştığın için teşekkür ederim.-

"Irene Bradford bir şey isteyince insanlar ayağa fırlar," diye fısıldadı Milly. "O harika bir kadın."

Karen'in mavi gözleri gururla parladı, "öyledir."

"İhtiyacın olursa kapının önündeyim/' dedi Milly, Karen'in koluna hafifçe vurarak. "Ama bana içeriye girmememi söyledi."

Karen derin bir soluk aldıktan sonra odanın kapısını açtı. Geniş kapı Karen'in arkasından kapanarak halayla yeğeni ağır kokulu odada sessizce baş başa bırakmıştı.

"Irene Hala. Beni duyabiliyor musun?"

Örtülerin altındaki ufak tefek kadın Karen'in sesini duyunca gözlerini kırıştırdı. Bir zamanlar sağlıklı ve güçlü Irene Bradford'dan geriye fazla bir şey kalmamıştı. Bedeni incecik, bir tutam saç bembeyaz ve küçülmüş yüzü kırış kırıştı.

Karen yatağın yanındaki iskemleye oturduktan sonra eğilip Irene'nin titreyen parmaklarını tutarak sıktı. Karen yaşlı kadının zayıf elini yeniden yorganın üstüne koyarken, o elin bir zamanlar ne kadar güçlü olduğunu düşündü. Ama Irene'nin gücü yaşlılık ve hastalıkla kurumuştu ve eski canlılığı artık bir anıdan başka bir şey değildi.

Irene birkaç dakika sonra gözlerini açtığında Karen eğilmiş, yatağı düzeltiyordu. Yaşlı kadın Karen'in üniformalı olduğunu görünce gülümsemeye çalıştı. "Çalışıyordun..." diye mırıldandı.

"Evet," dedi Karen iskemleye otururken. "Ama her zaman okuldan kaçacak kadar cesaretliydim, biliyorsun."

"Seni bundan vazgeçirdiğimizi sanıyordum," diye karşılık verdi yaşlı kadın.

Karen halasının onun gülmesini beklediğini bildiği için küçük bir kahkaha attı. Ama sessizlikte çok

yüksek çıkan sesinde bir zorlama ve boğukluk vardı.

"Saat kaç?" diye sordu Irene.

"On," dedi Karen saatine bakarak.

Irene son dakikalarında bile saatin kaç olduğunu bilmek istiyordu. Her zaman dakik ve düzenli olduğu için kendisiyle gurur duyardı.

Irene zorlukla yutkundu. "Konuşmak istiyorum."

"Kendini yorma," dedi Karen halasının ateş gibi alnını okşayarak.

"Seni buraya beni dinlemen için çağırdım/ diye üsteledi Irene.

"Bak, Irene Hala," dedi Karen hemen itiraz ederek. "Yaptığımız onca konuşmadan sonra, artık lütfen gücünü harcama."

Irene'nin gri gözleri parladı. "Ne için?"

"Lanet olsun!" dedi Karen yüksek sesle. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Evet." Irene dudaklarını yalarken hafifçe öksürdü. "Zamanım geldi."

"Sen ve şu zaman takıntın." Karen o anda ağlamaması gerektiğini biliyordu. Çünkü bu Irene'nin hiç hoşuna gitmeyecekti. O sadece gücü ve cesareti severdi.

"Şimdi konuşmak istiyorum," dedi Irene ısrarla.

Karen'in gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulanıklaştırıyordu. Cebinden bir mendil çıkarıp gözlerine bastırdı. "Dinlememeye hiç cesaret edebildim mi?"

Irene güç toplamaya çalıyor gibi, yastığın üzerinde başının yerini değiştirdi. Ya da uygun sözcükleri bulmaya çalışıyor olmalıydı?

Karen o kadar önemli ne olabileceğini tahmin edemiyordu. Irene'nin akciğer kanseri, sonunda hastaneye yatmasını gerektirmişti. Sonraki birkaç hafta içinde, orada beraber uzun saatler geçirmişlerdi.

"Bana geldiğin zamanı hatırlıyor musun?.."

"Evet, tabii," dedi Karen burnunu çekerek.

Karen'in on altı yaşındayken evde kalmış halasının kapısına gittiği günün üzerinden on yıl geçmişti.

Karen'in babası, yani Irene'nin kardeşi olan Milton Bradford da bir süre önce kanserden ölmüştü.

Sorunlu bir kadın olan Karen'in annesi ise, sonunda kızından ellerini çekmişti. Karen iki büyük bavul ve bir kamyon dolusu duygusal yükü Irene'nin mütevazı yeşil evinin kapısında durduğu günü çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. Evsiz bir isyankar, hamile bir genç kızdı.

Ondan sonra irade savaşları başlamıştı. Karen'in isyankarlıkları karşısında, Irene'nin cezaları vardı.

Sonunda Karen kendini disipline girmiş bulmuştu, Irene iyi ya da kötü zamanlarda daima tutardı. Bu garanti, Karen'e daha önce duymadığı bir güven hissi vermişti.

"Sana karşı çok kötü olmadığımı umarım, Hala," diye mırıldandı Karen hıçkırmamak için mendili ile ağzını kapatarak.

"Kötü değildin, Karen. Biraz vahşiydin. Yönsüzdün." Irene soluk almak için çabaladı. "Bir şansa ihtiyacın vardı."

"Hemşireyi çağırayım mı?" diye sordu Karen panik içinde.

"Hayır." Yaşlı kadının başı sallandı. "Sadece telaştan."

"Bütün yaptıkların için sana yeniden teşekkür etmek istiyorum."

"Benden... nefret etme."

"Senden nasıl nefret edebilirim?" diye inledi Karen sarı saçlarını savurarak. Bu, onun eski isyankarlığından kalan bir alışkanlıktı. "Hayatımı kurtardın. Be-

ni sevdin, bana katlandın."

"Zor, canım," dedi Irene boş bakışlarla. "İkimiz için de zor. Seni yalnız bırakmayı hiç İstemiyorum.

Artık büyüdüğün için seni... idare etmek daha kolay olurdu."

"Çok komik," diye karşılık verdi Karen üzgün bir gülümsemeyle. "Ama inan bana, yalnız değilim.

Arkadaşlarım var, Yargıç Stewart var."

Irene'nin solgun yüzüne bir duygusallık geldi. "Stew senin dostun. Bunu unutma, lütfen."

Karen halasına, bu saygıdeğer Yargıç Franklin Stewart hakkında birçok kez şaka yapmıştı. Irene'ye Stew üniversiteden beri dost ve dert ortağıydılar. Ve ikisi de hiç evlenmemişti. Stew, Karen'e karşı baba rolü üstlenerek onu hukuk öğrenimi yapmaya ve cesaretiyle enerjisini iyi kullanabileceği bir iş seçmeye yönlendirmişti.

"Benim için endişelenmeyi bırak artık, Irene Hala. Çok büyük bir iş yaptın. İyi birisi oldum."

Irene devam etmeye kararlı bir halde yutkunmaya çalıştı. "Çocukla geldiğin zaman."

Karen doğumda ölen, yüzünü bile görmediği bebeğini anımsayınca yüreği sızladı. Karen bu sırrını çok derinlerine gömmüştü. Aynı hastanede bir çocuk olarak çocuk doğurduğu günden sonra, bu konu halasıyla arasında on yıl boyunca hiç açılmamıştı.

"Çok aptalca bir hataydı, Hala," dedi.

"Yalnız ve sevgi arayan bir kızdın," dedi Irene anlayışla. "Hepimiz yanılırız..."

Karen o günlerde anlayış gördüğünü anımsamıyordu. Gördüğü sadece hoşgörüyü. Ama önemli olan

durumun bütünüydü, irene ona evini açıp sahip olduğu şeyleri paylaşarak ona vasi ve dost olmuştu. O zamana kadar yalnız yaşamayı seçmiş olduğu düşü-

nülecek olursa, bu onun için bir rahatsızlık olmalıydı.

"Durumuma rağmen başını dik tuttun," dedi Karen övgüyle. "Bu cesaret isterdi."

"Korkaktım," dedi irene acıyla.

Karen şaşırıldı. "Değildin! Hiçbir zaman olmadın!"

İrene başını salladı. "Sana sevgiyi öğretmeye çalıştım. Sana yeni bir başlangıç verdim."

"Ümitsiz bir şeyi basardın," dedi Karen. "Bebeğim yaşasaydı, o da senin sayende en iyi şeyleri görecekti."

Yaşlı kadının yüzünde bir heyecan dolaştı. Ömrünün son dakikalarında, duyduğu acıya rağmen bir iç çekişme yaşadığı belliydi.

Karen boğazı daralarak halasını seyrediyordu.

Saniyeler dakikalara dönüştü. Sessiz odayı kaplayan gizli bir el, yaklaşan ölümün peçesini yavaş yavaş kaldırıyordu.

irene Bradford son sahnede neyle mücadele ediyor olabilirdi?

Uykusuzluk ve endişeden iyice gerginleşen Karen, milyonlarca parçaya bölünebileceğini hissetti. irene boş laflar edecek ya da anılara kapılacak biri değildi. Konuyu bir yere götürmeye, Karen'e bir şey söylemeye çalışıyor olmalıydı.

"Aklında ne var, irene Hala?" diye sordu Karen yumuşak bir sesle.

irene, "Seni seviyorum, Karen," gibi basit sözcükler söylemezdi. Aynı evi paylaştıkları onca yıl içinde böyle bir şey hiç söylememişti. Sevgisini birçok değişik şekilde dile getirmişti, ama hiçbir zaman açıkça söylememişti. Bu Karen için unutamayacağı bir armağan olabilirdi belki, ama irene çok daha ciddi bir şeyler söylemek istiyordu.

"Seni seviyorum, Hala," diye fısıldadı bütün içten-

ligi ve duygusallığıyla.

Irene'nin gözleri birden açıldı. "Stevv'i gör. Seni seviyorum..."

irene kendisinden bekleneceği gibi, son sözlerini söylemeyi başarmıştı. Ama mesajında söylemek istediği başka bir şey vardı. Karen bundan emindi.

Ne var ki, halası ona ancak bu kadarını iletebilmişti.

Irene'nin küçük ve rahat evi, Las Vegas'ın parlak ışıklı eğlence merkezinden uzakta bir yerleşim semtindeydi. Dışarıdan bakıldığında, dümdüz çölün ortasındaki diğer bütün evlerden biri gibi görünüyordu ama içi çok Özeldi. Yıllar önce burayı alan ve hayatının büyük bir kısmını bu evde geçiren Irene'yi yansıtıyordu İçindeki her şey.

Karen o akşam, odaları dolaşırken bir sis perdesi içindeki anılan yeniden yaşıyordu. Orası onun evi ve uzun süren fırtınadan sonra sığınabileceği bir barınak olmuştu.

Polis akademisini bitirdikten kısa bir zaman sonra, oradan ayrılıp bir arkadaşıyla birlikte bir apartman dairesine taşınmıştı. Ama Irene'nin sağlığı iyice bozulunca, yeniden eve dönmüştü.

O zaman Irene'yle rolleri değişmişlerdi; artık bakıcı ve koruyucu rolü Karen'in olmuştu.

Karen yandaki komşunun getirip mutfak masasının üstüne bıraktığı ellenmemiş yemeğe bakarak, düzene koyması gereken çok şey olduğunu düşündü. Sevilen bir kişinin defterini kapamak üzücüye sıkıcı bir görevdi.

Boğazından lokma geçmeyeceğini bildiği için, dönüp Irene'nin küçük çalışma odasına gitti. Gıcırtilı is-

kemleye oturup avuçlarını Irene'nin eski meşe masasına koydu.

Karen geldiğinde, irene lisedeki İngilizce öğretmenliğinden yeni emekli olmuştu. Okuldan ayrılırken, sınıfındaki tahta masayla iskemleyi ona vermişlerdi, irene bu hikayeyi sık sık anlatırdı.

Öğrenciler onu başlarından atmaya o kadar hevesliymişler ki, okuldaki son gününde masası ve iskemlesiyle birlikte kapiya taşımışlar.

Aslında, öğrencilerin çoğu Miss Bradford'un akli başında politikasına saygı gösterirlerdi. Ev Irene'nin öğrencilerinden gelmiş küçük anılarla doluydu. Öğrenciler artık çoluk çocuk sahibi insanlardı, ama bayramlarda Miss Bradford'u yalnız bırakmazlardı. Onu görmeye gelirler ve eski günleri anımsamak için ondan öğretmen masasına oturmasını isterlerdi.

Ve hepsi, son görevlerini yapıp onun cenaze törenine muhakkak ki gelecektirdi. Irene'nin onlara nasıl destek olduğunu, bazen ailelerinin bile haberi olmadan akşamları ders çalıştırdığını ve herbirinin hayatta başarılı olması için nasıl yönlendirip yüreklendirdiğini Karen defalarca dinlemişti. Onunla vedalaşmaya mutlaka gelecektirdi.

Bu arada Irene'nin son dakikalarını, son sözlerini öğrenmek isteyecektirdi. Sözcükleri hiçbir zaman şaşırmayan kusursuz bir İngilizce Öğretmenine yaraşır sözler bekleyecektirdi ondan.

Karen masanın üstüne eğilip başını kollarına gömdü. Gözyaşlarının tuzlu tadını alarak ve masanın limon kokulu cilasını koklayarak kendisini bıraktı. Doya doya ağlamak İstiyordu.

Karen halasının eski öğrencilerine ne diyecekti? irene hala son dakikalarında kekeleyerek, tükürükler saçarak bir şeyler söylemeye çalışmıştı. Karen buna

fazla hayal kırıklığı yaratmayacak bir açıklama bulmalıydı, irene son dakikalarında öğrencilerinin hatırladığı o güçlü öğretmen olmaktan çıkmış, tüm gücünü yitirmişti.

Karen halasının yatağının yanında bu son dakikaları aklında yeniden canlandırarak uzun bir süre hareketsizce durdu, irene veda etmiş, sevgiden söz etmişti.

Karen daha başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu, irene önemli bir şey mi açıklamak istemişti acaba?

Anahtar Yargıç Franklin Stewart'ta olmalıydı, irene, Karen'i ona doğru yönlendirmişti.

Ne yazık ki, Stewart iş için iki gündür şehirden uzakta olduğundan Irene'nin son saatlerinde yanında bulunamamıştı. Yetmiş üç yaşındaki yargıç kürsüden inip emekli olalı neredeyse on yıl olmuştu, ama hala avukatlık mesleğini sürdürüyordu. Sekreteri Justine Wilson onu arayıp acı haberi vermiş, Stevv o gece geri dönmeye söz vermişti.

Karen teselli ihtiyacıyla, telefonu alıp Stevv'in evinin numarasını çevirdi. Stew'in yumuşak, ağırbaşlı sesini duyunca büyük bir rahatlık hissetti.

"Ah, Karen, eve şimdi geldim ve seni aramak için çok geç olduğunu düşündüm."

"Yatmayı düşünüyordum," dedi Karen. "Ama sağ salim döndüğünden emin olmak istedim."

"Evet, tabii. Lütfen, en içten duygularımı kabul et, canım."

"Sen de benimkileri," diye karşılık verdi Karen. "Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Evet, evet," dedi Stew özlemlerle. "Uzun zamandır üçümüz bir aile gibiydik. Onu çok özleyeceğiz."

İkisi de kendi duygularıyla çekişirlerken, kısa bir sessizlik oldu.

"Her şey hazırlandı," dedi Karen sonra. "Tören yarın onun kilisesinde yapılacak. Sonra evde öğle yemeği vereceğim."

Stew, "Küçük teşkilatçı her şeyi ölümünden önce kendi düzenledi, değil mi?"

Karen gülümsedi. "Gösteriyi kendisi yönetmek istedi. Her zamanki gibi."

"Son anları senin İçin çok zor olmuş olmalı," dedi Stevv.

"irene bana yardım etti," dedi Karen. Sonra bir soluk alıp kendi sorusunu sordu. "Stew, halamın bütün evrakları sendeydi, değil mi?"

"Evet, canım. Justine onları bugün sana postaladığını söyledi."

Karen kalem kavanozunun yanında duran şişkin zarfa baktı. "Evet, buradalar."

"Yarın birkaç dakika ayırıp bakarız. Evi, birikimleri ve küçük bir hayat sigortası... bir de liseye yaptığı bağış var, biliyorsun."

"Hepsi bu mu, Stew?"

"Evet," dedi Stevv biraz şaşırarak. "Başka ne olacağını düşünüyorsun?"

"Belki de aptalca bir duygusallık gibi görüneceğini biliyorum, ama Irene'nin ölmeden hemen önce bana bir şey anlatmaya çalıştığını hissettim."

"Sahi mi? Ne kadar tuhaf."

Karen gözlerine dolan yaşları gidermek için gözlerini kırıştırırken kaşlarını çattı. Stevv'in sesi bir an kısılmıştı. Bir şey mi gizliyordu, yoksa hayatında en yakın dostunun ondan gizli bir şeyi olabileceğini mi

kabullenmek istememişti?

"Bir hatadan söz etti, Stew."

"irene mi? Ne kadar garip, Karen! Yanlış anlamış olmalısın."

"Hayır, her sözcüğü dikkatle tartıyordu. Bir açıklama yapmaya hazırlandığından çok eminim. Birkaç dakikası daha olsaydı, söyleyebilecekti."

"Buna ihtimal vermiyorum," diye karşılık verdi Stew. "irene Bradford eline aldığı kartları hemen masaya açardı. Hiçbir zaman bir düşüncesini kısıtlamaz, hiçbir zaman özür dilemezdi."

"Bence onu takdir etmemize, ona hayranlık duymamıza değer veriyordu," dedi Karen üzerine bastırarak. "Bunu anlamam yıllar aldı, ama bütün o diktatörce davranışlarının altında onun için ne düşündüğümüzü de merak ederdi. Ve sonunda her zamanki düzenliliğiyle, her şeyi düzgün bir şekilde bitirmek istedi."

"Irene'yı çok iyi anlamışsın, canım. Ama sen sözlerinden bir mana çıkarman galiba yanlış."

Karen dudağını ısırды. Stevv'in sesinde açık bir rahatsızlık vardı. "Bir şeyden korkuyordu. Sanki benden bir şey saklamıştı. Sanki bir sırrı vardı da bunu söylemek itiraf etmek istiyor gibiydi."

"Sayıklamalar!" dedi Stew mahkemede konuşuyormuş gibi katı bir sesle. "Bununla, kendini daha fazla üzmemekten başka bir şey yapmıyorsun," diye devam etti. "O kadar güçlü ve canlı bir insanın son anlarını yaşamak, ölümünü kabul etmek her zaman zordur. Bu soruyu sorman doğal. 'Hepsi bu kadar mı?' Ama başka bir şey yoktur, inan bana.."

"Ama o kadar değildi..."

"Gerçeği kabul etmelisin," diyerek Karen'in sözünü kesti Stew. "irene bütün hayatını gerçekler üzerine kurmuştu. Bu zor zamanında güç bulmak için kendine onu örnek alır, kendini hayali kaçırlara kaptırmazsan, seninle çok gurur duyardı."

Karen biraz sonra telefonu kapadığında bazı endişelerinin aşırı çalışan hayal gücünden kaynaklandığına inanmaya çalışıyordu. Ama Irene ölmeden önce bütün bilmışliğine karşın oldukça akli başında görünüyordu. Ve Karen onun önemli bir şey söylemeye çalıştığından emindi.

irene sözcükleri dikkatle seçmeye çalışırken gücünü kaybetmişti.

Karen'in onun yanına gelişinden ve hamileliğinden konuşmaya başladıkları zaman, irene heyecandan tıkanmaya başlamıştı, irene yeğeninin durumundan utanmış ve bu yüzden içinde bir suçluluk duygusu yaşatmış olabilir miydi? Ama irene gençlere karşı mümkün olduğunca hoşgörülü olmaya çalışmıştı hep. Karen içinde Irene'nin vasiyetinin olduğu kalın zarfı masanın ortasına doğru çekti. Yerine getirmesi gereken son bir görevi vardı.

Konu Başlığı: Ynt: DOGUM GÜNÜ / Leandra Logan

Gönderen: lara sila üzerinde Mart 23, 2007, 08:05:49 pm

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün iki buçuk sıralarında irene Bradford sonsuz uykusunda, toprağa verildi. Törenden sonra Irene'nin arkadaşları, eski öğrencileri ve Karen'in bazı polis arkadaşları evde toplanmışlardı.

irene Ölmeden önce ona özgü bir davranışla son yolculuğu için kesin talimatlar bırakmıştı. Karen düz siyah elbisesini giyecek, Irene'nin opal gerdanlığını takacaktı. Gerdanlık Stew'in ona üniversite

yıllarında vermiş olduğu bir armağandı. Fazla değerli değildi, ama ailenin kuşaktan kuşağa kalacak belki de tek yadigarıydı.

Sonra yemek verilecekti, irene yemekte ne verileceğini ve nasıl servis yapılacağını bile tek tek saptamıştı. Mutfakta, oturma ve yemek odalarında toplanan herkesin elinde Irene'nin büyük koleksiyonundan birer fincan vardı. Her fincanın özel bîr anlamı bulunuyordu. Herbir fincan bir öğrencisinin armağanıydı. Hepsi değişik renklerde ve şekillerdeydiler ve üstlerinde mesajlar yazılıydı. Çoğunda, En İyi Öğretmen veya Mükemmel Eğitici gibi övgüler vardı. Bazılarını ise, Las Vegas gazinolarının logoları süslüyordu.

irene meslekler arasındaki uçurumu bir fincan kahveyle kapamıştı böylece. Onun her adımında bir anlam, bir eğitici mesaj bulunurdu.

Karen elinde Irene'nin en sevdiği ceviz kokulu kahveyle kalabalığın arasında son bir kez daha dolaşırken, herkesin fincanının dolu olup olmadığını kontrol etti. Sıcak bir ilkbahar günüydü ve antika olmuş eski havalandırma cihazı içeriye en ufak bir serinlik bile vermiyordu. Bu sıcak havada herkes Irene'nin isteği olduğu için sıcak kahve içiyordu.

Sonunda kalabalık dağılmaya başladı, insanlar el sıkışıp öpüşerek vedalaşıyorlardı. Karen, Stevv'in giden konuklan geçirmek için kapının yanında durduğunu gördü. Uzun boylu, kibar ve üzgün yargıcı sempati ve kuşku karışımı bir duyguyla inceledi.

Karen onunla önceki gece yaptıkları konuşmadan ve Stevv'in katı tavrından duyduğu tedirginlikle gecenin yansıması kahverengi, şişkin zarfın içindekileri incelemekle geçirmişti. Irene'nin evrakları arasında olağandışı bir şey yoktu. Ama Karen ne bulacağını ummuştu? Eğer Stew bir şey gizliyorsa, bunu elbette ki bu zarf ile onun eline verecek değildi.

Karen mutfağa dönüp kahveyi bırakırken, arka kapıya hafifçe vurulduğunu duydu. Arkasına döndüğünde, Stevv'in sekreteri Justine VWilson'un kolunun altında büyük bir zarfla içeriye girdiğini gördü.

"Rahatsız etmek istemezdim," dedi kadın biçimli kalçasıyla kapıyı iterek kaparken.

Karen üstünde sarı keten bir elbise olan heykel gibi kadına sevgiyle gülümsedi. Eski bir revü kızı olan Justine, esmer teni ve egzotik gözleriyle Yargıç Stevvart'ın küçük bürosuna renk katan bir güzellikti.

Justine aynı zamanda, her işte parmağı ve kulağı olduğu için, irene konusunda da araştırma yapabilecek en uygun insandı.

"Rahatsız etmiyorsun, Justine. Seni ben çağırdım." Karen umutla sekreterin elindeki zarfa bakıyordu.

"Akıllıcaydı," dedi Justine başını sallayarak. "Yargıcın gizli dolabında yanlış dosyalanmış evraklar olduğunu söylediğinde bana biraz saçma gelmişti. Ama onları tek tek okudum ve... bu yüzden..."

"Tabii," dedi Karen. Justine'yle göz göze gelmekten kaçınmaya çalışarak altın sarısı saçlarını kulağının arkasına attı. Oyuna devam etmek, Justine'nin gizli dolaptaki dosyalarda öğrendiklerini zaten biliyormuş gibi davranmak zorundaydı. Oysa, gizli bir dosyanın varlığından bile haberi yoktu ve kafadan atmıştı. Justine'yi cenaze töreninden biraz önce, yargıcın büroda olmayacağından emin olduğu bir saatte aramıştı.

Gerçeğe çok yaklaştığını hissediyordu.

Karen masanın yanında duran polis memurlarına döndü. şefleri George Bradıey'le birlikte vedalaşmak için bekliyorlardı. Karen onlarla kucaklaşarak yinelenen başsağlığı dileklerini kabul ederek onları uğurladı.

Artık mutfakta Justine ile yalnızdılar.

"Yargıcın bu kadar önemli bir şeyi nasıl atladiğını anlamıyorum," dedi Justine yumuşak bir sesle.

"Özellikle de, irene için ne kadar önemli olduğunu düşünecek olursak."

"Evet, dediğim gibi, bütün kayıtları almamı sıkıca tembihledi."

"irene her şeyi çok iyi düzenlemişti," dedi Justi-ne. "Sanırım, yargıç bazı şeylere dikkat edemeyecek kadar sarsılmış durumda."

"Neyse ki, sen varsın," dedi Karen zarfı alırken.

"Evet, geri dönsen iyi olacak." Justine kolundaki altın saate baktı. "Yargıcın büroya hemen döneceğini sanmıyorum. O evraklar hakkında konuşursunuz, tabii."

Karen zarfı bırakırken elleri titriyordu. O evrakları elde etmek için blöf yapmış olmak hoşuna gitmiyordu, ama Justine'nin Stew'e olan büyük bağlılığını bildiği için başka bir çözüm bulamamıştı. Yaptığı oyun yargıcın hoşuna gitmeyecekti, ama Karen nedense kendisi üzerinde uzun zaman önce bir oyun oynandığını hissediyordu. Justine'nin biraz da meraklı bakışlarla onu seyrettiğinin farkındaydı. O anda, Karen en çılgınca tahminini doğrulayan belgeyi gördü.

Justine merakla kaşlarını kaldırdı. "İyi misin, Karen? İstediyin buydu, değil mi?"

"Ah, evet," diye yanıt verdi Karen soluk soluğa ve yüreği hızla atarak. "Çok teşekkür ederim, Justine." Karen uyrgezer gibi yürüyerek oturma odasına dönerken, zarfı göğsüne bastırmıştı.

Evde sadece birkaç konukla Stew'in arkadaşları kalmıştı, ama onlar da gitmek üzereydiler. Karen onlara geldikleri için teşekkür ettikten sonra Irene'nin çalışma odasına gitti. Güç kazanmak için bir soluk alarak masaya yaklaştı ve zarfı açtı.

İskemleye oturup kağıtları masanın üstüne saçtı. Kendi kalıtımıyla ilgili ayrıntıları gözden geçirirken,

şakakları zonklamaya başlıyordu.

O bir anneydi! Yaşayan birkız çocuğunun annesiydi

On yıl önce öldüğüne inandığı bebek yaşıyordu ve Karen 'in onca zamandır bundan haberi yoktu! İçine bir rahatlama ve aynı zamanda da bir öfke yayılırken soluklan hızlandı.

Bebek Bradford. Üç kilo, iki yüz gram. Mavi gözlü. Sarı saçlı.

Babası bilinmiyor.

Karen formdaki bilgilere bakarken yumruklarını sıkıyordu. Sonra yavaş yavaş geçmişe dönerek o günleri yeniden yaşamaya başladı. Hamileliği, doğumu ve bebeğin ölü doğduğu haberi.

Ve sonra, bebeğinin doğum günleri gelmişti. 15 Mayıs. Anneler Günü'ne çok yakındı. Bu, Karen için çifte acı demektir. Görevlerini yapmayan kendi annesinin anıları ve yüzünü bile görmediği kızının ölümü onu her zaman üzüntüye boğardı.

Karen'in acılarını paylaşacağı kimse olmamıştı, irene hiçbir zaman duygusal bir insan değildi. Çalkantılı ve zor günlerde Karen'in yanında, fırtınada bükülmeyen bir ağaç gibi durmuştu, insan onun dalları altında bir sığınak bulmayı umabilirdi, ama ondan bir sıcaklık ve teselli bekleyemezdi. Sonunda fırtına dindiği zaman evdeki yaşam ve kurallar eski katılıkları İle geri dönerdi.

irene bu sırrı yıllarca gizlemişti.

Karen o acı dolu yıl dönümlerinin aslında kızının mutlu doğum günleri olabileceğini düşündü. Tatlı, acı duygular içinde vücudu ve hisleri uyuşmaya başlamıştı.

Karen başını kaldırdığında, Stew'in odanın için-

de pencerenin önünde durmuş dışarıya baktığını gördü. Pencereden giren öğleden sonra güneşi, seyrelmiş saçlarını aydınlatıyordu. Yaşına rağmen hala güçlü bir vücudu vardı.

"Bana yalan söyledin, Stew."

Stew arkasına döndüğünde yüzünde sert bir ifade vardı. Bakışları masanın üstündeki zarfa çevrilirken, yenilgiye uğramış gibiydi. "Irene'nin talimatlarını yerine getirdim."

"O bilmemi istiyordu! Ölmeden önce bana gerçeği anlatmaya çalıştı. Ama sen dün gece, o öldükten sonra bile bu yalanı sürdürdün!" Karen boğazındaki hıçkırığı bastırmaya çalıştı, ama yapamadı.

"Ben... onun bunu gerçekten istediğine inanmıyorum," dedi Stew başı dik, Karen'e yaklaşırken.

"Kararından dönecek bir insan değildi, irene."

"Ah, siz ikiniz her şeyi hep sadece kendiniz bildiğinizi sanırsınız!" diye bağırdı Karen ayağa fırlayarak.

"Ama benim hayatımla oynadınız! Çocuğumun hayatıyla!" Ellerini masaya dayayıp eğilerek iri mavi gözlerini Stew'e dikti. "Bunun için ne söyleyeceksin, Yargıç? Böyle bir davayı mahkemede nasıl değerlendirirdin?"

Karen'in boğuk sesi üzüntü ve hayal kırıklığıyla doluydu. Bu hali Stew'e bir anda, on yıl Önce İrene'nin hayatına fırtına gibi giren küstah ve yaralı kızı anımsattı. Karen o zaman onlara meydan okuyordu. Onlar da meydan okumaya karşılık vermişler ve sonunda kazanmışlardı. Hepsi kazanmıştı. Ama keşke bunu Karen de anlayabilseydi.

"Anlamaya çalışmalısın, Karen." Stew'in sesi yumuşak ama güçlüydü, "irene seni yanına aldığında

çok genç ve isyankar bir kızdın. Yanlış yönlendirilmiş hamile bir çocuktun, irene senin için elinden geleni yaptı."

Karen burnunu çekerek başını kaldırdı. "İrene'nin görevlerine düşkünlüğünü takdir ediyorum, ama annelik bundan daha fazla bir şeydir. Öğretmen olmasına, öğrencileriyle dostça ilişkiler kurmasına rağmen, annelik bağının önemini bilmiyordu. Bebeğim hakkında söz sahibi olmak isteyeceğimi düşünmedi."

"Korkuyor olabileceğini hiç aklına getirdin mi?"

Karen'in ağzı açıldı. "Bebeğimden mi?"

Stew gülümseyerek başını salladı. "Senden, Karen."

"Olamaz."

"Ya, evet, korkuyordu," dedi Stew yeniden başını sallayarak. "Ama bu başlangıçtaydı. Ne yazık ki, senin hayatın çok önemli bir dönüm noktasındayken bir araya geldiniz. Her şey ona çok yabancıydı. Sen hamile bir kızdın, ama irene anne özelliklerini taşıyan bir kadın değildi. Seninle ilgilenmek istiyordu, Karen. Ama zorlu bir öğrenci olarak, kızı olarak değil."

Karen bir darbe yemiş gibi iskemleye çöktü. "Bana zor durumdaki bir öğrenci gibi mi yaklaştı?" diye fısıldadı.

"Bu o kadar kötü bir şey değil," dedi Stew teselli etmeye çalışarak. "Bugün bu ev ona minnettar öğrencilerle dolup taşıyor, irene kendi tarzında vericiydi, canım. Dediğin gibi, sıcak bir yakınlıkla değil..."

"Duygulardan anlamazdı," dedi Karen üzüntüyle.

"Burada yanılıyorsun, Küçük Hanım," dedi Stew parmağını azarlar gibi sallayarak- "irene duygusaldı,

ama duygularını anlatamaz, açığa vuramazdı. Olağanüstü bir kadındı. Beceriksiz bir anne olacağını bilecek kadar da kendini iyi tanımişti. Her kadının güçlü annelik güdülerini olmadığını, bu konuda kitaplar yazılmadan uzun zaman önce anlamıştı o. Öğretmek, kendinden bir şeyler vermek istiyordu, ama bir aile kurmak değil."

"Öyleyse, benî gerçekte istemedi."

"Saçmalamayı bırak! Bunları sana ona yük olduğunu hissetmen için söylemiyorum. Durumu onun açısından görmeni istiyorum. Seninle ilgilendi, Karen. Ama bebeğin doğduğunda altmış yaşını doldurmuştu. Bir düşün. Emekli olmuştu ve mütevazî emekli aylığıyla, basit hobilerle uğraşmak istiyordu. Bütün planları bir anda tersyüz oldu. Yapabileceği en iyi şey seni alıp okulda uyguladığı programa sokmaktı."

"Ve bebeğimi..."

Stew sözcükleri tartarken keskin bir soluk aldı. "Sana yepyeni bir başlangıç verdi."

Karen durumu düşünürken içinde öfkeyle acı birbiriyle çarpışıyordu. Hayatında sevdiği tek kişiyi kaybetmişti. Ama o kişi ona yalan söylemiş, çocuğunu ondan uzaklaştırmış, esirgemişti.

"Gerçeği bilmek hakkım," dedi Karen dikkatini yeniden masadaki evraklara çevirerek.

Yargıç Stewart elini kağıtların üstüne koydu. "Lütfen, benim anlatmama izin ver. Hepsi orada var, ama sanırım ki irene her şeyi benden öğrenmeni isterdi. Dosyayı sinsice ele geçirdiğin için, bu kadarını bana borçlusun."

Karen arkasına yaslanıp ellerini kucağına koydu. "Peki, Stew."

Yargıç yıllarca mahkeme salonlarında görev yaparken bir konu üzerinde konuşmak zorunda olduğu zaman, dolaşma alışkanlığını edinmişti. Karen'in oturduğu masanın önünde yürürken jürinin

karşısındaymış gibiydi.

Bir yerde, öyle de sayılırdı.

Karen ise, kendi mesleğinden dolayı insanlarla görüşme yapmaya ve onlara yöneltiri sorular sormaya alışkındı. "Demek, bebek canlı ve sağlıklı doğdu," dedi.

"Ah, evet. Çok tatlıydı, senin gibi sari saçlıydı."

Karen sakin kalmaya çalışarak alt dudağını ısırıldı. Duyacaklarından korkuyordu, ama aynı zamanda gerçeği öğrenmek için de sabırsızlanıyordu.

"Bebek burada, Nevadalı varlıklı bir aileye verildi."

"İrene onları Hıristiyan yardım dernekleri aracılığıyla mı buldu?"

"Niyeti öyleydi," diye başladı Stew yavaşça. "Ama birden başka bir fırsat çıktı. Willis ve Darnell adlı tanınmış bir şirket aracılığıyla."

"Willis senin kuzenin, değil mi?" dedi Karen düşünceli bir ifadeyle.

"Evet," dedi Stew. "Cari Willis bana düşük yapmış ve evlat edinmeyi çok isteyen bir müşterisinin olduğunu söyledi. Kadının ailesini yıllardır tanıyordu. Bostonlu soylu bir aileydi. Kadın buralı bir işadamıyla evlenmiş..."

"Kumarhaneci mi?" diye sordu Karen korkuyla.

"Tesis sahibi."

"Buralı mı?"

"Tahoe Gölü'nden. Adı orada, evrakların bazıla-

rında yazıyor. Chandler. Ross ve Margo Chandler. Ross'la erkek kardeşi Pleasure Palace Oteli'nin sahipleri."

"İrene bebeğimi o Chandlerler'e sattı, değil mi?"

"Bak, Karen..."

"Bana doğruyu söyle, Stew!"

"Çalışıyorum." Stew evrakları gözden geçirmek için masaya eğildi. "Hastane faturanı ödediler. Hepsi burada..." Karen kağıdı elinden kaparken Stew keskin bir soluk aldı.

Karen kağıdı okurken mavi gözleri dehşetle irile-şiyordu. "Burada Irene'ninkiyle birlikte benim de imzam var!"

"Evet."

"Nasıl? O anda ne yaptığımı bilmiyordum! Doğumdan sonra narkozdan yeni kendime gelmişim."

"Çok çabuk kanan, zayıf bir kızdın," dedi Stew. "Her şey çabucak oldu."

Karen o kadar aceleye ne gerek vardı, diye düşündü. Ne o ne de bebek bir yere gidecek değillerdi. "Bu hastane faturası o kadar da yüksek değil," diye mırıldandı Karen kağıtları masanın üstünde yayararak.

"Evlat verme şekli böyle," diye açıkladı Stew, Karen'in delici bakışları altında huzursuzlaşarak. "Yasal yolu böyle."

Karen'in beyninde bir şimşek çaktı. Stev'in huzursuzluğu ve bebek için alınan paranın önemsiz bir meblağ oluşu, için içinde bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Stew çok dürüst ve ahlaklı bir hukukçuydu.

Ama irene söz konusu olunca sadece bir erkekti.

Karen onun uzun yıllar önce Irene'ye vermiş olduğu gerdanlığa dokunarak, Stev'in onca yıl nasıl

hep aynı aşık öğrenci olarak kalabildiğini düşündü. Eğer yoldan çıktığı olduysa, bu hiç kimse için değil, ancak irene için olabilirdi. Ve Stew'in zayıf ve hassas olduğu o an Karen'in onu yakalaması için bir fırsattı.

"Chandlerler çok para verdiler, değil mi?" diye sordu.

Karen'in bilinçli bir şekilde aniden sorduğu soru Stew'i hazırlıksız yakalamıştı. Soylu yüz hatları çöktü.

"Evet, Karen," diye itiraf etti. "Öyle oldu. Bebeğini istiyorlardı ve onun için büyük para verdiler. Gizlice ve nakit olarak ödediler. Doğum yaptığın gece Mrs. Chandler buradaydı. Ertesi sabah bebekle birlikte gitti."

Karen'in alt dudağı titremeye başladı. "Bebeğimi alıp götürdü."

"Geçimin için gereken paranın nereden geldiğini bugüne kadar hiç merak etmedin mi, canım?" Karen ellerini çaresizce iki yana açtı. "irene paradan hiç söz etmezdi, Stew. Geçinmemizi sağlayan paranın kaynağını sormam için bir neden yoktu. Bu parayı bebeğimi satarak..." "irene satıştan bir şey kazanmadı," dedi Stew hemen. "Paranın hepsi senin geleceğine yatırıldı! Tek kurusuna kadar sana harlandı. Irene'nin... sana bakacak parası yoktu." "Ama ben bir yandan çalışıyordum." "Sevgili kızım, bu masraflarını karşılamaya yetmezdi. Ve ilk zamanlar çalışmıyordun. Doğumdan sonra bir sarsıntı geçirmiştin, unuttun mu? Ve öğrenimin vardı." Stew, Karen'in öfkeli bakışlarının değişmediğini görünce ekledi. "Ara sıra ben de yardım ettim. Her zaman benim kızım gibiydin." "Beni aramızdaki ilişkiyle etkilemeye çalışma," diye karşılık verdi Karen. "Her zaman etkilendik," dedi Stew. "irene benimle evlenip bana çocuklar verseydi, yeryüzünün en mutlu adamı olurdu. Ama evlenmediği için, hiç değilse sana sahip olmak beni çok mutlu etti. Siz benim aileminiz." Stew'in sevecen bakışları Karen'i daha da sinirlendirdi. "Şu anda sana çok öfkeliyim!" "Ama sen de beni, benim seni sevdiğim kadar seviyorsun," dedi Stew sakince. "Doğru olanı yapmak istedik, inan bana. Bunun için biz de acı çektik. Çocuğun babası olacak o pis herifi bile aradık." "Larry'yi mi aradınız?" Karen kaşlarını çatıp bekaretini vermiş olduğu, kendinden on beş yaş büyük adamı düşündü. Karen o sıralarda annesinin evinde başıboş bir hayat sürüyordu. Okula gitmiyor ve bir salonda şarkı söylüyordu. Larry oraya kumar oynamaya gelmiş bir turistti ve onu sahnede görmüştü. Karen'in zayıflıklarını, sevgiye olan özlemini kolayca kullanmıştı. Sonraki iki hafta boyunca Karen'in vücuduyla ruhunu ateşli sevişmelerle, tatlı vaatlerle ve cömertlikleriyle uyuşturmuştu. Bir gün toplanıp ortadan kaybolmuş, aniden çekip gitmişti. Ondan kısa bir zaman sonra Karen'in aşk sarhoşluğu, sabah bulantılarına dönüşmüştü. O sırada, annesi onu tamamen terk etmiş olduğu için irene halasına sığınmaktan başka bir çare bulamamıştı. "Larry'nin gerçek adı bile olmadığından eminim," dedi Stew sertleşen bir ses tonuyla. "Olsa da, bu onu

bulmak için yeterli değildi."

"Onu bulamadığınıza sevindim," dedi Karen kesin bir ifadeyle. "Artık dönüp ona bir daha bakmaya bile değmeyeceğini biliyorum. Ve zaten belki de, bir yerlerde karısıyla çocukları vardı." "Evet," dedi Stew ağırbaşlı bir ifadeyle. "Belki de onu bir kumarbaz değil, seyahat eden bir satıcı olarak biliyorlardır." Yüz hatları yumuşamıştı. "Bu konuyu sadece, Irene'yle ikimizin kalpsiz canavarlar olmadığımızı anlamak için açtım. Hamileliğini bir kriz olarak gördük ve senin için düşünebildiğimiz en iyi şeyi yaptık." Karen nemli gözlerini ovuşturarak İç çekti. "Birçok bakımdan, başka bir hayattaymışım gibi geliyor." "Bana da, canım," dedi Stew açıkça. Karen'in yanına gidip kolunu omuzuna sardı. "Bu senin hayatın. Bizim hayatımız." Karen'in güneş yanığı şakağına bir öpücük kondurdu. "Gerçek kızım olsaydı, benim için senden daha değerli olamazdı. Gözümü yumduğum zaman çocukluğunu bile görür gibi oluyorum." "Aman, Stew!" Stew bir duraksamadan sonra daha ciddi bir sesle devam etti. "Irene'nin duygularını gösteren bir insan olmadığını biliyorum, ama neler olabilirdi diye düşünerek kendini üzme. Bence, bizim ilgimiz altında yaşamaktan çok memnundun. Bebeği öğrenmiş olman ve Irene'nin sana öğretmen-öğrenci yaklaşımı göstermiş olması birçok iyi şeyi berbat etmesin." "Düşünmek için zamana ihtiyacım var," diye karşılık verdi Karen başını Stew'in göğsüne doğru eğerek. Stew onun uzun sarı saçlarını okşadı. "Hayat bir yolculuktur ve hepimizin bir alın yazısı var. Kadere karşı gelmek doğru değil." Karen başını kaldırıp hüzünlü bakışlarla Stew'e baktı. "Bu basmakalıp sözlerinden, bundan sonra ne yapacağımı düşünerek aptalca bir korkuya kapıldığın anlaşılıyor." "Irene'ye ikimiz on yıl boyunca senin için çok uğraştık. Ve irene adına ben hala buradayım, unutma. Aptalca bir şey yapmana asla izin vermem." Karen elini Stew'in gri kaşmir ceketinin yakasında dolaştırdı. "Bebeğimin mutlu olup olmadığını bilmek istiyorum," dedi inatçı bir ifadeyle.

Stew bir an Karen'in yanağını avucuna aldı. "Başkalarının hayatlarını kurcalamak tehlikelidir, Karen." "Ama o benim çocuğum!" diye parladı Karen yeni bir heyecanla. "Nankör bir çocuktan daha kötü olan tek şey, bencil bir anne ve babadır," dedi Stew mavi gözleriyle kınayarak. "Bu herkes için hassas bir konu. Birçok insanın mutluluğu söz konusu." "Bunun farkındayım!" "Heyecanlı bir insansın," diye devam etti Stew. "Bu seni iyi bir polis ve canlı ve sevecen bir kadın yapıyor." "Ama bir şey istediğim zaman öldürücü bir silah oluyorum, değil mi?" diye sözünü kesti Karen öfkeyle. Stew yavaşça başını sallarken, "Artık ona sarılıp on yıllık sevgini veremezsin," dedi. "Evet, bunu deneyebilirsin ama herkes için büyük bir yanlış olur. Bence, yapmamalısın." Karen, Stevv'in düşüncelerine saygı duyardı. Bu

yüzden, kendini kararsız hissediyordu. "Ailenin durumunu onlara yaklaşmadan öğrenmek mümkün," diye devam etti Stew. Karen ona hafifçe ve hüzünle gülümsedi. Stew'in bu önerisi onun istekleri ile o kadar farklıydı ki... Stevv'in onun o kadcak bir kırıntıyla yetineceğini düşünmesi Karen'i şaşkınlığa uğrattı. Ama kendisi ve kızı için en iyisini düşünmek zorundaydı. Makul bir plan yapabilmesi için zamana ihtiyacı vardı. "Bunu bugünlük bırakalım," diye mırıldandı. "İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var." Stew isteksizce ve biraz da rahatlayarak iç çekti. "Peki. Sinirlerinin bozulması doğal. Uzun zaman hastanede Irene'nin başında nöbet tuttun ve şimdi de bu umulmadık habere alışmak zorundasın..." "Harekete geçmeden önce düşüneneğim," diye söz verdi Karen. Sonra içine dolan heyecanı bastırmak için dudağını ısırıldı. Bir kızı vardı! Onu görecekti. Nasıl olursa olsun, onubirgün görecekti. Sana yardım ettiğimi anlarsa," dedi Justine. "Yargıç beni öldürür." "Bundan korkmana hiç gerek yok, Justine." Karen oturduğu tahta salıncakta Yargıç Ste-wart'ın sekreterine gülümseyerek kadının verdiği kahveyi aldı. Irene'nin ölümünden sonraki çarşamba günüydü. Karen gece nöbetinden yeni çıkmış, Justine'nin güzel evinin ön verandasında gevşemeye çalışıyordu. Üstünde hala üniforması vardı ve ekip araba-

sı evin önünde duruyordu. Bebeği için bir harekete geçmeden önce dikkatli olacağına dair Stev/e söz vermişti. Ama tam inanmadan verdiği o sözden bu yana planlar yapıyordu. "Bir anneye yardım etmeyi reddetmezdin, öyle değil mi?" dedi Karen, Justine'yi sakinleştirmeye çalışarak. "İki oğlun olduğu için eminim ki beni anlıyorsun... belki de, benim anlayamadığım kadar iyi anlıyorsun." Justine beyaz ceketinin düğmelerini kaparken başını salladı. "Evet! Şimdi gidip onunla yüzleşmek zorundayım. Gizli dosyalarını karıştırdığım için utanmış ve burnu sürtülmüş bir sekreter gibi davranmam gerekecek." Karen burnunu kırıstırdı. "Irene'yle ikisinin yaptığı numaradan sonra, benim de bazı sırlarım olabilir." justine'nin meraklı bakışları altında ekledi. "Seni zorunlu olduğum için işe karıştırdım. Bu durum normal yollara başvurulamayacak kadar hassas. Yoksa, birileri meraklanır ve işin gizliliği tehlikeye girer." "Hassas sözcüğünü kullandığın için mutluyum," dedi Justine iç çekerek. O sırada, yedi ve sekiz yaşlarındaki oğulları okul çantaları ve yemek sepetleriyle kapıdan çıktılar. "Hey, Karen!" dedi çocuklar bir ağızdan. "Okula ekip arabasıyla gidebilir miyiz? Babam olur dedi." "Bugün olmaz," dedi Justine. Karen cevap vermeye fırsat bulamamıştı. Justine oğullarını öptükten sonra onları verandanın basamaklarına doğru yöneltti. "Hemen otobüs durağına." Çocuklar çığlıklar atarak ve el sallayarak sokakta koşmaya başladılar.

Justine iç çekerek salıncakta oturan Karen'in yanına geldi. "Yargıcı atlatmak hoşuma gitmiyor, ama başka çaren olmadığını kabul ediyorum. Anlıyorum ki, Chandlerler hakkında bilgi, dedikodu ve ayrıntılara ihtiyacın var."

Karen, justine'yle hareket planı üzerinde daha önceden konuşmuştu. Karen kızının şartlarını yakından görmek için işinden kısa bir izin alıp Chandlerler'in Tahoe Gölü'ndeki tesislerinde geçici bir işe girmeyi planlıyordu.

Soyadını ve özgeçmişini değiştirecekti. Eski bir revü kızı olarak Justine'nin Tahoe'de birçok tanıdığı olduğu gibi, Pleasure Palace'de de İyi bir arkadaşı vardı.

"Arkadaşınla konuştun mu?" diye ümitle sordu Karen kahvesini yudumlarken. "Benim için bir İş bulabildin mi?"

Justine başını salladı. "Arkadaşımın adı Dinah Delray. Yaşımız otuz beşlere gelinceye kadar onunla Las Vegas'taki birçok gazinoda birlikte dans ettik. Ondan sonra, o Tahoe'ye yerleşti. Birçok işte çalıştıktan sonra Pleasure Palace'de eğlence koordinatörlüğüne kadar yükseldi." Justine'nin kahverengi gözleri gururla parladı. "Büyük bir tesis, biliyorsun. İçinde birçok restoran ve salon var. Eğlence bölümü için birçok eleman aranıyor. Dinah arkadaşım Karen Ford'un sesini memnuniyetle dinleyeceğini söyledi. Otelin çalışanlar bölümünde bedava konaklama verecekler."

"Sesimi mi dinleyecek?" diye sordu Karen soluk soluğa.

"Sadece formalite," dedi Justine. "Bu daha önce yaptığın bir şey."

"Ben daha çok içki servisi işi filan düşünüyordum."

"Sesini de kullanabilirsin," dedi Justine. "Bu iş senin için çok uygun. Starlite Salonu'ndaki şarkıcı aniden hastalandığı için bu cumadan itibaren yerini bir haftalığına dolduracak birisini arıyorlar. Senin buradaki bazı daha küçük salonlarda çalışmış bir arkadaş olduğunu söyledim. Bir süre Las Vegas'tan uzaklaşmak isteyen bir arkadaş. Bu zaten doğru."

"Ama salon gösterisi..."

"Başka işler de var, tabii," dedi Justine. "O tür yerlere insanların sürekti olarak girip çıktıklarını bilirsin. Ama içki servisi yapan ya da pencere silen birisi olursan, kızına yaklaşamayacağından eminim. Dikkat çekmelisin. Bunu ancak üstünde daracık bir elbiseyle, sahne ışıkları altında yapabilirsin."

Karen'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ne?"

"O kıza yaklaşmanın en çabuk yolu babasından geçiyor," dedi Justine açıkça.

"Evli bir adamla..."

Justine kararsızlık içinde bir soluk aldı. "Şey... artık evli sayılmaz..."

"Kızımın annesiyle babası boşanmışlar mı?"

"Dört yıl olmuş. Kızın Wendy, Ross'la birlikte otelde yaşıyor."

"Wendy annesiyle hiç kalmıyor mu?" diye sordu Karen.

Justine omuzlarını kaldırdı. Kahverengi gözlerinde bir sıcaklık vardı. "Anlaşılan, Ross velayeti almak için savaşmış ve kazanmış. Yargıcın kuzeni Cari Willis'i aradım. Margo'nun işlerine bakıyor. Biraz kurca-

ladım. Margo'nun zor bir kadın ve annelik hislerinden yoksun biri olduğunu söyledi bana."

Bu haber karşısında Karen'in yüzü çöktü. "Çok varlıklı oldukları ve evlat edinmeyi o kadar çok istedikleri için Chandlerler'in evliliklerinin sağlam olduğunu umuyordum."

Justine esmer elini çaresiz bir tavırla kaldırdı. "Dünya tuhaf, canım."

"Ama ben Wendy'nin dünyasının nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Bunu öğrenmenin en iyi yolu, bütün yüreğinle Ross için şarkı söylemek."

"Ama artık paslandım!" diye itiraz etti Karen. "Evet, sahne deneyimim var. Ama on altı yaşında, en yanlış yönlendirilmiş olduğum aylarda edindiğim bir deneyim bu." Karen mutsuz anılara karşı kendini güçlendirmek için parmaklarını şakaklarına bastırdı.

"Ama o sırada, bazı acı dersler dışında sahne tekniği hakkında çok şey öğrendiğini sanıyorum."

Karen isteksizce başını sallayınca Justine devam etti. "Üstelik, hala partilerde şarkı söylüyorsun. Şehirde sana memnuniyetle ders verecek birçok öğretmen var."

"Bugün mü?" diye sordu Karen kuşkuyla.

Justine bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Garnet St. James'i aradım. İkidenden sonra boşmuş. Bu sabah onu arayacağını söyledim."

"Ama gerekli kıyafetler..."

"İkinci ei kıyafetler alabilirsin. Senin ölçülerinde birçok kız var."

Karen elini saçlarından geçirdi. "Böyle bir işi başarabilir miyim, bilmiyorum."

"Dinah Delray'ı arayıp bulaşık yıkamayı tercih ettiğini söyleyemem!" dedi Justine kızarak. "Sana destek olacak, çünkü eğlence dünyasının insanları o dünyadan kurtulmak için birbirlerine yardım ettikleri gibi, iş hayatında da yardım ederler!" Karen boş fincanını sehpaye vurarak bıraktı. "Haklısın. İş kabul edeceğim."

"Şimdi akıllıca konuştun/" dedi Justine, Karen'in dizine vurarak.

"Ama merak etmekten kendimi alamıyorum..." Karen düşünceli bir ifadeyle yavaşça salıncaktan kalktı.

"...Margo Chandler başlangıçta bebeğimi neden istedi?"

Justine, Karen'e bakarak omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama sonunda bunu da öğreneceksin."

Karen'in dudaklarında kararlı bir gülümseme belirdi. "Ah, evet. Buna hiç kuşku duymadan iddiaya girebilirsin."

"Ya Yargıç?" diye sordu birden Justine, Karen verandanın basamaklarını inerken.

"Her şeyi ona sonra açıklayacağım," dedi Karen kısa bir duraksamadan sonra. "Yarın otobüs terminaline giderken, bürosuna uğrayacağım. Beni durdurması için çok geç olmuş olacak. Bir süre kendi kendine sızlanmaktan başka bir şey yapamayacak."

"Hey, bu çok akıllıca." Ama Justine'nin gülümsemesi birden kayboldu. "İkimize de çok öfkelenecek. Bu işin peşini bıraktığını sanıyor."

"Stew'i bütün kalbimle seviyorum," dedi Karen içten duygularla. "Ama o bebeği sattıkları zaman bazı ahlak kurallarını çiğnediler... tabii, kanunları da. Beni kandırarak form imzalattılar ve masanın altından para aldılar. Bu konuda sözünü dinlememi bekleyemez..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Karen Ford bir amatördü. Bu işte bir kayırma olmalıydı. Nevada'nın her yanına dağılmış eğlence dünyasının insanları arasındaki klanlaşma...

Dinah orada eğlence koordinatörlüğü yaptığı süre içinde bunu ona kaç kez yapmıştı. Ama bu kez çizmeyi aşmıştı. Bu Ross'un oradaki daha küçük salonlarında ve Cannes'teki ikiz otellerinde olabiliirdi. Ama Starlite sadece Tiffany Bond gibi yerel yıldızların şarkı söyleyebileceği bir yerd.

Karen Ford'u geldiği otobüsle geri gönderme düşüncesi Ross'a çok çekici geliyordu. Karen eğer dinleyicileri büyülememiş, onlar tarafından çok iyi bir şarkıcı gibi karşılanmamış olsaydı, Ross bunu yapardı.

Gerçi, Karen'in beğenilmesinin nedenini biliyordu. Müşterilerinin çoğu vibrato ve nefes gücünden bir şey anlamadıkları gibi, eğlence dünyasındaki klanlaşma hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Onlar sadece göz zevklerini tatmin ediyorlardı.

Karen onları etkilemişti. Nedeni onlar için önemli değildi. Eğlenmeye gelmişlerdi ve eğleniyorlardı. Kız bütün eksiklerine rağmen, yürek yakmak için şarkılarını yürekte söyleyecek kadar akıllıydı. Sesi kadife gibi erkekleri kızıştırıyor, kadınları da yumuşatıyordu.

Ve mavi gözleri ve sarı saçlarıyla gerçekten göz kamaştırıcıydı.

İnsanları uyuşturma gücü de eklenince fiziksel görünüşü daha çarpıcı oluyordu. Parlak, gür saçları omuzlarına altın dalgalar halinde dökülmüştü. Yüz hatları da bayağı güzeldi, ama Ross'un her gün karşılaştığı sayısız kadından farklı değildi. Çıkık elmacık kemikleriyle dolgun dudakları sık rastlanılan görü-

nümdeydi. Yine de onu diğer kadınlardan ayıran, ona ilginç bir özellik katan bir şey vardı. Yanaklarının yuvarlaklığı ona sağlıklı bir görünüm veriyordu. Dudaklarının dolgunluğunda şehvet değil, esrarengiz bir masumiyet vardı.

Yüzü melek gibiydi.

Ama vücudu vampti.

Üstündeki pullu, koyu mavi elbise akıllıca seçilmişti. Her adımıyla, her hareketiyle yandaki derin yırtmacından ince bacağı açığa çıkıyordu. Üstüne oturan elbisenin beden kısmı güneş yanığı, her solukta inip kalkan göğüslerini incecik İki askıyla tutuyordu.

Manzara büyüleyiciydi.

Ross'un ince ve kaslı vücudu şık akşam elbisesinin içinde ürperdi. Kızın hareketlerindeki planlı her ayrıntıyı fark edebiliyordu. Yine de, ondan etkileniyordu.

Bakışlarını ondan uzaklaştırmak istedi, ama kızın üzerinde dolaşan ışık oyunları ile ipnotize olmuş gibiydi. Kız ışıkların altında kışkırtıcı bir halde pırıltılar saçıyordu. Ross'un bakışları onun saçlarında ve çıplak omuzlarında dolaştıktan sonra pullu elbisenin sımsıkı sardığı kalçalarında durdu.

Ross elbiseyi onun üzerinden atıp çıplak vücudunu görmek için ani bir dürtü duydu.

Eğlence dünyasının büyüsü buydu.

Ama profesyonel alanda temel güdülerin yeri yoktu.

Ross şehvetli düşünceler içinde ayağının altındaki buzun kaydığını biliyordu. Bir kadına karşı o kadar ani bir tepki duymayalı uzun zaman olmuştu.

Bu kız onda hem öfke hem ihtiras uyandırıyor-

du.

Miss Karen Ford'u onun iznini almadan sahneye çıkardığı için Dinah'la konuşacaktı. Ve Miss Ford'un kendisiyle de konuşacaktı. Çünkü...

Karen mikrofonu sıkarak rahat bir soluk aldı. Beyaz ceketli, siyah pantolonlu adam sonunda salondan çıkıyordu.

Dinah'ın kısa tarifinden, Ross Chandler'i tanımak kolay olmuştu.

Dinah büyük patronun onu görmek için büyük ihtimalle salona uğrayacağını söylemişti. Ama buna uğramak denemezdi. Chandler gece kıyafetinin içinde zarif bir kedi gibi sinsice etrafta dolaşıyordu.

Oldukça tehlikeli bir adama benziyordu.

Küçük kızına da öyle mi davranıyordu?

Karen'in otuz dakika daha şarkı söylemesi gerekiyordu. Sonunda sahnedeki ayrılmış Tiffany Bond'un giyinme odasına dönerken, bitkin haldeydi. Hemen odaya girip bütün ağırlığıyla kapıya abanarak kapadıktan sonra uzun bir soluk aldı.

"İyi akşamlar, Miss Ford."

Karen'in gözleri hızla açıldı. Ross Chandler tuvalet masasının yanındaki aşk koltuğunda oturuyordu.

"İyi akşamlar, Mr. Chandler."

Karen odanın içine doğru yürürken Ross'u tartıyordu. Ross Chandler gerçek bir oyuncuydu. Oraya Karen'i yalnız yakalamak için gelmişti ve bir kadına ait özel bir odada rahatça yayılmış oturuyordu.

"Güzel bir girişti," dedi Ross. Kapıya doğru bakarak hangi girişten söz ettiğini anlatmaya çalışıyordu.

"Sizin girişiniz de öyle," diye karşılık verdi Karen. Vücut lisanından iyi anlardı. İnsanları çabuk ve

kesin değerlendirmek polislik işinde gerekiyordu. Chandler'in uzun bacaklarını öne doğru uzatarak oturduğunda, odada kendini baskın çıkarma isteği ve havası vardı ve bunu bilerek yapıyordu.

Oraya, Karen'e patronun kim olduğunu göstermeye gelmişti.

Karen onu itip bir ekip arabasına dayayarak üstünü aradığını aklında canlandırırken, rimelli kirpikleri aşağıya doğru indi. Bir anda bu hayal çok hoşuna gitmişti.

Karen'in aşın makyajlı yüzüne bir gülümseme yayılırken, Ross yüzünü buruşturdu. Karşılaşma hiç planladığı gibi gitmiyordu. Onun korkup telaşlanacağını sanmıştı, ama Karen sahne dışında tamamen farklı bir kadındı.

Belki de tamamen değil, diye düşündü Ross. Karen'in hala şehvetli bir havası vardı, ama buna bir küstahlık eklenmişti.

Eğlence dünyasının insanları sahneyi evleri gibi görmezler miydi? Öyleyse, Karen orada, sahne ışıklarından uzaktayken neden daha rahat görünüyordu?

Arkasındaki kadın kimdi?

Dahası, Ross neden o kadar büyülenmişti? Bunun bir önemi var mıydı? Karen geçici bir şarkıcıydı.

Yakında Tiffany kibri, huysuzlukları ve kız arkadaşlarıyla birlikte işe geri dönecekti.

Ross'un aklından Pleasure Palace'nin prensi olarak sahip olduğu ayrıcalıklar geçmeye başladı.

Hükmedemeyeceği birisini işe almamayı bir kural edinmişti.

Yanında çalışanlarla kişisel ilişki kurmama politikası vardı.

Dinah birisini işe aldığı zaman, normal olarak Ross'un politikasına uygun davranırdı. Ama bu kez öyle yapmamıştı. O kadını eski bir arkadaşının sözüyle işe almış olmalıydı. Ross'un kızacağını bile bile bunu göze aldığına göre, hatırını kıramayacağı biriydi. Bu bir erkek miydi acaba? Karen Ford'u işe almasını Dinah'a söylemiş, Dinah da işinde çok az deneyimi olan o cüretkar, seksi şarkıcıya iş vermişti! Ross o berrak, tehlikeli mücevher gibi parlayan mavi gözlere baktığı anda onu atabilirdi... ama nereye? Yatağa, herhalde.

Ross kararsızlık bahanesiyle Karen'i yeniden incelemeye başladı.

O anda yaptığı gibi, yanında çalışan birisini çıplak düşünmek sonunda kötü bir alışkanlık haline gelebilirdi. Bu soğukkanlılığını yok eden bir zayıflıktı. Ve Ross öyle olacağını biliyordu, çünkü saten yastıkların üstünde kaymaya başlamıştı bile. Vücudu gevşiyordu. Çok geç olmadan, buna bir son vermeliydi. Karşı saldırıya geçme niyetiyle çabucak ayağa kalktı.

Karen gözünü bile kırpmamıştı. Ama Ross'un sözleri onu en hassas olduğu noktadan vurdu.

"Senden sakınmam gerektiğini hissediyorum, Miss Ford," dedi Ross, Karen'e doğru yaklaşarak.

"Starlite Salonu'na uygun olduğundan da emin değilim."

Bu açık sözler karşısında Karen'in yürek atışları hızlandı. Başını dikleştirip cüretle Ross'un öfkeli gözlerine baktı. Ross onu korkutacağını umuyorsa...

Ama Karen'in korkması gerekirdi! Çünkü Wendy'ye yaklaşabilmek, çocuğunu görebilmek için bu onun tek fırsatıydı. Karen'in gözleri istek ve çare-

sizlikle parladı.

Anlaşılan, Ross'un da istediği buydu.

Ross kontrolü ele alırken, gözleri zaferle parladı. Karen ona küstah herifin biri olduğunu ve kazandığı zaferin işi ya da çekici gücüyle bir ilgisi olmadığını söylemeyi çok istiyordu.

Ama Ross'un bakışları içine işlerken, mantık gücünün kaybolduğunu, amaçlarının biraz bulanıklaştığını fark etti.

Birden aklına Justine'nin, tavsiyesi geldi. Kızına babası aracılığıyla yaklaşmasını önermişti. Ama Karen o adama üstün gelemeyeceğini anlıyordu.

Ross Chandler'le hangi düzeyde olursa olsun, uğraşmak tehlikeli bir macera olurdu. Karen son dakikada onun işteki ününü araştırmıştı. O ve erkek kardeşi Ron sadece Nevada'da değil, güney Fransa'daki eğlence dünyasında da ağır toplardı. Tahoe ve Can-nes'teki tesisleri dünyanın en ünlüleri arasında sayılıyordu. Ve kuralları çok sıkıydı. Kaybedenlere borçları anında ödettiriliyordu. Ama kayıtlarda tehlikeli ya da yasadışı bir şey yoktu. Daha doğrusu, Karen aceleyle yaptığı yüzeysel araştırmada bir şey bulamamıştı.

Karen, Ross'la karşılaştığı zaman hiçbir şey duymayacağını ummuştu. Kızıyla kurabildiği ilk bağlantı onu zaten çok heyecanlandırıyordu. Ama Ross o anda karşısında dururken. Karen o çıldırtıcı maço milyonere ani bir çekim, nefret ve öfke duyduğunu hissediyordu. Oysa, ona karşı aldırılmaz davranabilmesi çok önemliydi. Kızına ancak böyle ulaşabilirdi.

Ross hala evli olsaydı, bu iş ne kadar kolay olacaktı!

Ama değildi. Ross bekar ve etkileyici bir adamdı. Tehlikeli, kendini beğenmiş ve akıllıydı. Ve kusursuz denebilecek kadar yakışıklıydı.

Bunu Ross da biliyordu! Nasıl bir gücü olduğunun farkındaydı.

Ama o andaki en önemli konu, Ross'un şimdiden onun hakkında kuşkulara kapılmasıydı. Bu çok kötü bir başlangıçtı. Karen, Vegas'ta Justine'nin yardımıyla ve çok uğraşarak sahte bir kimlik almıştı.

Özgeçmişine ve bazı gazino kayıtlarına göre, Karen Ford'un şarkıcılıkta kısa bir deneyimi vardı ve bu yeteneğiyle uyuşuyordu.

Karen rahat olabilmek için sessizce dua etti. Ross'u kızdırarak onu daha fazla kurcalamasını hiç istemiyordu.

Onun üstünlüğünü kabullenmiş gibi davranması gerekirdi. Bunun için henüz çok geç değildi.

Karen söyleyeceği sözcükleri tartarak boğazını temizledi. Bu alışkın olmadığı ve ona zor gelen bir denemeydi.

"Mr. Chandler, işimden bir şikayetiniz varsa, dinlemeye hazırım. Ama kendime güveniyorum. Dinah Delray bana söz verdiği zaman, sevinçten havalara uçtum. Belki niteliklerim uygun değildi, ama böyle bir yerde şarkı söylemeyi her zaman hayal ettim... sadece bir hafta bile olsa."

"Burası herhangi bir yer değil!" dedi Ross. "En iyisi. En seçkini."

"Bunu biliyorum!" diye Karen sabırla alttan aldı. "Ve ben burada şarkı söyleyebilmek için her şeyi bıraktım. Çalıştığım işten bir anda ayrıldım!"

"Tamamen bırakmadığını umarım," diye karşılık

verdi Ross aksi bir sesle.

Karen bu cüret karşısında sinirlenmişti ama ses çıkarmadı. "Bu riski aldığım için korkuyordum zaten."

Karen'in ince elleri hafifçe titriyordu. Bu Ross'a dokunmuş olmalıydı.

"Sadece, yaptığın işin önemini anlayıp anlamadığını merak ettim," dedi.

Karen başını salladı. Ross onu deniyordu. Karen'in bu işin kendisi için ne kadar büyük olduğunu anladığından emin olmak istiyordu.

"Anlıyorum, Mr. Chandler," diye yanıt verdi Karen.

"Buraya seni işten çıkarmak için gelmedim," dedi Ross.

Hayır, oraya Karen'i kıvrandırmak için gelmişti. Karen'in değerli Pleasure Palace Oteli'ne uygun olmadığını anlatmak için gelmişti.

Soğukkanlılık. Para. Yakışıklılık.

Üçünün bileşimi yeryüzündeki her bekar kadının hayaliydi.

"İyi anlaşacağımızdan eminim," dedi Ross daha yumuşak bir sesle kapıya doğru giderken. "Bir isteğin ya da ihtiyacın olursa..."

Karen, Ross'un elinin kapının tokmağında bir an durduğunu gördü. "Evet," dedi umutla.

"Dinah'la görüş."

Ross onu bir tokat yemiş gibi etkileyen bir gülümsemeye odadan çıktı.

Ross ertesi sabah dokuzda ,hafta sonu olduğuna sevinerek uyandı. Hayatının isigi onu asagida bekliyordu.

Özel hayatında yaptığı bazı aptallıklara rağmen, kızı VVendy'nin her yeni günü mutluluğa dönüştüren bir kıvılcım olduğunu bilecek kadar akıllıydı.

Pleasure Palace'nin artık bir kraliçesi olmayabilirdi, ama VVendy'yle daima küçük bir prensesi olacaktı. Pleasure Palace'yi yönetmek ne kadar yorucu olursa olsun, Ross kızma düşkün bir babaydı ve ona ayıracak zaman mutlaka bulurdu.

İş için şehir dışında olduğu zamanlar dışında, her sabah onunla kahvaltıda buluşmak günlük hayatının en önem verdiği bölümüydü. O özel zaman içinde, VVendy'nin okulundan, basanlarından ve ilgilendiği şeylerden konuşurlardı. VVendy de, babasından otelde çalışanlarla ilgili günlük olayları anlatmasını isterdi. Çalışanların birçoğu otelde ya da tesisin yakınlarında yaşıyorlardı. Bu yüzden, Wendy onları bir aile gibi görürdü. Parasına ve gücüne karşın, Ross'un kızına veremediği tek şey sürekli bir aileydi. Bu Ross'u çok üzüyordu.

Kahvaltıdan sonra herkes kendi işine giderdi. Ross tesisteki sabah turunu yaparak üst düzey yöneticilerle görüşüp eksikler ya da aksaklıklar konusunda önlemler ahr, sonra bürosuna kapanıp telefon konuşmalarıyla diğer işlerine başlardı. VVendy de otelden birkaç kilometre uzaktaki okuluna giderdi.

Ama hafta sonları her zaman oyuna ayrılırdı. Ross'la kızı hafta sonları daha fazla beraber oluyorlardı. Bazen yanlarında bir konuk ya da tesiste çalışan birisi de olurdu. Yemekler ana restoranın büyük mutfağından özel köşklerine getirilir, ya da otelin yemek salonundaki özel masalarında yerlerdi.

Ross için en güzel zaman VVendy'yle geçirdiği zamandı.

Pleasure Palace ne kadar hareketli, heyecan ve paralı insanlarla dolu olursa olsun, Ross'u kendinden geçirecek kadar memnun eden tek insan, güzel ve neşeli kıızıydı. Acımasız ve karmaşık dünyada kızı onun için bir vaha, gerçek ve şartsız aşkın var olduğunun bir kanıtıydı.

Ross hiç zaman kaybetmeden mavi bir gömlekle bej rengi bir şort giydikten sonra, köşkün açık merdivenini ikişer ikişer indi. Üç katlı ev muhteşem partiler verilebilecek şekilde açık yapılmıştı ve boydan boya pencerelerle otelin arkasında uzanan Nevada ıssızlığına bakıyordu. Üçgen şeklindeki tavan ceviz ağacıyla kaplıydı. İnsan evin hangi katında olursa olsun, aynı anda her tarafı görebiliyordu. O günlerde partiler daha çok Wendy için verilirdi. Margo'yla evlilikleri bozulduğu zaman, Ross'un dünyanın her yanındaki kadın arkadaşları arayarak onu avutmaya ve yeniden İlişki kurmaya çalışmışlardı. Ama Ross artık böyle şeyleri düşünemiyordu bile. Bütün o ayartıcı davetleri hiç tereddüt duymadan geri çevirmişti.

Ross keşif değildi, ama dikkatli bir insandı.

Yapacağı bir hata, onun iyi bir baba olmasını engelleyebilirdi. Wendy'nin vesayetini almak için çok mücadele etmişti. Margo kızı zaten istemiyordu, ama inat olsun diye onun için savaşmıştı. Ross, Margo'nun alkole ve kumara karşı zayıflığını kullanarak Wendy'den vazgeçmeye ikna edebilmişti. Bunun hepsi için en iyi çözüm olacağına ve aile sorunlarını medyadan uzak tutacağına onu inandırmıştı. Evlilik-

lerine ne olursa olsun, Ross Margo'ya hala bir sevgi duyuyordu. Ve Margo bir Chandler olduğu için onunla ilgileniyordu.

Ross, Wendy'yi yemek odasında buldu. Wendy bir iskemlede dizlerinin üstünde durarak kocaman masadaki yiyecekleri seyrediyordu.

Ross kızına yaklaşırken yakışıklı yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi. Dokuz yaşındaki kız ona kabarık tüylü bir tavşancığı animsatiyordu. Wendy'nin üstünde hala pembe geceliği vardı. Eğilip meyve kasesinin içini karıştırmaya başladı. Bir parça kavunu ağzına atarken, Ross kocaman eliyle kızın başını tuttu.

"Ah, Baba. Bu sadece bebeklerle hayvanlara yapılır."

"Ah, unuttum! Sen artık büyüdün, değil mi?" Ross sahte bir iç çekişle, pencereye doğru bakan bir iskemleye oturdu. Uzaklardan görünen sarp dağlar, içinde yürüyüş yapma isteği yaratıyordu. O sahte mutluluk dünyasında kendini ne zaman bunalmış hissetse, sırt çantasını alıp dağlara doğru yola çıkardı. Temiz havayla güneş sorunlarını unutmasına yardımcı oluyordu.

"Ne güzel bir ilkbahar günü," dedi Ross yiyeceklere dalarak. "Gökyüzü masmavi, güneş pırıl pırıl..."

"Yürüyüşe çıkmak istemiyorum," dedi Wendy portakal suyuna uzanırken. "Miss Walden bizi perşembe günü jimnastik dersinde doğa yürüyüşüne götürdüğünde, ayak bileğimde kaşıntılı kızarıklıklar oldu." Ross'un yüzüne panik ifadesi gelince Wendy iç Çekti. "Merak etme. Okul doktoru bir losyon verdi. Geçmek üzere."

"Kızarıklıklar mı?"

"Kızarıklıklar!" dedi Wendy. Konudan hoşlanmamışa benziyordu. Ross'un dikkatli bakışlarının değişmediğini görünce, iskemlede yerini değiştirerek ayak bileğini gösterdi. "Gördün mü?"

"Evet." Ross kızın çıplak ayağını eline alıp çorap hizasındaki kızarıklığı inceledi.

"Hemşire kırlarda yüzlerce bitki olduğunu söyledi," dedi Wendy bacağını altına alırken.

"Yarin yine bakacağım," dedi Ross.

"Biliyorum," dedi Wendy hırçınca.

"Yürüyüşe gelecek cumartesi günü gideriz," diye önerdi Ross gözleri şakacı bir ifadeyle parlayarak.

"Doğum günümde mi?" diye sordu Wendy şaşkınlıkla.

Ross tabağını önüne koyduktan sonra gerçek bir Şaşkınlıkla baktı. "Doğum günü! Ah, bunu da unutmuş olamam!"

"Parti hazırlıklarının hemen hemen hazır olduğunu biliyorsun. Davetiyeleri gönderdim bile."

"Bütün davetlileri yürüyüşe götürürüz!"

"İmkansız! Starlite Salonu'nda akşam yemeği sözü verdin. Hatta, cep telefonunu evde bırakacağını söyledin."

Ross kızının heyecanı karşısında, gülümsediğini gizlemeye çalıştı. "Doğa yürüyüşlerime ve telefonuma bu kadar karşı olmanı haksız buluyorum."
VVendy öfledi. "Bu şakalar için artık büyüdüm."
Ross kaşını kaldırdı. "Ya? Buradaki daha büyük kızlar bile benim çok şakacı olduğumu düşünüyorlar."
"Çünkü patronsun!"

Ross, Dinah'ın neşeli sesini duyarak arkasına döndü. Uzun bacaklı eğlence koordinatörü hızlı adımlarla onlara doğru yaklaşıyordu. Üstünde beyaz bir tenis kıyafeti vardı. Ross çalışanlarını şık kıyafetli konukların arasında en az onlar kadar sık giyinmeye teşvik ediyordu.
"Beni içeriye dadı Gee aldı," dedi Dinah canlı bir havayla.
"Bize katılana," diye davet etti Ross çatalıyla masanın ucundaki temiz tabak yığınına işaret ederek. Dinah tabakların üstündeki gümüş kapakları açıp bakarak, "Sanırım, bir şeyler yiyebilirim," dedi.
"Aslında, buraya sana çatmak için geldim."
"O İş dadımla bana ait," dedi Wendy kıkırdayarak.
"Sütünü iç," dedi Ross arkasına dayanırken. "Evet, bu kocaman kötü kurt yine ne yapmış?" Ama ne olduğunu biliyordu. Mesele Karen Ford'la ilgiliydi. Önceki gece onun giyinme odasında, patron rolü oynadığı için suçluydu. Ve bu onun yapacağı bir şey değildi. Cezayı kabul etmekten başka çaresi yoktu. Dinah'ı kaybetmek istemiyordu. Ve gariptir, ama Karen'i de kaybetmek istemiyordu.
Saçma bir şekilde, Karen'in dikkatini çekmek, hayranlığını kazanmak istemişti. Bunu kendi kendine itiraf etmesi bile ona yakışmıyordu.
Dinah tabağını aldıktan sonra, Ross'un dağ manzarasını kapamak için özellikle karşısına oturdu. "Dün gece durumu abarttığını düşünmüyor musun?" diye sordu civıltılı bir sesle.
Ross oturduğu yerde hafifçe dikleşti. "Kız acemi."
Dinah parmaklarını kısa, kızıl saçlarından geçir

di. "Ah, tam ve kesin itiraf. Umduğumdan çok fazla."
"Kim acemi, Baba?" diye sordu VVendy süt bardağının üzerinden ikisine de merakla bakarak.
"Starlite Salonu'ndaki yeni şarkıcı," diye yanıtladı Ross. "Tiffany'nin orkestrası için biraz deneyimsiz."
"Onlarla konuştum, Karen'den hoşlanmışlar," diye karşılık verdi Dinah.
Ross biraz sinirlenerek, "Sadece fikrimi söylemek istemiştin," dedi.
"Onu işten çıkarmaya mı çalışıyordun?"
"Çıkardım mı?" diye sordu Ross.
Dinah'ın yeşil gözleri alaycı bir ifadeyle parladı. "Hayır."
Ross gözlerini Dinah'tan kaçırmak için çatalını bir gözlemeye sapladı. "Davranışım tamamen profesyonelceydi."
"Seni etkilemiş," dedi Dinah başını sallayarak
"Ham bir yeteneği var. Ama böyle körlemesine işlerden hoşlanmadığımı bilmeni istiyorum. Eski bir arkadaşın tanınmamış birisini tavsiye ediyor, sen de denemedin işe alıyorsun. Bu tür kumarı sevmem."
Dinah kahvesinden bir yudum almadan önce fincanın üzerinden sert bakışlarla Ross'a baktı. "Justine ilk günlerden itibaren benimle birlikte yükseldi, onun düşüncelerine güvenirim. Yarın buraya gelip benim yerimi alabilir."
Ross'un ağzı seğirdi. "Bunu bilmek iyi."
"Konudan uzaklaşma! Karen dün gece senden daha iyi bir davranış hak etmişti.. Dün öğleden sonra Tiffany'nin kılı kırk yaran orkestrasıyla çılgın gibi prova yaptı ve sonra sahneye çıkıp en iyi şekilde şar-

ki söyledi. Dinleyicilerin onunla çok daha deneyimli Tiffany Bond arasındaki farkı anlamadıklarını benim kadar sen de biliyorsun. Karen onları heyecanlandırdı. Diğer her şey ikinci derecede önemli."
"Şey, evet..."
"Çok iyi biliyorsun. Heyecan müşteri tutmanın en emin yoldur."
Ross kaşını tehdit edici bir ifadeyle kaldırdı. "Kandığımı mı sanıyorsun? Hayatta her numarayı görmüş

bir adam olarak."

"Kandığını biliyorum," diye karşılık verdi Dinah. "Salonda senden biraz uzakta oturuyordum. Seni soluk soluğa çıkışa doğru giderken gördüm. Bu seni o kadar öfkelenirdi ki, şikayet etmek için fırtına gibi giyinme odasına gittin."

Dinah doğru anlamıştı. Karen'in müziğiyle içine sızdığını kendi bile kabul etmek istemiyor ve direniyordu.

"Onunla yirmi dakika sonra tenis kortunda bulduğumda, özür dilediğini söyleyeceğim," dedi Dinah sırtarak. "Tabii, bunu kendin yapmak istemiyorsan."

"Hey, onunla tanışmak istiyorum," dedi Wendy cin gibi bir bakışla.

"Başka zaman..." Dinah itiraz etmeye başladığında Wendy ayağa sıçrayıp peçeteyle yüzünü siliyordu.

"Giyinmeye gidiyorum. Raketimi de alacağım. Beni burada bekle, Dinah!"

Ross ve Dinah birbirlerine bakakaldılar.

Wendy annesinden fazla ilgi görmediği için, Ross onu biraz şımartmıştı. Aslında, tek istediği ona bol bol sevgi vermektir ama bazen ölçüyü kayırıyor-

du.

Öte yandan, Wendy'nin kendi kişiliğinin de ağır bastığını kabul etmek zorundaydı. Her istediğini elde etmeye çalışan bir çocuktur. Ve bunu başaracak kadar da zeki. Zaman zaman babasının zaafını da kullanarak, bundan yararlanmayı çok iyi biliyordu.

Ross ona kızamıyordu aslında onun şımartılmış arsız çocuklardan olmadığını biliyordu. Yoksa, biraz olsun ağırlığını koyardı.

Dinah ve otel çalışanları Wendy'ye pek ağızlarını açamazlardı ama bunun nedeni onun şımarıklığı değildi. Küçük prensesi herkes çok seviyordu ve o da herkesin gönlünü fethetmesini çok iyi biliyordu. Herkes onun isteklerini seve yerine getirirdi, çünkü Wendy istemesini çok iyi bilirdi.

Ross elinde olmadan bu küçük karaktere hayranlık duyduğunu düşündü. Onun hayatını bir Chandler olarak en iyi, en şanslı ve en mutlu şekilde çizilebilir istiyordu. Bunu bir yere kadar başarmıştı ama küçük kızın kendine özgü birçok özelliği vardı. Bunlara müdahale edemeyeceğini görebiliyordu. Zaten müdahale etmek de istemiyordu. Onun kişiliğini seviyordu.

Konu Başlığı: Ynt: DOĞUM GÜNÜ / Leandra Logan

Gönderen: lara sila üzerinde Mart 23, 2007, 08:09:10 pm

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Wendy yatak odasına gitmek için merdiveni koşarak çıkarken Dinah arkasından gülererek başını salladı.

"Gelmesinde bir sakınca var mı?" diye sordu Ross yumuşak bir sesle.

"Hayır, Ross. Ama izin istemesi gerekirdi." Dinah, Ross'un şaşkın bakışları altında dudağını ısırıldı. "Onu çok sevdiğimi bilirsin, ama eninde sonunda dünyanın buradaki krallığa benzemediğini öğrenmek zorunda. Her isteğinin hemen olmayacağını öğrenmeli."

Ross elini kaldırdı. "Onunla ilgileneceğim. Margo'nun soğuk yaklaşımını telafi etmekte belki aşırıya kaçmış olabilirim ama..."

"Belki mi?"

"Koyacağım sınırlardan henüz emin değilim," diye mırıldandı Ross kendini savunarak.

"Boşanalı dört yıl oldu, Ross. Yeni stratejiler kurman için bu az bir zaman değil."

"Önce Wendy'yi mahkemede kazanmak için uğraşmak zorundaydım," dedi Ross. "Ve Margo'nun yaklaşımının çok dengesiz olduğunu düşünerek, ona sa-

dece sevgi vermeyi düşündüm. O an için en Önemlisi buydu."

"Ya şimdi?" diye sordu Dinah.

"Dadı Gee'nin onu disipline sokacağını düşünüyorum," dedi Ross suçu üstünden atmaya çalışarak.

"Wendy zamanının çoğunu onunla geçiriyor.

"Grethal altmış sekiz yaşında!" diye karşılık verdi Dinah. "Otuz yıl Önce sizin dadınızmış."

"Bu yüzden, onun ne kadar sert olduğunu bilirim."

Ross'un ünlü bir kuyumcu olan babası Pearce Chandler'le karısı Joan'ın dünyanın her yanında tanıdıkları vardı, bu yüzden çok seyahat ederlerdi. Ross'a gelişme çağlarında disiplini dadı Gee vermişti.

"Sözünü nasıl dinleteceğini bilir," dedi Ross başını sallayarak, "Tek bakışıyla insanı hizaya getirir."

"Artık yaşlandı, Ross!" dedi Dinah. "Sen artık babasın ve o da mutlu büyükanne rolünde. Bütün sertliğini kaybettiğinin farkında değil misin?"

"Hayır," dedi Ross. "Wendy'ye aynı zamanda anne İlgisi verebileceği İçin seviniyordum."

"Bak, Ross, Wendy artık genç bir kız oluyor. Yönlendirilmeye, sıkı bir denetime ihtiyacı var. Buradaki herkesin senden çekindiğini biliyor ve bunu bize karşı kullanıyor."

"Abartıyorsun," dedi Ross.

"Sahi mi? Benimle korta neden gelmek istediğini çok iyi biliyorum," dedi Dinah. "Kendine yeni eğlence arıyor. Bu yüzden Karen Ford'la tanışmak istiyor."

Ross'un ağızı aksi bir ifadeyle kasıldı. "Böyle bir sorun varsa, neden kimse şikayet etmiyor?"

"Kim işini kaybetme tehlikesini göze alır?" diye is-

yan etti Dinah. "Herkes ona ne kadar taptığını biliyor! Wendy şimdi Karen'le arada bir parazit hissetti. İşi ele alıp eğlenecek. Karen'in sizlerden bu davranışı hak ettiğini hiç sanmıyorum."

"Wendy'yle ikimiz Miss Ford'dan uzak durursak daha iyi olacak, sanıyorum," dedi Ross gerinerek.

Evet, onu tamamen unutmak akıllılık olacaktı. Karen çok toy, çok genç ve kendine çok güvenen bir kadındı.

Ama Ross unutmak istemiyordu. Bir an gözlerini yumup onu sahnede hayal etti. Çok etkileyici ve çok ateşliydi.

"Ne korkaksın!"

Ross'un bakışları Dinah'a çevrilirken, yüz hatları sertleşti. "Seni hiç memnun edemiyorum! Ne yapmamı istiyorsun?"

Dinah bir soluk aldı. "Ross Chandler, onunla ne yapacağını bilmediğini mi söylüyorsun bana?"

Ross'un rengi hafifçe değişti. Bunu nasıl inkar edebilirdi?

"Peki, peki. Onu ilginç bulduğumu kabul ediyorum," diye itiraf etti. "Birisine bu kadar ani bir tepki duymayalı çok zaman oldu. Ama anlayamıyorum. Daha güzellerini gördüm..."

Önceki gece giyinme odasında Karen'in yerinde başkası olsaydı, onu tavlamaaya çalışırdı; kadınların çoğu Ross'a böyle yaklaşırdı hep.

Ama Karen Ford farklıydı.

Seksi kabağının altında bir set vardı. Işıl ışıl mavi gözlerinde zeka pırıltıları oynasıyordu. Bir kadın için fazla akıllı olduğu belliydi.

Belki, fazla tecrübeli değildi ama bilgili ve kendi-

ni iyi yetiştirmiş bir insandı. Bunu nasıl başarmıştı acaba?

Ross'un öğrenmek için sabırsızlandığı bir şeydi bu.

Dinah, Ross'un yüzünde dolaşan heyecanlı İfadeyi eğlenerek seyrediyordu. "Onu neden o kadar çekici bulduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?"

Ross ona sinirli bir bakış attı. "Sanırım, sen biliyorsun."

Dinah yüzünü astı. "Düşün! Onda dikkat çeken bir şey yok mu?"

Ross düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Sıcaklığıyla Margo'nun zıttı..."

"Aman, Ross!" dedi Dinah bir kahkaha atarak. "Wendy'ye çok benziyor! Görünüşü, yürüyüşü onun gibi. Hatta, karakterleri bile benziyor. Görmüyor musun? O kadar etkilenmenin nedeni bu."

"Ah, hadi!"

"Bu kritik noktayı kaçırman çok doğal. Böyle bir şeyi görmek istemiyor olabilirsin. Ama bu, gerilemen için bir sebep değil." Dinah kurnazca bir gülümsemeye ekmeğini ısırды. "Bu konuyu bir düşün, Patron. Birisi sana meydan okudu. Bu güne kadar bunu yapabilen tek kişi Wendy olmuştur. Belki, tam olarak

nedenini bilmeden onun üzerine gittin, doğru değil mi? Ona fırsat vermeden sen üstün çıkmalıydın... çünkü Wendy başka..."

"Yeter!"

"Sonunda zırhını delemek bir kadının çıktığına seviniyorum," dedi Dinah neşeyle.

"Ben aşk filan aramıyorum."

"Sadece çok çalışıyorsun. Bu da, bir tür kaçış."

Ross elini kaldırdı. "Bak, Dinah, bu kadını yeni tanıdım."

"Bazen bu kadarı yeter," diye karşılık verdi Dinah. "Ve sanırım, ne kadar inkar edersen et, uzun zamandır farkında olmadan bir aşk arıyordun. Aklından önce içgüdülerin harekete geçti. Bir yenilik için kendini pekala işten biraz ayırabilirsin."

"İş deyince aklıma geldi," dedi Ross. "Sanırım, unuttun. Fransa'dan gelen mim oyuncularıyla bu sabah bir görüşme yapacaktın."

Dinah ellerini yüzüne götürdü. "Ah, lanet olsun!"

"Bugün sadece işle ilgilen," dedi Ross, Dinah'ın şaşkınlığıyla eğlenerek. "Ama Wendy hakkında seni dinlediğimi de bil."

"Ya Karen?"

Ross başını eğip ekmeğine yağ sürmeye başladı. Dinah hep tam hedeflere atış yapmıştı. Parçalara ayrılmış gerçeklerin hepsini, Ross'un panik anlarında o toplardı.

Ross, Karen'e ilkel ve rahatsız edici bir şekilde heyecan duyuyordu. Her şey yıldırım gibi hiç uyarmadan gelmişti.

Ross bir kadının kendisini etkilemesine yıllardır izin vermemişti. Belki de, yeniden ateşe atılmanın zamanı gelmişti. Yanında çalışan bir kadınla ilişkiye girmek politikasına aykırıydı. Ama Karen geçici olarak çalışıyordu. Biraz flört etmenin, hatta daha fazlasının ikisine de ne zararı olabilirdi?

"Bir denemek istiyorum," diye itiraf etti, aklında bir plan yaparak. "Wendy onunla tanışmayı çok istediği için, senin yerine korta onu göndereceğim. Ben de gidip seyredeceğim. Karen ikimizle de ilgilenmez-

se, kendi bilir. Şansını kaybeder, ona göre."

"Kızınla başlamanın akıllıca bir şey olup olmadığını merak ediyorum," diye karşı çıktı Dinah. "Güvenli yoldan giderek, raketi senin almanı öneririm. Kızından önce kendini beğendir."

"Benimle ilişkiye girecek bir kadın Wendy'yi de kabul etmek zorunda," dedi Ross.

Dinah gülümsedi. "Ama bu uzun dönem için geçerli. Karen burada sadece bir hafta kalacak, unuttun mu?"

Ross susup kaldı.

"Yine de, sen bilirsin. Yıkıcı baba-kız ekibinizle şarkıcıyı kaçtırmazsanız, bu bir mucize olur. Belki de, denemeye değer."

Bir mucizeydi, gerçekten de.

Karen hemen hemen on dakikadır kortlardan birinde Chuck adındaki genç bir tenis öğretmeniyle tenis oynuyordu. Birden, bir kız çocuğu belirdi. Ve, kortun etrafındaki çitin arkasından onlara yaklaşıyordu... derken, korta girdi.

Bu, Karen'in kızıydı.

Sırtında dalgalanan ipek gibi sarı saçları, bronzlaşmış ince, uzun kolları ve bacaklarıyla başka kimse Karen'e bu kadar benzeyemezdi. Ve adımlarındaki cesaret, çenesini kibirle kaldırışı tıpkı Karen'di. Karen'in yüz ifadesi yumuşarken, yüreği duracak gibi oldu. Sanki kendisini on altı yıl önceki haliyle seyrediyordu. Karen bu kadarını ummamıştı. Sevilesi bir yumuşaklık, uysal bir kişilik bulacağını sanmıştı. Ama çocuğun hayat tarzının ona güç ve huysuzluk

verdiği kesindi.

Her Şeye rağmen, Karen gibi kızı da daha Şimdiden çok cazip bir kadın olacağa benziyordu. Henüz on yaşına ancak yaklaŐmıŐtı aslında.

Ama neden?

Karen oyunu bırakmıŐ, ona bakıyordu. Chuck'un servisini karŐılamamıŐtı bile. Neden dosdoğru ona geliyordu?

Karen merak içinde, gözlerini kızıdan ayıramıyordu.

Zenginlik ve ayrıcalık VVendy'ye mutlu bir yaşam vermiş miydi? Çünkü Karen'in aynı yaşta olduğu gibi zgn ve yalnız görünmediği kesindi.

Bunun belki de, başka bir açıklaması vardı. Kız sadece çok Şımartılmış ve patron kızı olarak küstahça bir üstünlük taşıyor olabilir. Belki de, küstahlık sanatını babasından öğrenmişti. Ne olursa olsun, Karen kızının bu huyunu kabullenemeyeceğini düşündü. O tür insanlardan nefret ederdi ve Wendy onlardan biri olamazdı... her ne kadar, ailesi o sınıfin insanları olsa da.

Onun aklını başına getirmeyi isterdi. Ama daha önce ona sarılmak, yüzüne dokunmak, saçlarını okŐamak ve onu kollarında sıkmak istiyordu. Kızının kaderi üzerinde bugüne kadar bir söz hakkı olmamıştı.

Karen yüreğindeki bütün sevgiyi kızına vermek istiyordu.

Ama ne yazık ki, VVendy'ye onun bebeği olduğunu bile söyleyemezdi.

VVendy'nin korta girdiğini görünce, Karen'in iini sevinç ve panik sardı.

O sırada, "Karen," diye bir erkek sesi geldi kulağı-

na. "Karen!"

Chuck yanına gelirken, ister istemez ona döndü.

"Oyuna devam edecek misin?"

"Ah, hayır, Chuck. Sanmıyorum."

"Hey, Chuck!" Wendy raketini onlara doğru sallayarak koşmaya başlamıştı.

"Günaydın!" dedi Chuck saygılı ve sevecen bir sesle. "Karen, bu Ross'un kızı Wendy. Wendy, bu da Karen Ford."

Karen güneş gzlgğnn başının üstüne iterek, parlak güneş ışıkları altında kızın gözlerine baktı. VVendy'nin gözleri kendi gözlerinden biraz daha koyu ve yüzü biraz daha ovaldı. Ve Bradford'lann hafif tümsekli burnuna sahipti. Karen'in burnunda tümsek yoktu, ama babasıyla Irene'de ve daha önceki kuŐaklarda vardı.

"Dinah gelemeyecek," dedi VVendy saygısızca. "alıŐmak zorundaymıŐ."

"Ah, onun yerini sen alacaksın, yleyse," dedi Karen boğulur gibi konuşarak. Boğazındaki daralmaya karşı zorla yutkundu.

"Babam izin verdi," dedi VVendy, Chuck'a.

Chuck hemen yandaki kortta çalışan bir konuğun yanına gitti.

Karen raketini elinde sıkarak, bembeyaz tenis kiyafeti içindeki sarışın prensese bakıyordu. VVendy yanaklarındaki iller sayılabilecek kadar yanındaydı.

Ve tatlı kokusu duyulabilecek kadar ona yakındı.

Karen bu mucizeye inanamıyordu.

Ama kızını kucaklayıp onu kollarında sıkma isteği karşı koyulamayacak kadar büyüktü ve Karen bunu yapmaya cesaret edemiyordu.

Stew haklıydı. Karen'in planı çok riskliydi. Karen sadece kızının nasıl olduğunu görüp anlamak için gelmişti ama ilişkileri bu kadarla kalmayacaktı.

Kızın iyiliğini her Şeyden nde tutmak zorundaydı. Bu onun için kaçınılmaz bir ykmllkt.

Karen'in hayatındaki en mutlu... ve en zor andı bu. Bebeğinin yaşadığı haberiyle birlikte duyduğu o ilk heyecan, içine dolan yeni duygular arasında kayboluyordu. Bebeği büyümüş ve karşısında duruyordu. Sağlıklı, kiŐilikli ve büyüleyici bir kız gibi görünüyordu.

Karen gülsün m ağlasın mı, bilmiyordu. Ama ikisini de yapmaması gerekiyordu.

VVendy de, Karen'i ineliyordu. Bir Şeyden kuŐkulanmıŐ mıydı? Evlat edinilmıŐ olduğunu biliyor

muydu? Benzerliğin bu kadar fazla olacağını kim umardı?

Bu sorular Karen'in aklında hızla dolaştı, ve, "Bir şey mi var?" diye sormaktan kendini alamadı. "Şey..." dedi VVendy şakacı bir sesle. "Toy görünmüyorsun."

Karen'in çenesi sarktı. "Efendim?"

"Babam Dinah'a senin sahnede toy olduğunu söyledi. Ben de gelip kendim görmek istedim."

"Ya, anlıyorum." Karen topukları üstünde sallanarak kıza baktı. "Güneş ışıkları altında toyluğum kaybolur."

Wendy bir anda gelen bu espri karşısında şaşırılmış ve keyiflenmişti. "Hey, bu çok iyi."

Karen göz kırparak gülümsedi. "Yıllarca şarkı söyledim, ve sahnede hiç kötü sayılmam. Eğer beceremeyecek olsaydım, işi kabul etmezdim."

VVendy'nin Karen'in yakın ve sıcak davranışın-

dan etkilendiği belliydi. Onun kendine güvenen hali de çok hoşuna gitmişti. "Dinah babamı iyice benzetti zaten. Sende heyecan olduğunu söyledi... izleyiciyi alıp götüren bir heyecan. Hepsinden önemlisi bu, biliyorsun, dedi. Güzel bacaklar ve pizza, buralarda çok var."

Wendy'nin, büyüklerden duyduğu bu deyim kullanırken, büyümüş de küçülmüş hali yine Karen'in canını sıktı. Las Vegas'ta onların yanında yetişmiş olsaydı, çok farklı olacaktı...

Dişlerini sıktı. Artık olan olmuştü. Önemli olan VVendy'nin o andaki şartlarıydı., ve geleceği.

"Bir gün sen de sahneye çıkmak ister misin?" diye sordu kızına.

"Ah, hayır," dedi Wendy küçümseyerek. "Büyüdüğüm zaman burayı ben yöneteceğim."

Karen'in şaşkın bakışları altında keyifle devam etti. "Şu anda tek varis benim. Annemle babam boşandı ve Ron Amcam da bekar."

Kızın seçtiği sözcükler ürkütücüydü.

"Annenle babanın boşanmış olmasına üzüldüm," dedi Karen, söylenmesi gereken sözlerin bunlar olduğunu düşünerek.

VVendy ilk kez olarak kararsız görünüyordu. "Margo'yu sinirlendiriyordum," diye itiraf etti. "O benim yaşımda bir kız çocuğu sahibi olmak için çok gençti."

Karen'in kaşları kalktı. Margo Chandler otuz beş yaşında olmalıydı!

"Tabii, babam bütün eksiklikleri kapatıyor," diye ekledi VVendy hemen gururla. "Onunla süper bir ekibiz. Ve babama yaklaşmak isteyen herkes, önce ben-

den geçmek zorunda. Burada çok kayırma yaparım. Sürekli işler ve başka her şey için..." Wendy sözünü kurnazca yarım bıraktı.

"İş sende bitiyor, ha?"

Wendy'nin gözleri gururla parladı.

"Ne yazık ki, burada sürekli bir iş istemiyorum," dedi Karen.

"İstemiyor musun?" diye sordu VVendy şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde.

"Hayır. Ama yine de, seninle arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum."

"Senin için yapabileceklerimi önemsemiyor musun? Babamla aranı düzeltmemi, yani?"

Karen eğilip kızın şaşkın yüzüne baktı. "Hayır."

"Ama herkes..."

"Ben herkes değilim," diye sözünü kesti Karen kızın çenesini sıkarak.

"Ama herkes bir şey ister," dedi VVendy gözlerini kuşkuyla kısarak.

"Ben istemem. Ben bağımsızım. Kimi istersem ondan hoşlanırım. Ve senden sen olduğun için hoşlandım."

"Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım," diye mırıldandı VVendy kuşkuyla. "Hadi, biraz tenis oynayalım."

"Tamam."

"Seni yeneceğim," dedi VVendy kendini beğenmiş bir gülümsemeye.

Karen kendinden çok emin olan kıza karşı, "Ah, hayır, yenemeyeceksin," dedi ve dönüp kapının yanındaki kutudan turuncu renkli tenis toplarını aldıktan sonra kendinden emin adımlarla geri geldi." Gün

işığında ve kortlarda dinamit gibiyimdir!"

Karen havaya bir top atıp yakalarken heyecandan damarlarına adrenalin akıyordu. Kız çok kurnaz ve açığızdü. Karen eğer sakinleşmezse, onunla baş etmesi zor olacaktı.

Karen servise hazırlanırken, VVendy'nin alışkın hareketlerle karşılama pozisyonuna geçmesini seyretti. Çok tenis oynadığı kuşkusuzdu. Ama Karen de, her hafta Yargıç Stevart'la oynuyordu.

İyi bir vuruşla topu fırlattıktan sonra raketiyle ağın üzerinden öyle bir uçurdu ki, VVendy onu küçümsemiş olduğu için topu yakalayamadı.

"On beş, canım!" diye seslendi Karen yeni bir servis atmadan önce.

Canım.

Bu sözcüğü gökyüzüne karşı bağırarak istiyordu! Karen kızını yenmeye devam ettikçe, ona 'canım' diye seslenmeye devam etti. Sevinçten başının döndüğünü hissediyordu.

Başarmıştı.

Kızıyla beraberdi ve bunu kimseyi kuşkulandırmadan yapmıştı.

Oyun devam ederken, Ross bir ara gelip çitin dışındaki açık hava kahvesine girdi. Elindeki buzlu çayla yuvarlak demir masalardan birine oturduktan sonra kortta oyun oynayan ikiliyi ilgi ve hayranlıkla seyretmeye başladı.

İki güzel sarısın kız kardeş olabilirlerdi. Ross'un Karen'e duyduğu çekimin bu benzerlikten kaynaklandığında Dinah haklıydı. Ama onda VVendy'nin diplomatik becerisi olmadığı konusunda yanılıyordu.

VVendy'yle Karen'in eğleniyor oldukları çok açıktı. VVendy, Karen'i çileden çıkararak kaçırtmamıştı. Bu çok hoş ve dinlendirici bir manzaraydı.

Ross bacalarını uzatıp telsiz telefonuyla her zamanki telefon konuşmalarını yapmaya başladı.

Kumarhaneden resepsiyona kadar, otelin her yanındaki elemanlarını takip ediyor ve bir yandan da kızıyla Karen'i seyrediyordu.

VVendy iyi ellerdeydi. Ross bunu uzaktan bile hissedebiliyordu. Karen'in ters atışı, ancak çok güçlü oyunculara olabilecek kadar iyiydi. VVendy'nin her sendelemesinde Ross yüzünü buruşturuyordu. Karen, VVendy'ye kolaylık tanımıyordu... diğer çalışanlar olsa böyle yapacakları kesindi. Ve zaman zaman oyunu kesip VVendy'nin yanına giderek ona raketi nasıl kullanması gerektiğini gösteriyordu. Maç lehine devam ederken, Karen o zamana kadar ki büyük kayıpları üzerinde düşünüyordu. O çocuğu Irene'yle birlikte büyütebilirdi! Ona bir yuva verebilirlerdi. Eğer Karen bilseydi ve seçim şansı olsaydı, daha sıkı çalışır, daha çok para kazanırdı.

Ama bilmiyordu.

Ona seçim yapma şansı verilmemişti.

Bebeğinin ardından yıllarca yas tutmuştu. Ve Irene'nin gözlerinin önünde dokuz acı yıldönümü geçmişti.

VVendy topu alırken, Karen alınındaki terleri sildi. Yanaklarında gözyaşları da vardı. Zafer ve üzüntü göz yaşlarıydı bunlar. Sır dolu iç dünyasıyla çarpışarak yanaklarına süzülen yaşları da sildi.

Sonra bir şey görerek hızla başını kaldırdı. Ross Chandler oradaydı.

Ross'un bakışları deliciydi. Neyse ki, Karen'in aklını okuyamazdı.

"İşe yeni başlayanları gece gündüz gözleme alışkanlığınız mı var, Mr. Chandler?" diye seslendi Karen aralarında daha yumuşak bir hava yaratmayı umarak.

"Sadece kusursuz vuruşları olanları," diye karşılık verdi Ross. "Ve bana Ross demeni istiyorum."

"Tuhaf olmaz mı?" Aslında Karen Ross'un gözlerindeki ilgiyi açıkça görebiliyordu. "Pozisyonlarımız karışır."

"Demezsən, tuhaf olur. Bütün elemanlarım bana Ross der." Ross ağzını alaycı bir ifadeyle kıvrarak bir

adım yaklaştı. "Ve inan bana, pozisyonlarımızın karışması hoşuma bile gider. Ne kadar tehlikeli olursa olsun."

Ross'un dikkatli bakışları altında Karen yutkundu. Ross onu etkilemeye çalışıyordu!

İşte bunu ummamıştı.

Önceki gece karşılaşmaları bir çeşit yoklama olmuştu, ve Karen yatağında yatarken onu bir şekilde etkilemiş olduğunu düşünmüştü.

Ama yine de, onunla yakınlaşabilmek için daha çok uğraşması gerektiğini tahmin ediyordu.

Karen iyi bir şarkıcının dinleyicilerin duygularını harekete geçirdiğini biliyordu. Wendy de, Ross'un onu dinlerken heyecanlanmış olduğunu söylemişti.

Karen, Ross'a yeni bir açıdan bakıyordu. Ross'un içindeki bir şeyi birden harekete geçirmiş olduğundan emindi.

Kibirli tavrının altında, Karen'le ilgileniyor, ama bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

Aslında, bu Karen'İN her ne kadar gururunu okşadıysa da, Ross çok büyük bir tehlikeydi. Onun bu kaygısız kişiliği Karen'i çekiyordu.

Ne var ki, Ama Karen oraya casusluğa, kızının üvey annesiyle babasını tanımaya gelmişti. Oysa, Ross'un pırıldayan gözlerinde Karen'le sevişiyormuşçasma bir bakış vardı.

Ve Ross, Karen'in bunu anladığını biliyordu.

Bu şaşırtıcı düşüncüyü Ross'la paylaşıyor olmak, Karen'in içine tatlı bir ürperti yaydı. Ve karşılık vermek için cesaretlendiğini hissetti.

"Ne var, Ross?" diye sordu boşuk bir sesle. "Toy bir genç kadını gün ışığında daha farklı mı görmeye başladın yoksa?"

Ross'un bronz yüzü hafifçe kızardı. Bakışlarını hemen yanından yavaşça uzaklaşan kızına çevirdi.

"VVendy..."

"Aman, Baba! Bunun bir sır olduğunu nereden bilebilirdim? Sen söyledin."

Ross bakışlarını birinden diğerine çevirirken, gülümsedi. Kendi tuzağına düşmüştü.

"Sanırım, suçumu kabul etmek zorundayım."

VVendy bağırılmaya başladı. "Hey, senden hoşlanıyor!"

"VVendy..." dedi Ross daha da kızarak.

VVendy onu dinlemiyordu. Gittikçe büyüyen bir saygıyla Karen'e bakmakla meşguldü. "Genellikle çalışanlara böyle davranmaz," dedi Karen'e sır verir gibi.

"Bizimle oturup bir şey içer misin?" diye teklif etti Ross parmağını kızının dudaklarına bastırarak.

Karen bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Ross'un daha önce oturup maçı seyrettiği kafeye doğru yürüdüler. Üstünde kırmızı şemsiye açılmış olan sondaki bir masaya oturdular. Karen buzlu çay, Wendy de limonata istedi.

"Demek, maç sırasında buradaydın," dedi VVendy masada babasının güneş gözlüğünü görünce.

"Bir kısmında," diye yanıt verdi Ross. "Çok iyiydin."

Wendy uzun bir iç çekti. "Baba, maçları genellikle kazandığımı belki Karen'e anlatabilirsin," dedi imalı bir ifadeyle.

"Hayat hayal kırıklıklarıyla doludur," dedi Karen hemen.

Ama bu Wendy'yi yatıştırmaya yetmedi. Hoşnutsuzluk içinde burnunu kırıttırdı.

Karen, VVendy'nin içindeki çarpışmayı hissedebiliyordu. Wendy Karen'den hoşlanmıştı, ama onu ken di rahat dünyasına oturtmaya çalışıyordu. Karen ise, çocukluğu boyunca birçok darbe yemişti ve bunun

büyüme için gerekli olduğunu biliyordu. Çocukluğu ne kadar koruma altında olsa da, VVendy'nin önünde gerçek hayat ve onun zorlukları vardı. Karen ise, onu korumamak gerektiğini görebiliyordu.

VVendy'nin sözlerine gösterdiği tepkiyi görmek için Karen, Ross'a döndü. Ross yüzünü bir an buruşturduktan sonra yeniden gülümsedi. Ross, VVendy'nin her şeyde zafer beklemesini istemiyor

olabilirdi, ama tesiste öyle bir hava oluşmuştu. Karen VVendy'nin kibirli, üstünlük taslayan

davranışlarını yanlış yönlendirmişti. Üzüntüyle başını salladı. Ross, ah, Ross, diye düşündü. Bu küçük kızı nasıl bir altın kafeste saklıyorsun?

Karen düşüncelerinden uzaklaştığında, Wendy hala konuşuyordu. Ross ise, ona yanıt vermekte zorlanır gibiydi.

"Tatlım, bir dahaki sefere Karen'i nasıl yeneceğini düşünmelisin," dedi sonunda Ross. "Sana birçok ipucu verdi. Sen de bunları onu yenmek için kullan."

Wendy'nin yüzü parladı. "Evet. Öyle yapacağım!"

Karen küçük kızın altın şansını saçlarını okşayarak, "O zaman zafer sana daha daha tatlı gelecek," dedi. "Bileğinin hakkıyla kazanmayı Öğrenmelisin."

Ross bu kadının cesaretini hayranlıkla izliyordu. Şu kısa saatler içinde Wendy'ye hep bir şeyler öğretmeye çalışmıştı.

O sırada içkileri geldi. Karen'le Wendy susuzlukla İçkilerini içerlerken, Ross kendi içkisine dokunmadan, açık bir merakla Karen'i İnceliyordu.

"Dinah'a büyük bir tavsiyeyle geldiğin kesin," dedi Ross iskemlesini geriye iterek. "Ortak bir arkadaşınız mı var?"

Karen bunun bir başlangıç sorusu olduğunu biliyordu. Kollarını masaya dayayıp vücudunu gevşek bıraktı. Soru kurcalamak için değil, sohbet için sorulmuştu.

"Evet," dedi Karen ciddiye almadan. "Justine Wilson. Dinah'la eski arkadaşlarıymış."

"Dün gece süreklili bir iş olduğunu söyledin," dedi Ross.

"Evet." Karen zorlukla yutkunduydu. Kendini çıkarmazda hissediyordu. O adamı daha iyi tanımak, onunla mümkün olduğu kadar çok beraber olmak istiyordu. "Belediyede çalışıyorum. Sosyal görevli olarak.

Rapor

hazırlama gibi işler yapıyorum."

"Eğlence dünyasının saatlerine hiç uymayan bir iş."

"Ben çok düzensiz saatlerde çalışıyorum," diye karşılık verdi Karen bir solukta. "Vardiyayla, yani."

"Çok az kişi işini, hayatını bu kadar ani bir şekilde bırakır," diye bastırdı Ross.

"Tatilim vardı. Ve bekarım, hesap vereceğim kimse yok." Karen neşeli görünmek için gülümsedi. "Nasıl istersem öyle davranırım."

"Benim burada çok derin köklerim var," dedi Ross, Wendy'nin elini sıkarak. "Tabii, bazen Cannes'-teki kardeş otelimize kaçırım, ama kısa yolculuklar olur. Kızımın yanından ayrılmaya dayanmamam."

Ross çok iyi bir baba olmaya gerçekten çalışıyordu. Küçük kıza göz kırparken, Karen'in yüreği sıkıştı. Ross yeniden Karen'e baktığında gözlerinde açık bir ilgi vardı. Bakışları çok şey yansıtıyordu. Karen, Ross Chandler'de büyük bir sevme yeteneği olduğunu hissediyordu. Farklı kızlara değişik şekillerde sevgiler duyuyor olmalıydı.

Karen sırtında bir ürperme dolaştığını hissederek iskemlesinde biraz kaydı. Adama hızla tutuluyordu. Wendy garsona tenis maçını anlatırken, Karenle Ross'un arasında uzun bir bakışma oldu.

"Karen'i büyük tura çıkarmalıyız," dedi Ross birden. "İster misin, Karen?"

Karen açık bir memnuniyetle gülümsedi. "İyi olur. Çok sevinirim."

Ross onları kafenin arkasındaki park yerine götürdü. Üstü tenteli altı tane golf arabası konukları

bekliyordu. Ross gidip küçük servis kulübesindeki görevliyle konuştuktan sonra, parmağında bir anahtarla geri döndü. Wendy'nin arka koltuğa, Karen'in de ön tarafa oturmasına yardım ettikten sonra direksiyona geçti.

Virajlı, tertemiz asfalt yolda giderlerken Ross şoförlüğün yanında rehberlik de yapıyordu. İlgi noktalarını anlatırken sesinde en ufak bir övünme yoktu. Etkilemeye değil, bilgi vermeye çalışıyordu. Motor sesi arasında otelin yedi yüz hektarlık bir alan üzerinde olduğunu söyledi. Tesisi o muhteşem haline kardeşi Ronald'm yardımıyla yıllar içinde getirmişti. Karen on sekiz çukurlu golf sahasıyla yüzme havuzu bölümüne baktı. Otel alanı göz alabildiğince uzayıp gidiyordu. Binaların çoğu alçak ve araziyle uyum içindeydi. Çam ağaçlarıyla çevrili kaldırımlar, sokakların kenarındaki çiçek tarhları doğal bir görünümdeydi.

Ross, Karen'in kaldığı otelin oradaki en yüksek bina olduğunu söyledi. Müşterilere her yandan panoramik bir manzara sunmak için yüksek yapılmıştı. Karen her şeyi irileşmiş gözlerle seyrediyordu. Bir doğa şaheserinin ortasına özel bir koloni yerleştirilmişti. Toprak, üstündeki kumarhane kadar bereketliydi. Berrak akarsular ve yüksek dağlarla, manzara gerçek olamayacak kadar kusursuzdu. VVendy'nin orada, hayatın zorlu gerçeklerine uyum sağlayamamasına şaşırılmamak gerekiyordu. Ross'un VVendy'ye Disneyland gibi bir dünya yaratmaya çalışmasında bir neden olmalıydı. Karen bunu anlamayı çok istiyordu. Ama zaman çok azdı.

Uzaktan anne rolü oynamak için sadece bir haftası vardı. Konuşarak, gülüp eğlenerek dolaşıyorlardı. Karen onların bütün konuşmalarını büyük bir merak ve biraz da kıskançlıkla dinliyordu, ama aralarındaki yakınlık ve uyumdan etkilenmişti. İnsanın sevdiği birisinin dünyasında olması çok hoş bir his olmalıydı. Karen öyle sıcak bir yakınlığı Irene'yle ya da bir sevgilisiyle hiç yaşamamıştı. Bir yaya geçidinde durdukları sırada, Ross'un beline takılı telefon çalmaya başladı. "Bu kadar rahat kalmamız beni şaşırtmıştı zaten," dedi Ross kaldırım kenarına yanaşırken. Telefonu alıp küçük antenini çektikten sonra kulağına götürdü. "Ben Ross." Telefonu dinlerken genesi kasılmaya başladı. "Şimdi orada mı? Peki. Evet. Tek kuruş kredi daha yok. Hemen geliyorum." Telefonun kapama düğmesine bastıktan sonra arka taraftaki kızına uzun bir an düşünceli bir ifadeyle baktı. "Gitmek zorundasın, değil mi?" diye sordu Wendy hayal kırıklığı içinde alt dudağını bükerek. Ross oturduğu yerde dönüp elini VVendy'nin dizine koydu. "Bebeğim, annen buradaymış." "Şimdi olmaz!" diye bağırdı Wendy şaşkınlıkla. "Olamaz, Baba!" "Onunla büromda konuşacağım. Senin de gelmeni istiyorum..." "Beni böyle görmemeli!" diye bağırdı Wendy ellerini dehşetle yanaklarına kapatarak. "İyi durumda değilim." Karen öfkeyle titrerken, yumruklarını sıktı. Bu

sahne sadece Margo Chandler geldiği için mi yaşanıyordu? Karen kısa bir an acıyla gözlerini yumdu. Yıllar önce evlat edinmeye o kadar hevesli bir anne, nasıl olmuştu da nefret edilen ya da en azından korkuyla anılan bir canavar haline gelmişti? VVendy, gerçekten de, panik içindeydi. Ross'un velayeti almak için çok savaştığı da, bütün bu olanlardan belliydi. "Bu çok saçma, Wendy," diye azarladı Ross yumuşak bir sesle. "Saçlarımı taramak, banyo yapmak, kendimi düzeltmek zorundayım!" dedi VVendy hızlı hızlı konuşarak. "Bunu biliyorsun, Baba, biliyorsun!" "Ah, VVendy," diye mırıldandı Karen arkasına dönüp kızın elini sıkarak. "Bu halinle çok güzelsin." "Karen haklı, tatlım." Ross'un sesi içtendi, ama telaşla ikisi arasında gidip gelen bakışlarında bir çaresizlik vardı. Karen, Ross'un bu sahne yüzünden ve eski karısı hakkındaki gerçeklerin ortaya dökülmesinden sıkıldığını anladı. Karen yüzündeki dehşet ifadesinin Ross'u daha da huzursuz edeceğini biliyordu, ama elinde değildi. ^ VVendy'deki değişime de çok şaşırılmış ve bunu da gizleyememişti VVendy neşesini bir anda kaybederek yıkılmıştı. Dışarıdan bakıldığında patronun şımarık kızıydı, ama içinden ürkek bir çocuktü henüz. Yürek sızlatıcı bir durumdu. VVendy, Pleasure Pa-lace'nin prensesiydi, ama Margo Chandler'in kızı olduğu düşüncesi bu düşü paramparça ediyordu. Ross'un kızına karşı davranışlarının nedenini an-

lamak hiç de zor değildi. Hasari kontrol etmeye çalışıyordu. VVendy çok hassastı. Ve Ross onuru

yaralanmış küçük kız çocuğunu kanatları altına almıştı.

Karen artık Wendy'yi dünyada herkesten daha iyi ve açıkça anladığını hissediyordu. Küstah tavrıyla, Karen'in aynı yaşlardaki kopyasıydı. Ama küstahlığı koruyucu bir kabuktan başka bir şey değildi.

Wendy oturduğu yerde öne doğru atılırken, Ross kollarını açıp onu kucakladı. Alnından öperek parmaklarıyla kızının yaşları içindeki yüzünü sildi.

"Yüzüm de kirlendi şimdi," dedi Wendy burnunu çekerek.

"Onu önce eve götürsem, belki daha iyi olur," diye teklif etti Karen sakın davranmaya çalışarak. "Hem sakınlaşır hem de kendine çekidüzen verir." Anlaşılan, Margo Chandler'in karşısına çıkmadan bu merasim şarttı.

Ross kaşlarını çatı. "Ama gecikerseniz..."

"Anlamıyorsun, Baba!" dedi Wendy ağlayarak. Bir yandan da, medet umarcasına Karen'e bakıyordu.

"Anlamaya çalışıyorum," dedi Ross sıkıntıyla.

"Ross, bu kızlar arasında bir şey," dedi Karen.

"Ah, Karen ne demek istediğimi senden daha iyi anlıyor. Yapmam... hata yapmak istemiyorum."

"Nasıl istersen, tatlım," diye mınıldandı Ross minnetle Karen'e bakarak. "Ona yardım ettiğin için çok kibarsın. Sana borçlu kalacağım."

"Hayır, kalmayacaksın," dedi Wendy saçlarını yüzünden çekerek. "Karen benim arkadaşım. Bana yardım etmek istiyor."

"Tabii," dedi Karen kızın koluna hafifçe vurarak.

"Ben otele yürüyerek gideceğim," dedi Ross ara-

badan İnerken. "Sen Wendy'yi eve götürebilirsin. Sana yolu gösterir."

Karen arabadan inip direksiyon tarafına geçti. Wendy de yanına oturdu.

"Onu gerçekten görmek zorunda mıyım, Baba?" dedi Wendy gözlerini kırıştırmakla, son bir çabıyla. Ross huzursuzluk içinde derin bir iç çekti. "Onu uzak tutmaya çalışacağım, tatlım. Ama seni görmeye yasal hakkı var."

Karen, Ross'a kısaca başım salladıktan sonra arabayı hareket ettirdi.

Ross onları eve sapan ikinci köşeyi dönene kadar seyrettikten sonra yürümeye başladı. Yolda geçecek zamanı sakinleşmek ve düşünmek için kullanacaktı. Margo'nun gelişiyile durum kötüden daha kötüye varmıştı, bunda kuşku yoktu.

Wendy'yi haftada iki kez görme hakkı vardı, zaten bu hakkını da seyrek kullanıyordu. Ross önceleri bu ilgisizliğe öfkelenmişti. Son zamanlarda ise, bundan sadece memnuniyet duyar olmuştu.

Margo'nun Wendy'ye davranışları dayanılmaz bir şekilde dönüşmüştü. Daha Önceki soğukluğu zaten çok kötüydü, ama Wendy artık büyüyordu ve şimdi Margo bütün kadınlar gibi onu da kendine bir tehdit olarak görmeye başlamıştı. Wendy'yi huzursuz etmek için kampanya başlatmıştı sanki. Son aylardaki ziyaretleri yeni gerginliklerle doluydu.

Daha çok Ross'un yüreğiyle cüzdanını delmek için gelmeye devam ediyordu. Ross artık buna bir son vermek zorunda olduğuna karar vermişti. Margo'nun kaprislerine daha fazla boyun eğmeleri için bir neden yoktu. Tek yapması gereken ipleri koparmak-

ti.

Puslu dünyasında Karen Ford onun için bir ışık gibiydi. Ross'un ona karşı ilk tepkisi, şimdi giderek bir cankurtarana dört elle sarılmak gibi bir duyguya dönüşüyordu.

Karen dürüst ve sevecendi. Bu, Ross'un yaşam tarzına sızmaya çalışan sıkıcı kadınlarda bulamadığı bir şeydi. Ve dahası, Karen onunla ve Wendy'yle ilgileniyordu. Ross boşandığından beri böyle bir şey hiç olmamıştı. Beraber olduğu kadınların çoğu kızına karşı belli bir hoşgörü göstermişlerdi. Ama bu gerçek bir ilgi ve yakınlık değildi.

Ross bir sorun kokusu duyulduğu anda, Karen'le Wendy arasında bir anda bir yakınlık doğduğunu hissetmişti. İki onu dışarıda bırakarak kendi cinslerinin çizgisini çekmişlerdi.

İlk kez olarak Ross, kendisini Wendy'nin dünyasının dışında kalmış hissediyordu. Üzücüydü, ama Margo kendi kızıyla böyle bir şeyi hiçbir zaman başaramamıştı.

Ross biraz üzgün, biraz şaşkın ve biraz da memnundu. Wendy'nin buna ihtiyacı vardı. Dinah'ın dediği gibi, Wendy'nin hayatında eksik olan şey buydu.

Ross biraz daha hızlı yürümeye başladı. Kararlılığı, adımlarına yeni bir canlılık gelmişti.

Uzun zamandır, ilk kez, kendisi için romantik hayaller kuruyordu. Bunun bir sebebi, kızını mutlu edecek bir kadınla karşılaşmış olmasıydı. Ama esas sebebi doğrusu Karen'in kendisiydi

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ross, Pleasure Palace'deki Sultan Salonu'nu düşünüyordu. Salon her zaman dergilere konu olan dikkat çekici bir yerd. Tesisin broşürünün kapağında da, o bölümün resmi vardı. Yüksek tavanlı, kristal avizeli büyük kumarhane, özellikle bir balo salonu büyüklüğünde ve tarzında yapılmıştı. Salondaki hakim renkler olan kırmızıyla siyahın yanında, aksesuar olarak altın rengi kullanılmıştı. Salonda, eşyalardan duvarlara kadar her şey göz alıcı bir parlaklıktaydı.

Oyun salonu günün her saatinde çeşitli insanlarla dolup taşıyordu. En zengininden, sıradan turistlere kadar salona giriş herkes için serbestti.

Dakikalar içinde milyonların kazanılıp kaybedile-bileceği zamansız ve penceresiz bir yerd burası.

Kendi içinde bir hayal dünyasıydı.

Ve Margo Payne Chandler için de ideal bir dekordu.

Salon gibi ,o da çok gösterişliydi. Çarpıcı bir güzelliği ve zarif tavırları vardı. Çevreyle, bukalemun gibi büyük bir uyum içindeydi.

Ross çift kapılı girişte birkaç dakika durup kalabalık salonu tarayarak eski karısını aradı. Evet,salon Margo'yu bir eldiven gibi sarıyordu. Margo büyük bir kumar düşkünüydü. Bir deste parayı bir anda düşürüverecek kadar dikkatsiz ve sonra savurgan hayatını sürdürecekt parası kalmadığı için üzüntüden intiharlara kalkışacak kadar dengesiz bir kadındı.

Ross, onun sorunlarından kendini hiçbir zaman sorumlu tutmamıştı. Çevresi ne olursa olsun, hiç kuşkusuz yine de kumarbaz bir kadın olurdu. Kumar her yerde vardı. Margo fırsat olsa, hava için bile bahse girebilirdi.

Ama Ross bir kumarhane sahibi olarak, kendisini alkolik karısının burnu dibinde içki servisi yapan bir barmen gibi hissediyordu. Buna rağmen, evlilikleri boyunca Ross onu kumardan geri tutmaya çalışmıştı. En ünlü uzmanlarla görüşmüş, hatta onu oradan uzaklaştırmak için Malibu'da bir ev almıştı. Ama Margo kumara düşkünlüğünü inkar ederek Ross'un kendisine yardım etmesini kabullenmemişti. Ross onun California'da olduğunu sanırken, onun gizlice Las Vegas'a gelip kumar oynadığını öğrendi. Bu, bardağı taşıran damla olmuş ve Ross o zaman boşanma davası açmıştı.

Kötü ayrılmalarına karşın, Ross onun için elinden gelen her şeyi yapmaya devam etmişti. Nafakanın dışında ona para vermiş, onun dertlerini, sıkıntılarını anlayışla dinlemişti.

Bütün bunların karşılığında, Ross'un tek istediği kızına ilgi göstermesi, ona ihtiyacı olan anneliği biraz yapmasıydı.

Margo başta bunun için bir çaba göstermişti. Malibu'dan telefonla aramış, Las Vegas'taki evinden ziyarete gelerek Wendy'yle ilgilenmeye çalışmıştı.

Ama yaratılışı annelik rolüne uygun değildi. Wendy'nin yetişmesinde uğradığı başarısızlıklar, onu kızından neredeyse tamamen uzaklaştırmıştı.

Son zamanlarda, o gün olduğu gibi, ortalığı karıştırmak için ara sıra aniden çıkıp gelmeye başlamıştı.

Margo için unutulmak, ikinci planda kalmak kabul edilemeyecek bir şeydi.

Ross onun sorunlu kişiliğinin nedenlerini biliyordu. Politikada etkin olan Payne ailesinden gelen Bostonlu bir soylu olarak, çocukluğundan itibaren ayrıcalıklı bir yaşam için yetiştirilmişti. Görünüş, Payneler için her şey demektir. Ama ne yazık ki, gelecekleri ünleri kadar sağlam değildi.

Varlıklı Chandler ailesinden birisiyle evlenmek, Margo'ya her zaman düşlediği parasal desteği sağlamıştı ama bu para bile ona yetmiyordu. Margo fırsat bulsa, Ross'u son kuruşuna kadar kuruturdu. Daha önemlisi, Wendy'yi duygusal olarak kurutuyor olmasıydı. Ross parayı sağlayabilirdi, ama Wendy'yi ondan kurtarması gerekiyordu.

Boşanma sonuçlanah dört yıl geçmişti, ama hala aynı kısır döngü etrafında dönüyorlardı.

Bu durum daha fazla gecikmeden sona ermeliydi.

Karen'in Wendy'ye yakınlığı, Ross'u içinde bulunduğu çıkmazı yeni bir bakışla görmeye itmmişti.

Wendy'yi annesinden kurtarmak için adeta bir güç bulmuştu.

Margo'ya yeteri kadar boyun eğmişti, ama artık buna zorunlu değildi. Bir şekilde, onunla ilişkiyi

kesecekti.

Bunu da parayla halledebileceğini biliyordu.

Ama ona para vermeyi düşünmüyordu. Çünkü Margo parayı kumarda kaybedecek ve yeniden onların kapısını çalacaktı.

En doğrusu ona sadece nafakasını vermek, başka tek kuruş vermemektir.

Ross yepyeni bir amaçla, kalabalık ve gürültülü salonda kararlı ve rahat adımlarla yürümeye başladı. Yakışıklı yüzünde çekici bir gülümsemeyle, daimi müşterilerini selamlayarak ve krupiyelerine göz kırparak ilerliyordu.

Margo'yu bakara masasında buldu. Kumar tutkusu ve güzel bir kadın, masanın etrafını çeviren altın rengi halatın arkasına bir kalabalık toplamıştı. Parlak mavi renkli bir pantolon takım giymiş olan Margo, safir küpeler takmıştı. Hayran bakışları üzerine çekiyordu. Üstündeki takım Armani, küpeler Cartier modeliydi. Ross bunu ödediği faturalarla kanıtlayabilirdi.

Ross elini omuzuna koyduğunda, Margo ona kısaca bir baktı. "Casusların çok hızlı," dedi alçak bir sesle. Etrafındakiler için gülümsemesini bir an dondurdu. Kısa siyah saçları, anlamlı gözleri ve etkileyici ağızla, otuz beş yaşında genç ve çekici bir kadındı. Ama iç dünyası onu çekilmez bir insan haline getirmişti.

"Bana bir dakikanı ayırırsan," dedi Ross sert bir sesle ama yumuşak konuşarak.

Margo kaygısız bir ifadeyle, "Sabırlı ol, sevgilim," dedi. Elindeki iki kartı incelerken, Ross da eline baktı. Hepsini dokuzla kazanması normaldi. Ross aklından Margo'nun önündeki fişlerin değerini hesap etti.

Almış olduğu bin dolar kredinin ilerisindeydi.

Yirmi yaşlarındaki üniformalı genç krupiye masanın karşısından Ross'a bir bakış attı.

Margo kazanıyordu ama bu önemli değildi. Margo içinden gelen dürtünün esiriydi. Kazanmak ya da kaybetmek için oynamıyordu. Risk ve heyecan, kazanmanın yanında çok daha çekiciydi onun için.

Ama Margo her şeyde kazanmayı severdi. Kazandığı fişleri hırsıyla önündeki yığına ekledi.

Ross eğilip fişleri avucuna topladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Margo.

"Oyuncaklarını topluyorum."

Margo, "Ama kazanıyorum," diye karşı çıktı. Sesi herkesin duyacağı kadar tizdi.

"Sadece bir an için," dedi Ross onu ayağa kaldırırken. Kibarca onu oyun alanının dışına çıkardı. Kumar makinelerinin arasından geçerlerken, kolundan sıkıca tutuyordu.

Kumarhanenin büroları, binanın arka tarafında ve bir kat yukarıdaydı. Ross eski karısının harekete ihtiyacı olduğuna karar vererek onu asansöre değil, güvenlik görevlisinin nöbet tuttuğu merdivene doğru götürdü.

Margo onu engellediği için Ross'a öfkeli olmasına rağmen, yine de dokunuşundan hoşlanıyordu.

Ross'un parmakları koluna batıyor, merdiveni çıkarırken bacakları birbirine değiyordu.

Ross, Margo'nun bütün ihtiraslarını bilirdi. Margo kötü alışkanlıklarının hepsinde hırslıydı. Ross onun için acımadan başka hiçbir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Margo'nun cüretkarca yaptığı hileler, Ross'u ondan iyice soğutmuştu.

Sonunda da, ondan kopmuştu.

Merdiven bir kapıya açılıyordu. Kapının arkasın-

da güçlü bir güvenlik sistemi vardı. Sistem sadece kumarhaneyi değil, tesisin her yanını gözleyecek kapasitedeydi,

Yaklaşırlarken küçük kapı açıldı. Ross, Margo'yu içeriye soktukten sonra kolunu bıraktı.

Margo bilgisayarların önünde çalışan ciddi görünüşlü bir grup adama baktı. "Merhaba, David," diye içlerinden birine tatlı bir sesle seslendi. "Hala beni gözetliyorsun, bakıyorum."

İriyari, kel kafalı adam başını salladı. "Senin varlığın hiçbir zaman gözden kaçmaz."

Margo bu iltifattan memnun, Ross'un köşedeki bürosuna doğru yürüdü.

Ross, Margo'nun peşinden odaya girip kapıyı sıkıca kapadı. Aralarındaki ani sessizlik sağır ediciydi. Birbirinden kopmuş olduklarını anlatan bir sessizlik içindeydiler. Dört buçuk yıl önce, yine o odada oturup Margo'nun Vegas kumarhanelerine yaptığı borçları tartışmışlardı. Ross ona neredeyse yalvararak ailelerinin hatırı için kumar sorununu halletmesini istemişti.

Ross için kabul etmek utanç verici olmuştu, ama onca yıllık evliliklerinden sonra ilk kez olarak birbirlerine hakaret etmişlerdi. Margo'nun kötü davranışlarıyla her şey sarsılmıştı. Dürüstçe konuşmanın, açık olmanın artık yararı kalmamıştı. Mr. ve Mrs. Chandler dünyaya karşı birleşmiş bir çift olarak kusurlarını düzeltemeyeceklerdi. Yalnız kaldıkları zaman hapisanede gibiydiler. Etraflarında eğlence dünyasının kalabalığı olmayınca her şey anlamsızlaşıyordu.

Kısacası, Margo çaba göstermeyi reddetmişti. Her şeyi kendi bildiği gibi yapacaktı. Bütün arkadaşları kumar ve alkolden hoşlanıyordu ve o da bu moda uymaya devam edecekti. Sonunda, Margo evliliğini ve kızını boş bir yaşam için feda etti.

Ama boşanmaları ve fiziksel ilişkilerinin bitmiş olması, Margo'yu o anda bile flört etmekten vazgeçirmiyordu. Koltuğa kıskırtıcı bir şekilde yayılıp, bacak bacak üstüne attı. Ross'un en beğendiği kokuyu sürmüştü.

Hala Wendy'nin panik içindeki halini düşünen Ross, Margo'nun bu seksi oyununa bu kez her zamankinden daha çok öfkelenmişti.

Ama öfke, o anda Ross için iyiydi. Bu duygu onu Margo'ya hak ettiği sertliği göstermeye itiyordu.

Ross masasının kenarına ilişirken saatine baktı. "Öğleden önce yataktan kalkmazdın."

"Her zaman aynı şeyleri yapmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun, sevgilim." Ross'un bakışları altında çantasından altın işlemeli bir kutu çıkarıp manikürlü, zarif parmaklarıyla açtı. Kutunun içinde ince, siyah sigaralar diziliydi.

"Yabancı mı?" diye sordu Ross merakla.

"Evet, ama senin paranla almadım," diye karşılık verdi Margo hemen. "Bir Arap işadaminin armağanı. Gerçekten, çok güzel. "İster misin?"

"Peki."

Ross dudaklarının arasına iki sigara koyup masa çakmağıyla yaktı. Bir nefes çektikten sonra birini Margo'ya verdi. Margo'nun elinin hafifçe titrediğini fark edince biraz şaşırıldı. Bir süre birbirlerini inceleyerek ve düşünerek sigaralarını içtiler.

"Evet, bu ziyaretini neye borçluyum, Margo?" di

ye sordu Ross gülümseyerek. "İstediğin bir şey olmalı."

Margo ince kaşını kaldırdı. "O kadar şeffaf mıyım?"

Ross omuz silkti.

Margo hoşuna gitmeyen bu tavır karşısında sinirlendiğini hemen belli etti.

"Sinirlenmene gerek yok," dedi Ross. "Sadece kibar olmaya çalışıyorum."

"Ya, evet," dedi Margo. "Kibarlık çok önemli,"

Tam aksine, Ross o anda giderek vahşileştiğini hissediyordu. Ama tartışmaları hep böyle olurdu. Her zaman medenice başlar, çok geçmeden çirkin bir seviyeye inerdi. Ross o ziyaretleri, o söz düellolarını sonsuza kadar geride birkmayı her zamankinden daha çok istiyordu. Ama heyecanını yatıştırmaya çalıştı. Margo onun en zayıf noktasına sızmakta her zaman çok iyiydi. Ama Ross o gün hazırlıklıydı. Amacına sıkıca sarılmıştı.

"Paran mı bitti?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Her zamanki bütçe sorunları," dedi Margo suçlayan bir sesle.

"Bankadan telefon gelmedi," diye alaylı bir şekilde Ross ona baktı.

"Bu gün ders dinleyecek havada değilim, Ross."

Ross'un ağız gerildi. "Hiçbir zaman hiçbir ders kafana girmede ki zaten."

Margo öfkeyle soludu. "Teşekkür ederim! Aldığım nafakayla aritmetiğim iyice zayıfladı zaten. Sadece kuruş sayıyorum."

"Yalancı." Ross burnundan dumanlar savurarak sigarasını yanındaki tablaya bastırdı. İçinden sevini-

yordu. Margo kendi yakınmasıyla dogruca Ross'un tuzağına düştü.

"Bana böyle davranmaya nasıl cesaret edersin, küstah herif." Margo yanan sigarasıyla birden Ross'a saldırdı. Ross onun bileğini yakalayıp sigarayı kül tablasına bastırmaya zorladı.

"Sen kazandın, Margo. Bundan sonra para konusunda ders olmayacak," diye bağırdı kolunu kurtarmaya çalışan Margo'yu koltuğa iterken. "Şu andan itibaren kendi bütçenle idare edeceksin." Margo öfke içinde elbisesini düzeltti. "Ne demek İstiyorsun?"

Ross sırttı. "Nafaka dışında bütün parasal desteğimi çekiyorum."

"Şaka yapıyorsun!" diye bağırdı Margo yumruklarını sıkarak. "Bu... olamaz!"

"Boşandığımızdan beri, bana aynı çember içinde dönüyormuşuz gibi geliyor," diye devam etti Ross kollarını Margo'nun yeni bir saldırısına karşı hazır tutarak. "Önce ıvır zıvır için fazladan birkaç yüz dolarla başladı. Ama sonunda rahatsız edici bir hale geldi. Fazladan gelen paraya çok fazla güvenir oldun."

Margo'nun gözleri kısıldı. "Çevreme uyum sağlamak için o paraya ihtiyacım var."

"Yasal nafakanla küçük bir ülkeyi bile geçindire-bilirsin," diye bağırdı Ross yumruğunu masanın üstüne vurarak. "Eğer birazcık dikkatli harcarsan, tabii."

"Bir yaşam tarzım var!"

"BİR düşkünlüğün var!" diye karşılık verdi Ross, Margo'nun üzerine doğru eğilerek. "VVendy'nin vesayetini paylaşamamana mal olan bir düşkünlük."

"O zaferin yüzünden çok gurur duyuyorsun, de-

ğil mi?" derken sesi bir yılan gibi zehirleyiciydi.

"Wendy bir zafer değil, Margo. Anneye ihtiyacı olan küçük bir kız."

Margo, "Onu bana karşı tamamen çevirmek için hiç zaman kaybetmediğin kesin," diye suçladı öfkeyle. Oysa, durum tam tersineydi. Ross, Wendy'nin iyiliği için Margo'nun kusurlarını yumuşatmaya çalışmıştı. Ama Margo bunu bile anlamaya yanaşmamıştı. O sadece kendi ihtiyaçlarına karşı hassastı. Küçük bir kızın anne sevgisi arayışı içinde oluşu, yürek sızlatıcı bir şeydi ve Ross o annenin uzak durmasından duyduğu rahatlama ve üzüntüyle bir iç çatışma yaşıyordu. Çünkü Ross ne zaman Margo'nun kötü yanlarını VVendy'nin gözünde yumuşatmaya çalışsa, Margo ortaya çıkıp her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Ross'un VVendy'yle olan yakınlığını başından beri daima kıskanmıştı. Oysa, dengeli ve seven bir anne böyle bir ilişkiyi ancak geliştirmek ister ve kendisi de katılarak üçlü bir bağ yaratırdı. Ross uzun süre Margo'nun değişerek sevgi dolu bir anne olabileceğini boşuna hayal edip durmuştu.

Ama o güneşli mayıs gününde bu hayali sonunda tamamen kaybolmuştu.

Margo'yla o tür kavgaları daha önce de birçok kez yapmışlardı. Ama artık kendisi için bir yarar düşünmeden VVendy'yi sevindirmeye çalışan Karen Ford'un hayaliyle güç buluyordu. Ve o sözümona aile uğgeni, gözünde giderek çirkini eşiyor, anlamsızlaşıyordu.

Neden bu kadar çaba göstermişti ki? Daha doğru-

su, bir gün her şeyin düzeleceğine nasıl inanmıştı da, böylesine uğraşmıştı?

Orada artık hayal kalmamıştı. Ross kendisi ve Wendy için yolu temizlemek zorundaydı.

"VVendy'yi, onu sevdiğine inandırmak için elimden geleni yaptım," dedi Ross.

"Yalancı!" diye bağırdı Margo. "Wendy'nin bütün bağlılığı sana. Onu benden kopararak kendine bağladın."

"İyi bir anne her şeyden önce sevgi kazanmak için çalışırdı," dedi Ross nefretle. "Bu bağlılık saçmalığından küçük bir kız ne anlar?" Öfkeyle dudaklarını sıkın Margo'ya baktı. "Onu üç aydır aramadığının farkında mısın? Buraya fırtına gibi gelerek bağıırıp çağırma hakkını nereden buluyorsun, söyler misin?"

"Öyle olmadığını..."

"Öyle."

Margo başını çevirmeye kalkışınca, Ross onu çenesinden tuttu. "Bize bir iyilik yap ve git. Boston'a dön. Ailene. Kendini buradaki düşkünlüklerinden uzaklaştırarak hayatını yeniden düzene sok, Margo."

"Ne yazık ki, şu anda bu iyi bir fikir değil," dedi Margo. Sıcak, nane kokulu soluğu Ross'un yüzüne geliyordu.

"Neden?"

Margo burnunu bükerek Ross'un elini yüzünden itti. "Çünkü Vegas'ta bir sorunum var."

Ross'un kaşları daha da çatıldı. "Ne çeşit bir sorun?"

"Bir şey yapmadım," diye yanıt verdi Margo kendini savunur gibi. "Sadece... bazı kumarhane patronları sanıyor ki..."

Ross soluğunu tuttu. "Sahte fiş yaptığından mı kuşkuluyorlar?"

Margo'nun yüzüne bir bakışla, Ross öyle olduğunu anlamıştı.

"O fişleri ben kullanmıyorum," diye kekeleydi Margo.

Ross onu omuzlarından tutarak sarsmaya başlamıştı.

"Hiçbir ilgim yok!"

"Ama yapan kişilerle beraberdin," dedi Ross kuşkuyla.

"Sanırım. Bir şeyler duydum, ama kanıtım yok."

"Kötü adamlar seni de her zaman kendileriyle birlikte sürükleyecekler."

"Ama başlangıçta çok iyi görünüyordular," dedi Margo kendini savunarak. "Güçlü, paralı ve..."

"Senin isteklerini benden daha iyi kimse bilemez."

"Bu işi hallet, Ross," diye yalvardı Margo siyah kirpiklerini kırıştıtarak. "Polise, kumarhane güvenliğine ... kim ilgileniyorsa... onlara benim suçlu olmadığımı söyle!"

Ross onu çekip ayağa kaldırdı. "Gözlerimin içine bak, ve masum olduğunu söyle."

"Masumum!" dedi Margo ağlar gibi.

Margo büyük ihtimalle doğru söylüyordu. Ross onun gözlerinde daha önce öyle bir korku görmemişti.

"Bu yüzden hapse girersin..."

"Biliyorum!" Margo ellerini Ross'un göğsüne koydu. "Bunun seni de ne kadar lekeleyeceğini düşün," dedi Ross'u kurnazca işin içine çekerek. "Bana yar-

dım etmekle dürüst kumarhaneçi ününü koruyabileceksin."

"Yapabileceğim bir şey varsa yapacağım," dedi Ross, Margo'yu birden bırakarak.

Margo çantasını aldı. "Şimdi Wendy'yi görmek istiyorum."

"İçinde bulunduğun durumu düşünerek bugün onu görmekten vazgeçsen iyi olur."

"Onu görmek yasal hakkım," diye karşılık verdi Margo. "Ve göreceğim." "Bazı yasalann seni diğerlerinden daha çok ilgilendirmesi ilginç."

Margo homurtulu bir ses çıkardı. "Evde mi?"

"Evet, ama..."

"Oraya gidiyorum."

"Seni arabayla götürreceğim." Ross hızlı adımlarla Margo'ya kapıda yetişti.

"Ne o? Öğleden sonra eve mi gidiyorsun?" diye sataştı Margo şaşırarak. "Benim tanıdığım, evde oturmayan kocaya hiç benzemiyorsun."

Ross sessizce, düşündü. Wendy onu Margo'nun aklına gelmeyecek yollarla eve bağlamıştı. Bunların arasında Wendy'nin boncuk kutusu için taş yıkamaktan patinaj yapmaya kadar birçok şey vardı.

"Bu senin için cehennemde yaşamak kadar sıkıcı değil mi?"

Margo baba-kızın yakınlığını seyretmekten hala rahatsızdı. "Kız çocuklarının oyunları çok sıkıcıdır," diye cevap verdi Margo.

Ross donuk bir ifadeyle gülümsedi. "Ben hiç sıkıcı bulmuyorum."

Kızının yatak odası...

Karen bir hafta önce bir çocuğu olduğunu bile bilmiyordu. Şimdi İse, onun yatak odasındaydı.

"Çok hoş, Wendy!" dedi Karen övgüyle.

Wendy başını banyonun kapısından dışarı çıkarıp küçük yüzünü kuşku ve umutla kırıştırdı. "Sahi mi söylüyorsun, Karen?"

"Tabii, sahi!" dedi Karen zorla gülümseyerek. Ama içi sızlıyordu. Wendy'nin küstah kabuğu zar kadar inceydi ve onu yırtmak çok kolay olmuştu.

Küçük kızın sadece bir desteğe ihtiyacı vardı. Güven duyacağı birine, hepsi bu.

Karen bir kez daha kendini heyecandan boğulacak gibi hissetti. Duygularını gizlemeye alışkın değildi.

Las Vegas polis gücünde edindiği iş deneyimleri ona tarafsız olmak ve kendini kontrol etmek bakımından çok şey öğretmişti, tabu. Ama bu başka insanların olayları, başka insanların çocukları içindi.

Karen İçin kişisel ilişki, tükenmez sevecenlik ve fiziksel yakınlık demektir.

Wendy'yi kollarına almak ve onu teselli etmek için büyük bir istek duyuyordu ama kendini sıktı.

"Buraya gelip bana etrafı göster," dedi tatlı bir dille. "Bunun için bir dakika zaman ayırabilirsin."

Wendy yüzünü bir havluyla kurularak banyodan çıktı. Karen'in etrafta dolaşan bakışlarını izlerken

yüzü aydınlandı. "Buraya çatı diyoruz, çünkü evin tepesinde. Babam, neredeyse bulutlarda, diyor." Karen odanın cennet gibi bir yer olduğunu düşündü. Çatının meylini izleyen duvarlar ceviz kaplamaydı. Cilalı ahşap eşyaların sivri tavanlı oda için özel olarak yapıldığı belliydi. Kabarik perdeler ve çiçek desenli yatak örtüsüyle, odanın dekoru son dere-

ce dinlendiriciydi. İki tane kocaman tüylü oyuncak hayvanla bir poster dışında, oda her yaşta bir kadına ait olabilirdi.

Karen çekingence gümüş çerçeveli fotoğrafların durduğu kitaplığa doğru gitti. Bütün fotoğraflarda VVendy'yle Ross vardı. Kayak yaparken, bisiklete binerken, dağa tırmanırken. Hepsinde gülüyorlardı. Bu çok önemliydi. Bütün fotoğraflarda mutlu görünüyorlardı.

"İnsanın beraber eğleneceği süper bir babası olması harika bir şey," dedi VVendy arkadan. "O her şeyi yapabilir, Karen. Büyük, güçlü ve buradaki herkes üzerinde etkisi var."

"Onu çok seviyor olmalısın," diye mırıldandı Karen son baktığı fotoğrafı yerine koyarken.

"Tabii, seviyorum!" dedi Wendy.

"O oyun hiç aklına gelir mi? Hani... başka nasıl bir hayatın olabilirdi diye düşünür müsün?" diye sordu Karen neşeli bir sesle.

VVendy şaşkınlıkla burnunu kırıştırınca Karen ekledi.

"Bilirsin, tatlım, dilek oyunu. En iyi hayatı hayal etme oyunu."

"Ben... sanırım, annemin gelip bizi böyle üzmemesini isterdim. Babam o gittikten sonra durumu düzeltiyor, ama..." dedi Wendy düşünceli bir ifadeyle.

"Harika bir adama benziyor," dedi Karen sesini yükselterek.

"Öyledir. Ve benim için her şeyi yapar. Her şeyi."

Karen gülümseyerek başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Ross'un kızına düşkünlüğüne karşın, bu manzara

uzun vadede yeterli değildi. Wendy endişeli ve şımarıktı. Ve dünyadaki diğer insanların nasıl yaşadığını bilmiyordu.

Ross Chandler, VVendy'nin asıl annesinin, yani, polis Karen Bradford'un geçmişini bilse düşüp ölürdü. Çocuğun köklerini hiç merak etmemiş miydi? Belki evlat edinmiş olduğunu unutmak kolayına gelmişti. Karen, VVendy'nin evlat edinilmiş olduğunu bilmediğini sanıyordu. Eğer bilmiş olsaydı, Margo gerçek annesi olmadığı için onu görmeyi reddedebilirdi. Ama annesinin gelişinden paniğe kapılmış ve onu memnun edebilmek için eli ayağına karışmıştı.

Bazı çocuklardan evlat edinildikleri hala gizleniyordu. Oysa, doğru olan tutum bu değildi.

Karen gizli bir bencillikle, kızının gerçeği biliyor olduğunu ummuştu. Ve onun bir gün gerçek annesini bulmak için yanıp tutuşuyor olmasını dilemişti.

Stew haklıydı: Karen, VVendy'yi gördüğü anda kızının hayatına girmek arzusuna kapılmıştı. Ama bunu yapamayacağını biliyor ve acı çekiyordu.

Stevv'e kalsa, onun kızını hiç görmemesi daha doğru olacaktı. Ne var ki, Karen bunu yapamazdı.

"Giyecek bir şey bulmalıyım!" diye bağırdı VVendy birden. Dolabına koşup kapağı açtı. "Ve saçlarım!"

Sonra kararsızlık içinde bağırarak tuvalet masasına koşup tabureye oturdu. "Fırçam, fırçam nerede?" Çekmeceleri hızla çekerek açmaya başladı.

"Sen saçlarını fırçalarken, ben dolaptan sana bir kıyafet seçeyim," diye önerdi Karen dolaba doğru giderek.

"Kind! Beni şaşırttın!"

Karen bu Almanca sözleri duyunca hızla arkasına döndü. Tombul, beyaz saçlı bir kadın odaya giriyordu.

"Ah, Dadı! Annem burada! Hazırlanmak zorundayım!"

Yaşlı kadının yuvarlak yüzü sertleşti. "Annen mi burada? Ne istiyor?"

"Fark etmez!" dedi VVendy bir çekmeceyi kapayıp diğerini açarken.

Dadının bakışları dolabın Önündeki yabancıya çevrilinece, Karen hemen kendini tanıttı. "Ben Karen Ford, Starlite Salonu'nda geçici olarak şarkı söylüyorum... ve Wendy'nin geçici tenis arkadaşıyım."

"Ah, tanıştığımızı memnun oldum," dedi kadın Karen'i inceleyerek. "Ben de ailenin dadısıyım."

Karen kadından etkilenmişti. Altmışını çoktan geçmişti ama güçlü ve akli başında görünüyordu. Ve anaç bir tavuğa benziyordu.

"Karen hazırlanmama yardım ediyor, Dadı," dedi VVendy canı sıkılan kadına.
"O kadar heyecanlanmana gerek yok, Kind," dedi kadın endişeyle. "Mİden için iyi değil."
VVendy fırçasını bulduktan sonra aynanın karşısında dikleşti. "Saçlarım bombalanmış gibi!"
Dadı Gee hemen dadılığa başladı. "Ne demek o 'bombalanmış'"
"Berbat!" diye açıkladı VVendy.
"Saçma!" Yaşlı kadın VVendy'nin başına hafifçe vurdu. "Sen güzel saçlı, tatlı bir kızsın."
"Buna katılıyorum," diyerek araya girdi Karen askıdan bir elbise alarak. "Bu nasıl?"
VVendy burnunu kıştırdı. "Eteği buruşuk."
"Fazla değil," diye karşı çıktı Karen, ama VVendy'nin ısrarlı olduğunu görünce elbiseyi yeniden astı.
"Lütfen, başka bir şey bul. Acele et. Bekletilmekten hoşlanmaz. Yoksa..."
"Wendy! Canım!" Kapıdan gelen tiz bir ses duyuldu.
"Buraya gelebilir," diye tamamladı Karen içinden Wendy'nin yarıda kesilen sözünü. Evet, Margo Chandler oradaydı.
Karen onu gördüğü an, bu havalı ve kibirli kadının bir anneden başka her şey olabileceğini düşündü

Konu Başlığı: Ynt: DOGUM GÜNÜ / Leandra Logan
Gönderen: lara sila üzerinde Mart 23, 2007, 08:11:24 pm

ALTINCI BÖLÜM

"Wendy! Canım!" diye tekrarladı Margo sinirli bir sesle. "Beni görmeye gelecektin biliyorum, ama annenin zamanı çok değerli."
"Ah, evet..." Wendy, Margo'nun öfkeyle yaklaştığını görünce geriledi.
Karen Margo'nun arkasında Ross'u görünce Karen rahatlamıştı.
Ross'un sıkıntılı bakışları, ailenin ortaya çıkacak yeni kirli çamaşırları olduğunu anlatıyordu. Ve Karen için orada olmak büyük bir şanstı. Çünkü durumu yakından görebilmek için o ailenin içine girmişti.
Margo, VVendy'nin titreyen elinden fırçayı alıp kızının uzun sarı saçlarını sert hareketlerle fırçalamaya başladı. "Ne karışık! Saçını kestirmelisin, Wendy. Benim gibi kısa ve şekil vermesi kolay saçlar moda şimdi. Ve özellikle, tembeller için ideal."
"Ah!" diye bağırdı VVendy saç çekilince acıyla.
"Lanet olsun, Margo!" Ross hemen anne kızın arasına girip Margo'nun kolunu tuttu.
Margo sendelerken ilk kez olarak Karen'in fark etti. "Ah!"
Karen bir süre Margo'nun gözlerine baktı. Stew

bebeği hastaneden Margo'nun aldığını söylemişti. Margo onu doğumdan sonra hastane yatağında yatarken görmüş olabilir miydi? On yıl önce gördüğü on altı yaşında, doğumdan çıkmış bir kızla Karen arasında bağlantı kurabilir miydi?
Karenin görünüşü o günden sonra çok değişmişti. Karen doğumdan sonra külçe halindeydi ve saçları seksenli yıllarda moda olduğu gibi kabarıktı.
Karen, Margo'ya bakarak beklerken yüreği hızla çarpıyordu.
"Bu da kim?" diye sordu Margo yüksek sesle.
Onu açıkça hor gördüğünü belli eden tavrı, Karen'in aklındaki başka her şeyi silivermişti. ■
"Arkadaşım," dedi VVendy hemen.
"Biraz yaşlı değil mi?" diye sordu Margo imayla.
"Aslında, Margo," diye söze karıştı Ross keyifle. "O benim korumam altında."
"Neyin?" diye sordu Margo hayretle.
Ross'un yüzünde vahşice bir ifade belirirken. Karen gülmek için kendini tuttu.
"VVendy, aşağıya inip bir şeyler yesin," dedi Ross anlamlı bakışlarla dadiya bakarak. Dadı Gee hemen idareyi ele alarak VVendy'yi dışarıya çıkardı.
"Ne zamandan beri birisini korumakla ilgileniyorsun, Ross?"
"Tiffany'nin hastalandığından beri," diye karşılık verdi Ross rahat bir tavırla. "Karen Ford onun yerine şarkı söylüyor. Çok yetenekli bir amatör."
"Biraz genç değil mi?"

Ross alaycı bir ses çıkardı. "Az önce yaşlı olduğumu söylemiştin."
"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Margo.

"Ama sen beni anlamıyorsun," diye karşılık verdi Ross. "Karen görüldüğü gibi, genç ama işi iyi bilen bir şarkıcı. Wendy'yle benim saygı duyduğumuz hoş bir hanım."
Margo yan gözle Ross'a baktı. "Ben de gençleri severim," dedi kıskançlıkla fısıldayarak. "Ama onu koruduğunu söylemen..."

Ross, Margo'nun genç ve hassas erkek arkadaşlarını daha kaba sözcüklerle tarif ettiğini iyi bilirdi. Onların geçiciliğini ve önemsizliğini anlatan sözcükler kullanırdı.

Ross elini saçlarından geçirerek başını salladı. "Sana gerçeği söylüyorum, ama inanmak istemiyorsun." Karen kollarını göğsünde kavuşturarak çaresizce bakan Ross'a döndü. İki de, Margo'nun 'korumak' sözcüğünü başka anlama çektiğini biliyorlardı. Ama Karen aldırmadı. O zehirli yılanı uzaklaştırmak için yararlı olacaksa, Wendy'nin iyiliği için böyle düşünmesi hiç önemli değildi.

"Parayı keserek beni Boston'a göndermeye çalıştığını şimdi anlamaya başlıyorum," dedi Margo bilmiş bir ifadeyle.

Ross, "Ben aslında hayatını bir düzene sokmanı istiyorum," dedi. "Benim gibi, senin de yeni bir başlangıç yapmanı istiyorum."

"Ama onca yıl sonra..."

"Ne olmuş?" dedi Ross sabırsızca.

"İnsanlar ne der?"

"Akli başında olanlar, sonunda doğrusunu yaptığımızı düşünürler."

"Koruduğun değerli şarkıcı, ha?"

Margo sari saçları tenis oynarken karışmış, du-

daklarındaki çok hafif bir rujdan başka makyajı olmayan ve sessizce duran Karen'i inceliyordu. Aklında bazı hesaplar yaparken, Margo'nun artistik yüzünde bir kuşku belirdi.

"Buraya geleli çok olmadı. Onu duymuştum. Eğer Tiffany'nin yerine geldiyse, yakında işsiz kalacak demektir." Kurnazca bir gülümsemeyle Karen'e döndü. "Vicdanım beni sana bizim maymun iştahlı Ross'tan sakınmanı söylemeye zorluyor, Miss Ford."

"Vicdanın mı?" Ross tikanır gibi olmuştü.

Ross'un şaşkın bakışları altında Margo rakibine doğru yaklaştı.

Karen öfkelenmeye başlayarak dikleşti. "Bir uyarıya gerek olduğunu hiç sanmıyorum, Mrs. Chandler."

"Ah, ama eşit şartlarda yarışmıyoruz," dedi Margo tiz bir sesle.

"Hayır. Hiç değil." Karen hafifçe gülümsedi. "Benim hayatım tamamen kontrolüm altında, uzun zamandır da böyle."

"Bizim çevremizde senin gibi bir çocuğun anlamasına imkan olmayan bazı küçük adetler vardır."

"Margo..." dedi Ross uyarmak için. Öyle bir itişme olacağını ummamıştı. Margo'nun onun için kavga etmeyecek kadar kendini beğenmiş olduğunu sanıyordu. Elini saçlarından geçirdi. Etrafı kadınlarla çevriliydi ama onları anlayacak bilgeliğe hiçbir zaman erişememişti. Şirret bir kadını masum bir kadının üstüne kendisi salmıştı ve şimdi onu geri çekemiyordu.

"Görüyorsun," diye devam etti Margo sır veriyormuş gibi sesini alçaltarak. "O kolunda bir süs ve yatağında arzulu bir öğrenci olmasından hoşlanır. Ve

açıkça, şekerim, ben de öyle. Ama ne kadar parlak sözler verirse versin, mihrabın önüne çıkmak için değildir. Ross'la artık birlikte yaşayamamamıza rağmen, yine de birbirimiz olmadan duramayız. Bu bizi bir çeşit evliliğe mahkum ediyor."

"Margo!" diye bağırdı Ross. "Kes!"

Margo sahte bir masumlukla gözlerim kırıştırdı. "Ah, hata yaptığımı söyleme bana!"

"Hata, seni kafesinden çıkarmaktı," dedi Karen nefretle.

Karen'in bu sözleri Margo'yu olduğu kadar Ross'u da şaşırtmıştı. Ama Karen ikisinin de anlayamayacağı gizli bir işkence çekiyordu, irene, Wendy'yi vermeden önce bu kadınla görüşmemiş miydi? Irene'nin böyle bir hata yapmış olması olacak şey değildi.

Belki de, irene başlangıçta Ross'la konuşmuştu. Gerekli işlemleri Ross yapmış ve bebeği almak için karısını göndermiş olabilirdi.

İki şekilde de, bu halasının büyük bir yanlışıydı ve VVendy'nin ondan alınmaması gerektiği inancını daha da güçlendiriyordu.

Sonraki birkaç dakika içinde bir bulanıklık oldu. Margo ona doğru yaklaşıp dişleri ve tırnaklarıyla saldırıya hazırlanıyordu. Güzel ağzından dökülen tehdit ve yakınmalardan, iyice çıldırdığı belliydi. Duyduğu hayal kırıklığını tatmine çevirecekti.

Karen, Margo'ya bir polis gibi tepki gösterdi. Karşısında sanki çirkin bir aile kavgasında çıldırmış bir kadın vardı. Hızlı birkaç hareketle Margo'yu etkisiz bırakarak onu elleri arkasında, dolabın kapağına bastırarak sıkıştırdı.

Ross onlara doğru yaklaşırken, Margo'nun tehditleri daha renklenmeye başlamıştı. Ross manzaraya şaşkınlık ve merakla bakıyordu.

"Onu İncitmiyorum, Ross," dedi Karen, kıvranan Margo'yu rahat bir şekilde kontrol altında tutarken.

"Onun saldırmasına karşı kendini korumak hakkındı."

"Bu çok iyi!" diye söylendi Margo öfkeyle.

Ross daha yakına gelmişti. "Şimdi terbiyeli davranacak mısınız?"

"Beni aşağılıyor, alçak herif!"

"Ona saldırarak kendini sen aşağıladın," diye karşılık verdi Ross. "Buna kendini koruma denir. Attığın ilk pençeye pençeye karşılık verebilirdi."

"Ona beni bırakmasını söyle!" dedi Margo hiddetle.

"Zamanı gelince."

"Şimdi!"

"Bu işin iyilikle olmasını istedim, ama sen anlamadın."

"Bağıracağım," diye tehdit etti Margo.

"VVendy'yi çağırmak İçin mi? Bu manzarayı onun görmemesi gerektiğini senin de kabul ettiğinden eminim."

Margo başını salladı. "Senin ne... ne kadar kötü olduğunu görmesini istemem."

Margo suçu üzerinden atmaya çalışıyordu, ama Ross aldırmadı. "O iyiyi kötüyü senden daha iyi biliyor. Ve kötü olanın sen olduğunun farkında."

"Hayır!"

"Evet," diye üsteledi Ross. "Gerçeği görmeni beklemekten bıktım, Margo."

"İkimiz de aynı pisliğin içindeyiz. Neden sen iyi, ben kötü oluyorum?"

"Artık değiliz," diye karşılık verdi Ross üstüne bastırarak. "Evlendiğin, bencil, kendini düşünen adam artık yok. Küçük kızımız beni değiştirip yumuşak bir adam yaptı."

Margo'nun güzel ağız çirkin bir ifadeyle büküldü. "Buna inanmıyorum."

Ross dişlerini sıktı. "İnan. Ve artık tamamen koptuğumuzu da bil. Aynı adı paylaşmaktan başka, aramızda hiçbir şey yok."

"Wendy hala benim kızım!"

"O artık bana ve cüzdanıma uzanan boru hattın olmayacak!" diye sözünü kesti Ross sert bir sesle.

"Onu senin iyiliğine inandırmaya çalışmaktan bıktım. Kötü bir aktörüm ve bunu artık yutmuyor. Onu görmek için yasal hakkın olduğunu biliyorum, ama bundan vazgeçeceksin. Vazgeçmezsen, seni yeniden mahkemeye verir, insanların önünde rezil ederim. Değerli arkadaşların o zaman ne düşünür?"

Margo, Karen'in elinden kurtulmak için çabaladı. "Yapamazsın!"

"VVendy için her şeyi yaparım," dedi Ross tehdit edici bir sesle. "Ve bu huyumu iyi bilirsin. Bunu daha önce senin üzerinde hiç kullanmadım ama..."

Margo'nun gözleri donuklaştı. "Tamam! Beni bırak!"

"Şartlarım! kabul ediyor musun?"

"Evet!"

Ross elini Karen'in omuzuna koydu. "Margo'nun bizi bırakacağına inanıyorum."

Karen onu bırakınca Margo yüksek topuklu ayak-

kabıllarının üzerinde sendeleyerek uzaklaştı. "Seni geri almak için hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacağım, Ross!" dedi onurunu kurtarmak için son bir atak yaparak. "Aramızdaki yasal bağlar ne olursa olsun, bir çift olduğumuza inanıyorum." Wendy'nin boy aynasına kısa bir bakış attıktan sonra odadan çıkıp gitti.

Karen'le Ross, Margo gittikten sonra oturma odasındaki kanepede oturuyorlardı.

Ross üzgün bir ifadeyle derin bir iç çekerek başını salladı. "Yazık, iyice hastalıklı bir hal almış. Ama/ diye ekledi. "Ona acımıyorum bile. Üzerimde bir etkisi olmadığından emin olabilirsiniz,"

"Ah, Ross." Karen, Ross'un dizini sıktı. "Onun İddialarına inanmadım. Ayrıca, senin aşk hayatın beni ilgilendirmez."

Ama Ross ilgilendirmesini istiyordu. Geçen her dakika Karen'i daha çok aklına takıyordu çünkü. Karen onun hayalindeki eştı. Sarışın, akıllı, sevecen ve heyecanlıydı. Ama sahte tavırları yoktu. Eğlence dünyasının gösterişinden etkilenmemiştı.

Ross'un içinde bir korku dolaşmaya başladı. Onca yıldır bir ilişkidenden diğerine başıboş dolaştıktan sonra, gerçek olanı görünce tanıyabilecek durumda mıydı?

Evet! Kendisine bu kadar güveni ve Wendy'ye de bir anne borcu vardı.

Karen çekingence ve umutla Ross'u seyrediyordu. "Bir şey mi var?"

Ross gözlerini taş şömineye dikerek, "Yaptığın

her şey çok doğruydu," dedi.

Karen onu izlerken, o kadınla nasıl evlenebildiğini düşünüyordu. Ve o kadın nasıl bir çocuk isteyebilmişti?

"Her zaman böyle miydi?"

"Şey, sanırım... ama bir zamanlar ben de öyle bir insandım," diye itiraf etti Ross, Karen'e gülümseyerek. "Dürüst olmak gerekirse, evliliğimizin ilk yıllarında beni oltaya getirdiğini kabul etmeliyim."

Ross, Karen'in parlak mavi gözlerine baktı ve merakla onu dinlediğini fark edince, cesaretleterek devam etti.

"On beş yıl önce, ben yirmi yaşındayken evlendik. O zamanlar babamın parasıyla geçinen çılgın gençlerdendim. Babam tanınmış bir kuyumcuymdu ve annemle birlikte hızlı bir hayat yaşıyorlardı.

Kardeşim Ron'la beni en başından itibaren hayattaki güzel şeylere alıştırılmışlardı. Üniversiteyi bitirdiğimiz zaman, babam servetinin bir kısmını bize vererek işletmemizi söyledi. Biz de öyle yaptık. Bazı yatırımcıları toplayıp bu tesisi açtık ve geliştirerek bu duruma getirdik."

Ross'un yüzü gururla aydınlandı.

"Burayı satın aldıığımızda eski, küçük bir işletmeydi. Gölün yakınında birkaç kütükten kulübe vardı." Pencereye doğru işaret etti. "Birkaç yıl sonra işi büyüterek Cannes'i kurduk. Orası daha küçük ama burası kadar tutulan bir kumarhane."

"Tepeden başlamak," dedi Karen. "Şanslılık."

"Evet, ama ailemizde eksik olan bazı şeyler vardı. Annemle babam bizi severlerdi, ama bizi büyüten, bakan Grethal'dı. Margo'ya gelince," dedi Ross pişman

bir sesle. "Benim gibi bencil ve hırslı bir adamın planları için kusursuz görünüyordu. Hesapçı, kültürlü ve akıllıydı. Bostonlu Payne ailesindendi. Bu da ailemin gözünde çok büyük bir sosyal çevre demekti.

"Başlangıçta iyi günlerimiz oldu. Çok iyi. Eğlence

çevresinde çok eğleniyorduk. Büyük hayalleri olan bencil bir çifttik. Ama sonunda bu yetmez oldu. Çocuk istiyordum. Margo emin değildi. Ama sonunda bana uydu. Ne yazık ki, Wendy'nin gelişiyile Margo ! kötüleşmeye başladı. Ben baba sorumluluğunu he vesle kabul ederek olgunlaştım. Margo ise, tersine bir eğilime girdi. Beni kimseyle paylaşmak istemiyor du. Wendy'yle bile."

"Bu çok korkunç!" dedi Karen kendini tutamaya-

arak. "Biliyorum. Dadı Grethal'a şükürler olsun. Ron'la bana verdiği sevgiden sonra Wendy'nin yetişmesinde de önemli bir rol oynadı. Yaptığım en akıllıca işti. Tahmin edeceğin gibi, iş yükümlülüğüm çok büyük ve çok zaman alıyor. Margo'nun yetersizliği ortaya çıktığında, dadı Gee'yi buraya getirttim. Sevgi dolu bir

büyükanne olmaya hazırды."

"Sen de ona karşı sabrının son sınırlarına gelerek," dedi Karen. "Boşanma davası açtın."

"Evet," dedi Ross ciddi bir ifadeyle. "Bütün kusurları ve kıskançlıklarının üzerine, bir de kumar düşkünlüğü başlamıştı. Önceleri bu alışkanlığını ve evdeki aksaklıkları idare edebiliyordum. Ama çok geçmeden kontrol altında tutulmaktan sıkılarak gizlice Las Vegas'a gitmeye başladı. Büyük miktarlarda para kaybediyordu. Borçlarım önceleri temizliyordum, ama çok geçmeden meblağlar giderek büyümeye baş-

ladı."

Ross'un üzüntüsüne karşın, Karen en çok zarar gören kurbanı düşünmekten kendini alamadı. "Zavallı Wendy, bir hatanın zararlarını o da çekiyor."

Ross'un yüzündeki çizgiler üzüntü ve vicdan azabıyla derinleşti. "Evet. Çok fazla bekledim. Sorumluluk duygusuyla Margo'nun kaptırmasına boyun eğdim, Wendy'ye özlediği ilgiyi verebileceğini umdum. Ama artık Margo'yu tamamen bırakmaya her zamankinden daha kararlıyım. Ve bu gün sana saldırmaya kadar bu kadar böylesi adleşmiş olabileceğini bilmiyordum." Ross özür dileyen bir gülümsemeye Karen'e baktı. "Anlayışın için teşekkür ederim. Onu pencereden atmadığın için çok iyisin."

"Yardıma ihtiyacı olan hasta bir kişiliği var," dedi Karen.

Ross başını salladı. "Sayısız kere onu buna ikna etmeye çalıştım. Ailesine de başvurdum. Ama Margo kendisi istemedikçe onu zorlayamazlardı. Buna Margo kendisi karar vermiyordu."

"Evet." Karen tedavi konusunda çok şey biliyordu, ama bu konuda bir açıklama yapabilmek için asıl mesleğinden söz etmesi gerekirdi ve bunu da anlatamazdı. Margo'yu yakalayıp hareketsiz bırakırken zaten Ross'u kuşkulandırmaktan korkmuştu. "Sanırım, onu gücümle şaşırttım."

"Beni de," diye itiraf etti Ross. "O kadar çevik olduğuna bilseydim, seni öfkeliendirmekten kaçınırdım."

"Koruduğun şarkıcı olarak mı?" diye sordu Karen mavi gözleri şakacı bir ifadeyle parlayarak.

Ross gülümsedi. "Evet."

"Çok sinsiceydi."

"Ona gerçeği açıkça söyledim. Ama inanmak istemedi."

"Onu Wendy'den uzaklaştırmaya çalışmanı anlıyorum."

Ross başını sallayarak parmaklarıyla Karen'in yanağını okşadı. "Evet. Bir an benim hevesli öğrencim olduğuna sanması eğlenceliydi."

Karen buruk bir şekilde gülümsedi. Ross biraz geç kalmıştı. On yıl ve bir çocuktan sonra bunun için geçti. Ama Ross'un çekiciliği hala çok fazlaydı ve üstelik oldukça seksi bir erkekti.

Karen bunları düşünürken, Ross'un onu öpmek üzere olduğunu fark etti.

Karen de bunu istiyordu. Belki bu öpüşme bir tehlike ve "karışıklık yaratabilirdi, ama Karen Ross'u dayanılmaz buluyordu.

Ross doğrudan ona yaklaşıırken, Karen dudaklarını aralayarak bekledi. Ross ağzını Karen'in dudaklarına kapamıştı.

Karen, Ross'un tıraş losyonu ile karışık kokusunu içine çekerek, elini omuzuna götürdü. Ross'un dili ağzının içine girerken, Karen'in parmakları Ross'un etine gömüldü.

"Mmm..." Ross dudaklarını Karen'in dudaklarından zorla ayırıp şakaklarına götürdü. "Belki yapabiliriz."

Karen şaşkınlıkla kirpiklerini kırıştırdı. "Neyi?"

"Biliyorsun," diye karşılık verdi Ross.

Karen soluğunu tuttu. "Ne?"

Ross güldü, gözleri çocukça bir keyifle parlıyordu.

"Hey, önüme gelenle yatağa gitmediğimi bilmeni istiyorum," dedi Karen cilveyle.

"Ben de," dedi Ross yumuşak bir sesle. "Sadece seni biraz heyecanlandırmak istedim... senin beni heyecanlandırdığın gibi."

"Neden?"

Ross Karen'in saçını tuttu. "Çünkü çok soğukkanlı görünüyorsun. En başından itibaren senin beni sinirlendiğin gibi, ben de seni sinirlendirmek istedim."

"Ama ben..."

Ross parmaklarını Karen'in dudaklarına bastırdı. "Şikayet etmiyorum. İçimdeki çocuğu dışarı çıkardın. Bana biraz oyun oynama isteği duyurdun. Oyuna senin de katılmanı istiyorum."

"Senden hoşlanıyorum, Ross. Çok."

Ross buna sevindi. "Kendimi uzun zamandır yeni başlangıçlara kapalı tutuyordum. Ama sende bir şey var... bana yeni umutlar veren bir his, bir çekim duyu-ruyorsun. Bu çılgınlık mı?"

"İkimizin de çılgınlık ettiğini söyleyebilirim," diye mırıldandı Karen tırnağını Ross'un çenesinde dolaştırarak. "Bu geçici işe girmeyi düşünürken ikimizin..." Karen ne diyeceğini bilemeden bir an sustu. "Şey, böyle bir şeyi hiç ummuyordum..."

Ross kaşını kaldırdı. "Margo senin çok genç olduğunu söylerken, haklıydı. Niyetim senden herhangi bir şekilde yararlanmak değil."

"Hayatta ben de çok şey gördüm, Ross," dedi Karen aceleyle.

"Sanırım."

Karen'in yüreği hoptadı. "Nasıl, yani?"

Ross omuz silkti. "İnsanın yaşadıkları genellikle gözlerine yansır."

Karen sakinleşmek için bir soluk aldı. Ross onun hayatını öğrenmek isteyecekti. Bu da ilgili bir adam olduğunu gösterirdi ama Karen'in şu anda bu açıklamalara girmesi hiç uygun olmazdı.

"Bu işe yeni başlayan genç kadınların gözlerinde genellikle, kendi kızım da olduğu gibi, hayal dolu bakışlar vardır," diyerek devam etti Ross. "Senin gözlerinde bilgelik ve yumuşaklık karışımı bir çekicilik var. Yaşadığın bir hikaye olduğu belli."

"Anlatacak fazla bir şey yok," diye kaçamak bir karşılık verdi Karen.

"Sana inanmıyorum. Ama sırları ve ipuçları aramayı severim. Derindeki, heyecanlı ipuçlarını..." Ross Karen'in çenesini parmağıyla tutup dudaklarını yeniden dudaklarına yaklaştırdı.

Karen kendini öpücüğün zevkine bırakarak bir anda baş döndüren, hayat veren ve ürküten bir duygu akımı yaşadı.

"Hey, ne yapıyorsunuz?"

VVendy'nin sesiyle birbirlerinden ayrıldılar.

"Öpüşüyorduk," dedi Ross kısaca. "Sakıncası var mı?"

"Yok, sanırım," dedi VVendy biraz düşündükten sonra. Gidip kanepede ikisinin arasında oturdu. "Onun bütün zamanını almadıkça, tabii. O benim arkadaşım."

Ross iç çekerek kolunu kızının ince omuzlarına sardı. "Annenle konuştum. Ne yazık ki, kendini her zamankinden biraz daha kötü hissediyor."

"O fırçayla canımı acıttı," dedi VVendy yüzünü bu-

ruşturarak. "Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Sadece bağıırırdı."

Karen kendini tutamadan uzanıp kızının saçlarını okşadı.

"Onu sevmek istiyorum, ama sevemiyorum!" VVendy yalvaran bir bakışla Karen'e baktı. "Her zaman kötüyüm. Ona göre, hiçbir zaman doğru bir şey yapmıyorum. Eminim, senin çok iyi bir annen vardı, değil mi Karen?"

Karen parmaklarını VVendy'nin saçlarında dolaştırırken, onun kendi çocukluğuna ne kadar benzediğini düşündü. VVendy'nin sadece kendisinin bu durumda olmadığını bilmesinde yarar vardı.

"Hayır, VVendy," dedi Karen yumuşak bir sesle. "Benim annemin de bazı duygusal sorunları vardı.

Sonunda benimle ilgilenmekten tamamen vazgeçti. Bir akrabamın yanına gittim."

"Baban neredeydi?" diye sordu VVendy, Ross'un dizine vurarak.

"Uzun zaman önce ölmüştü." Karen'in alt dudağı titremeye başlamıştı.

Karen oraya gelip ağzından bir şey kaçırmadan bilgi toplayabileceğini düşünmekle ne kadar akılsızlık etmişti! Geçmiş günlerini hatırladıkça, hala derin bir acı duyuyordu. Ama bu, kızının hayatına

İstenmeden girmesinin bedeliydi.

İnsanın yaptığı her hareketin bir bedeli olduğunu ondan daha iyi kim bilebilirdi? Karen her şey için bir bedel ödemişti.

"Margo'yla şimdilik hiç görüşmemenin en iyisi olacağını düşünüyorum," dedi Ross kızını yatıştırmak için.

"Ama onu nasıl durdurabilirsin, Baba? Üstelik, önümüzdeki hafta sonu doğum günüm! Dikkat çekeceği partileri sever. Kızların ona gülmelerini istemiyorum... bana da. Okulda arkadaş edinmek zaten çok zor. Benden fazla hoşlanmıyorlar. Bu partinin yardımcı olacağını umuyordum. Ama o gelirse, her şey

iyice bozulacak."

Karen dudağını ısırırken, Ross kızına garantiler veriyordu. Margo partiye gelmeyecekti. Margo ona artık sataşamayacaktı.

Ama Ross'un sözleri biraz aşırıya kaçıyordu. Karen anlayış ve üzüntüyle onu ses çıkarmadan dinledi. Ross'un niyeti, kızı için en iyisini yapmaktı. Ama Mar-go'nun eksiklerini kapamaya çalışırken fazla ileriye gidiyordu. Çeşitli yollarla VVendy'nin teniste herkesi yendiğini, etraftaki herkesten üstün olduğunu ima ediyordu. Bu durumda, VVendy'nin okulda arkadaşlık kuramaması şaşırtıcı değildi! VVendy'nin öyle şişirilmiş, gerçekçi olmayan övgülere ihtiyacı yoktu. Onun yönlendirilmeye ve daha sıcak bir sevgiye ihtiyacı vardı. Gerçek hayata hazırlanması için bazı zorlukları yaşaması da gerekiyordu.

Karen yeni bir güç ve amaç hissediyordu. Onu oraya gönderen kaderdi. Çünkü bebeğinin ona ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Doğum günün kutlu olsun, bebeğim. Gerçek annen sana yardım etmek için burada

YEDİNCİ BÖLÜM

Karen'İN kısa bir süre sonra, köşkten ayrılması gerekiyordu. Bu zor bir karardı, ama Ross'la Wendy'nin biraz yalnız kalmaları gerektiğini hissediyordu.

Çok yorucu bir gün olmuştı. Ve Karen gece sahneye çıkmak zorundaydı.

Her şeye rağmen, Karen orada kalmayı ve dadı Gee'nin akşam yemeği davetine katılmayı çok istemişti. Ailede büyükanne yerini almış olan yaşlı kadınla aralarında umulmadık bir yakınlık doğduğunu hissediyordu. Yaşlı dadı akli başında davranışlarıyla, Karen'e birçok bakımdan halasını hatırlatıyordu.

O da, hiç evlenmemişti.

İkisi de inanılmaz derecede aynı özelliklere sahip, çalışkan iki eski topraktı. Karen elinde olmadan onları karşılaştırarak, aralarındaki benzerlikten bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

Irene'nin bir benzerini bulmuş olması, Karen'e kendi yetiştirilişini daha olumlu bir bakış açısından görmesine yardımcı olmuştu.

Irene'nin eksiklerini kabul ederek başışlamak daha kolaylaşıyordu. Stevv ona İrene'nin felsefesinin ve

kararlarının ayrıntılarını anlatmamakta çok haklıydı.

Çünkü Irene'nin dünyasını açıkça ve şartsız anlayabilmek ancak gerçeği öğrenmekle olabilirdi.

Bu gerçekçilik Karen'in hayatını dengeliyor ve ona istediği huzuru getiriyordu.

Ama ya VVendy'nin hayatı? Onun için en iyi hareket yolu ne olacaktı?

Gerçek, temel olarak İYİ bir şeydi. Acı veren, gerçeğin ortaya çıktığı zaman ve çıkış şekliydi. Karen yıllar içinde geliştirdiği özellikleriyle gurur duyuyordu. Gerektiği zaman doğru seçimi yapabilecekti. Hafta sonu, kızından ayrılma düşüncesi çok acıydı. VVendy'nin hayatındaki yanlışlardan birkaçını düzeltmek Karen'i teselli edecek miydi?

Başını salladı. Wendy'den ayrılmayı düşünemiyordu bile. Buna dayanamazdı...

O gece, Karen programından sonra Ross'un harekete geçeceğini hissediyordu.

Sıcak banyonun içinde hala ihtimaller üzerinde düşünürken duvardaki telefon çaldı. Hevesle doğrulup oturduktan sonra köpüklü eliyle telefonu alıp kulağına götürdü.

"Merhaba, güzelim."

"Ross."

Karen boğuk bir sesle Ross'un adını söyleyerek, yeniden suyun içine uzandı.

"Seni biçimsiz bir anda mı yakaladım?"

Karen suları sıçratarak kımıldadı.

Ross ne olduğunu anlayarak gülünce Karen, Ross banyoda onunla berabermiş gibi hissederek heyecanlandı.

Ross, belki de, o anda oraya gelmek isteyecekti.

Karen ona izin vermeli miydi?

"Bir şey mi istiyorsun, Ross?" diye sordu cesaretini toplayarak.

"Evet." Hatta derin bir iç çekme duyuldu. Tereddüt ve Özür dileyen bir İç çekmişti. "Bugünkü yardımın için yeniden teşekkür etmek istedim."

"Benim için zevkti. VVendy nasıl?"

"İyi. Ama Margo'yla olan o sahnelerden oldukça sarsıldı. Bu yüzden, emin olamam. Eğer bu onu etkilemişse, bu gece kabuslar görür."

"Ah." Karen boğazında bir yumru hissederek zorlukla yutkundü. Ardından ne geleceğini biliyordu. "Bu gece evde kalmam daha uygun olacak, diye düşündüm... Wendy kabus görürken Grethal'in onu duyamayacağından korkuyorum. Çünkü Wendy'nin kabustan uyandırılıp sakinleştirilmesi gerek," "Ona çok tatlı düşler dediğimi söyle," diye mırıldandı Karen.

"Çok teşekkür ederim."

Ross'un sesindeki minnet dolu ton çok dokunaklıydı ve Karen'e duyduğu hayal kırıklığını unutturdu. Ross eğer böyle şeyleri anlamayan kadınlarla çıkıyorsa, çok yanlış bir şey yaptığı kuşkusuzdu.

"Peki, Ross. Yarın görüşürüz," dedi Karen telefonu kaparken.

"Hayır! Dur! Karen, hala orada mısın?"

Karen güldü. "Buradayım."

"Yarın sabah için bir şey ayarlamak istiyorum."

"Ya?"

"Pazar günlerine, genellikle, Wendy'yle golf oynayarak ve otelin yemek salonunda hafif bir şeyler yiyerek başlarız. Bize katılmak ister misin?"

"Evet! Sevinirim!" Karen gözlerini yumdu. Sesi heyecanlı çıkmıştı.

Ama Ross'un rahatlayarak iç çekişi anlamlıydı. Karen'in heyecanını kendince yorumlamıştı.

"Çok iyi. Yarın sabah sekizde otelin lobisinde buluşuruz."

Karen hemen fırlayıp küvetten çıktı. Telefonu yerine koyduktan sonra olduğu yerde döndü, sonra eğilip küvetin tıkacını açtı. Çok heyecanlıydı. Golf sahasında giyecek bir şeyi yoktu ve hayatında hiç golf oynamamıştı!

Askıdan beyaz bîr havlu alıp kurulanmaya başladı. Otelin spor mağazasına gidip kıyafet ve sonra kısa bir ders alıp almamakta çabuk bir karar vermek zorundaydı. Tenis kortunda Wendy'yi yendikten sonra, rolleri değişmek hiç hoş olmayacaktı.

Hey, Karen, doğru dürüst oynasana!"

Wendy ertesi sabah yeşil golf sahasında, ellerini beline dayamış ona sesleniyordu. Şort takımıyla, yaşına rağmen son derece profesyonel ve çok kızgın görünüyordu.

Karen sopasını sıkıca tutarak bir an ağırlığını sopaya verdi. "Evet!" diye seslendi elini sallayarak.

"Çalışıyorum."

Ross, Karen'in yanına gelip kolunu okşadı. "Gevşe," dedi gönlünü almaya çalışarak.

Karen başını yana eğmişti. "Evet. Evet, biliyorum." Ayağının dibinde duran küçük topa nefretle baktı. Altı kez onu küçük deliğe düşürmeye çalışmıştı. Ama altı kez de, ıskalamıştı. Sopayı doğru vuramı-

yordu.

Sadece ilk atışında topu deliğe sokabilmişti, ama bu da şans eseri idi.

Karen sopayı sallarken Ross güldüğünü belli etmemek için öksürdü. Karen'in üstünde açık mavi bir spor kıyafet ve başında kepe vardı. Tesisteki spor mağazasından alınmış oldukları belliydi. Ve Karen kendi kendine golf öğretmeninden öğrenmiş olduğu vuruş talimatlarını mırıldanıyordu.

Ama acemi bir hali vardı. Sahnede olduğu gibiydi. Ross ona yine 'toy' demek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Ama diyemezdi. Karen zaten sopalan kırmanın eşğine gelmişti. Ve bunu birisinin üzerinde yapabiliirdi... en yakınındaki birinin! Ross arkasına gelip omuzlarından tutarak, "Artık saklayamayacağım," diye kulağına fısıldadı. "Her şeyi biliyorum."

Karen o kadar sinirli olmasa, Ross'un sözleri onu korkutabilirdi. Ama o haliyle, Ross onun küçük sırrından çok, dünyadaki bütün sırları bilmekle övünüyormuş gibiydi.

Doğrularak dönüp Ross'un gözlerine baktı. "Neymiş bu her şey?"

"Bunun ilk golf oynayışın olduğu, tabii."

"Çok utandırıcı," diye itiraf etti Karen.

"Büyüleyici," diye karşı çıktı Ross. "Gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Ah..." Karen birden yanaklarının kızardığını hissetti.

"Ama o kadar kötü değilsin," diye teselli etti Ross. "İlk oynayışın olduğunu sadece, kendi sattığım mali tanıdığım ve golf hocası ona gittiğinden söz ettiği için biliyorum."

VVendy onlara doğru yaklaşırken, "Seni geçmeme izin mi veriyorsun?" diye sordu. "Bunu sana hiç yakıştıramadım."

"Ama sen kazanmayı seviyorsun," diye anımsattı Ross.

"Bir kere olsun kendim kazanmak istiyorum." Wendy öfkeliydi. "Eğer yapabilirsem, tabii."

"Yapıyorsun," dedi Karen içtenlikle.

VVendy şortunu düzeltmek için eteklerini çekiştirdi. "İnanmıyorum," dedi ve ekledi. "Kimse senin kadar kötü oynayamaz."

"Karen'in tenis maçında sana karşı ne kadar kibar ve sabırlı olduğunu hatırlıyor musun?" diye araya girdi Ross yumuşak bir sesle.

"Ama Baba..."

"Karen oyunda yeni," dedi Ross arkalarındaki dörtlü gruba topa vurmalarını işaret ederek. "Haksızlık etmemek için onu bu zor durumdan kurtarmamız gerek."

"Ah!" VVendy'nin yüzü yeni bir anlayışla aydınlandı.

Yeni bir anlayış... ve acıma, diye düşündü Karen hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırarak.

"Ona göstereceğim, Baba."

"Hayır, ben göstereceğim," dedi Ross, Karen'in omuzlarını sıkarak. "Sen yeteri kadar... uzun boylu değilsin."

Dörtlü grup uzaklaşırken, Ross cesaret verici bir şeyler mırıldanarak ellerini Karen'in kollarından aşağıya doğru indirdi. "Tamam, ellerini paralel pozisyonda tut. Dizlerini бүk. İyi. Şimdi, kalçanla omuzlarını döndürerek duruşunu ayarla."

Ross Karen'in vücudunu kendi vücuduna bastırırken, Karen'in sırtında bir ürperti dolaştı. Talimatları önceki gün golf hocasının verdiği talimatların aynısıydı, ama Ross'un ona arkasından sıkıca sarılısı açıkça uydurmaydı. Ama çok güzeldi.

"Ne yapıyorsun, Ross?" diye sordu Karen soluk soluğa. Bakışları golf arabasına doğru giden Wendy'deydi.

"Vücudunun duruşunu ayarlıyorum, tabii," diye mırıldandı Ross, Karen'in kulağına.

"Golf hocası böyle anlatmadı."

"Golf hocası belki de başka bir oyunu anlatıyordu," diye karşılık verdi Ross.

Karen'in bir şey demesine fırsat kalmadan onun ellerini tuttu ve birlikte hafifçe sallanmaya başladılar.

Ross sopanın kontrolünü ele alarak topa vurup deliğe gönderdi. "Ah, bak. On ikide bir delik."

"Yedide," diye düzeltti Karen neşeyle. "Devam edelim mi?"

On sekiz delikli sahanın yansında oyunu bitirdikten sonra, arabalarını çekerek kulüp binasına doğru yürüdüler.

"Nasıldı, VVendy?" diye sordu Karen. "Bu yaşlı kadını nasıl buldun?"

"Sen yaşlı değilsin," diye karşı çıktı Wendy. "Özellikle, babamla karşılaştırınca."

"Çok teşekkürler," diye söylendi Ross, VVendy'nin şapkasını çekiştirerek.

VVendy kıkırdadı. "Çok iyiydi," Oyunun heyecanını üzerinden atamamıştı. "Herkesi yenebilirsin."

"Bu çok iyi," dedi Karen annece bir gururla. Yenilirken bile kazanıyordu.

"Ne dersiniz, kızlar, size yemek ikram edeyim mi?" diye sordu Ross sopalarını görevliye verirken.

"Pazar kahvaltısı mı, Baba?" dedi Wendy. "Konuklara da parasız mı?"

"Bonkör görünmeye çalışıyorum," dedi Ross sır verir gibi başıyla Karen'i işaret ederek.

VVendy gözlerini döndürdü. "Tabii, Baba, tabii."

Üçü gülerek tenteli golf arabalarından birine binip otele döndüler. Restoranın dışındaki lobiye geldiklerinde bir görevli Ross'u durdurunca Karen, VVendy'yi alıp içeriye girdi.

Ross çok geçmeden restorana döndüğünde, onları konuklarla birlikte sıraya girmiş buldu. Sinirlendiğini belli etmeden arkalarına gidip onları dirseklerinden tuttu.

"Buna gerek yok," diye azarladı. "Tek yapmanız gereken, şefe ya da garsonlardan birine burada olduğunuzu söylemekti."

VVendy heyecanlı bakışlarla hemen Karen'e bakınca Ross şaşırıldı.

Karen neşeyle Ross'a döndü. Eğer isteseler, garsonların onlar için üzümü bile soyacaklarından emindi.

Ama Ross ortada yokken, VVendy'nin büyüdü dünyasına biraz gerçek katma fırsatına karşı koyamamıştı.

"Sıraya girmenin VVendy için değişik bir eğlence olacağını dūşündüm."
Ross kaşlarını çattı. "Adamlarım benim deli olduğumu dūşünecekler."
"Kişiliğini geliştirmesi açısından," diye ekledi Karen kendini tutamayarak.

"Belki, ben beklemeye alışkın olmadığım için," diye karşılık verdi Ross.
Karen dumanlar çıkan sıcak kaplarla salata çanaklarını işaret ederek, "İstediklerini seçme şansın olsun istemez misin?" diye sordu.

"Ben ne istediğimi zaten biliyorum," dedi Ross eritici bir bakışla. Her şeyi kendî tarzında istiyordu.

"Ama ben bilmiyorum!" dedi VVendy hevesle bîr tabak alırken. "Burada, daha önce görmediğim yemekler var. Bu sıra işini benden uzun zaman gizledin, Baba."

Ross gözlerini döndürerek teslim oldu. "Ah, sevgili kızım, umarım, beni bağışlarsın."

VVendy tabağına yemek alırken başını arkaya çevirerek, "Ah, tabii," dedi.

Karen tam o sırada arkasında bir ses duydu.

"Miss Ford, ne çeşit bir karışıklık yarattığınızın farkında mısınız?"

Karen, Ross'a dönüp yanlış anlamış gibi yaparak gözlerini kırıştırdı. "Karışıklığa sen sebep oluyorsun. Sıraya engel olarak!"

Ona bir şeyler anlatmak istiyordu. Ross da bunu çok iyi anlıyordu ama orada alışılmışın dışında davranmak hoşuna gitmiyordu.

Ancak, bunun VVendy'nin yetiştirilişî açısından hiç önemi yoktu. Ve dahası, VVendy hayatından son derece memnun görünüyordu.

"Ah, bu yemek de çok güzel bir şeye benziyor! Hey, tatlılara bakın!"

Ross'la Karen bakiştılar. Karen ona göz kırparken, Ross hala karasız görünüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Karen o gün öğleden sonra Starlite Salonu'nda orkestrayla prova yapacaktı.

Salona gittiğinde dört kişilik orkestra sahnedeydi ve piyanonun etrafında toplanmışlar, yeni bir parça üzerinde çalışıyorlardı. Dinah da onlarla beraberdi. Üstünde san bir şort takım vardı ve kızıl saçlarına çok çekici bir şekil vermişti.

Karen yaklaşırken onu ilk fark eden Dinah oldu.

"Unuttuğundan korktum!" diye seslendi DĠnah neşeyle el sallayarak.

"Geciktim."

Orkestra elemanları patronla yakınlıklarından dem vurarak şakalar mırıldanıp onu selamladılar.

Karen çenesini çıkarıp mavi gözleri parlayarak Dinah'la genç müzisyenlerin yanına yaklaştı. "Evet, çocuklar. Haberiniz olsun, ben sürekli bir pozisyon için İşe girmeyi uman bir fırsatçı değilim."

"Eğer bunu denersen Tiffany'nin işi biter," dedi sakallı saksofoncu Mel.

Yeniden kakhahalar yükseldi.

"Sana sadece yeni başlayanlara yaptığımız muameleyi yapıyoruz," diye ekledi uzun boylu, sarısın

Curt, davul tokmağıyla Karen'in omuzuna hafifçe vurarak. "Dün gece şaka kaldırmayacak kadar sinirliydin. Bu yüzden, hakkını bugüne sakladık."

Uzun saçlı, yetenekli piyanistleri Willy, Karen'i saçlarından başlayarak açık yeşil bluzu ve blucinine kadar düşünceli bir ifadeyle süzdü. "İki ayrı yüzün var," dedi hayranlıkla.

Bu şaşırtıcı yorum karşısında Karen'in yürek atışları hızlandı. "Ne dedin, VVilly?"

"Yani, sahne için giyinince vahşî, tehlikeli bir kediye benziyorsun. Ama şimdi, gün ışığında tatlı, yumuşak bir kedi yavrusu gibisin."

"Tiffany farklıdır," diye açıkladı Mel. "O her an aynı bebektir. Belki de, makyajından."

"Gündüzleri biraz ruj ve allık benim için fazla bile," dedi Karen.

Dinah söze karıştı. "Çok gençsin."

"Tabii, bu salon geceleri farklı bir yüz yaratıyor," dedi Karen konuyu kendisinden uzaklaştırmak için.

Elini kubbeli salona doğru salladı. "Loş ışıkta, hüzünlü müzik ve şarapla insan başka bir gezegendeymiş gibi hisseder kendini."

"Haklısın, Ford," dedi VVilly gözünü kırparak.

Karen bir elini beline koyarak, "Karşılama töreni bitti mi?" diye alay etti.

"Evet," dedi Dinah. "Vendy'yi teniste yenerek yıldız aldın."

"Çok tatlı bîr kız," dedi Karen hemen.

Mel, ""Kabul ediyoruz," dedi. "Biraz şımarık da olsa, herkese çok İyi davranır."

"Bu tesis sırlarıyla, dedikodularıyla küçük bir kasaba gibidir," diye açıkladı Curt. "İnan bana, çocuğun

Margo yüzünden ne kadar zor durumda olduğunu biliyoruz. Hepimiz doğum günü partisinde armağan olarak onun için çalacağız."

Karen buna çok sevinmişti. "Ben de şarkı söylemeyi ve başka ne olursa yardım etmeyi teklif ettim."

"Ross memnun olacak," diye Mel yan gözle ona baktı.

Karen notalara bakmak için piyanonun etrafından dönerken Mel'e hafifçe gülümsedi. Mel'in tepkisi doğaldı. Daha doğrusu, hepsi Karen'in Vendy'ye dostça davranarak Ross'a yağcılık yaptığını düşünüyordular. Belki de, her zaman böyle oluyordu.

Böyle düşünmelerine izin vermek en iyisiydi. Bu Karen'in işine geliyordu.

Ama ters giden şey, Karen'le tesis sahibi arasındaki cinsel gerginlikti. Ross onu baştan çıkaracaktı ve bunu Karen de istiyordu.

"Ah, şimdi hatırladım," dedi Dinah, Karen'in düşüncelerini bölerek. "Biraz önce Justine aradı."

"Ne dedi?"

"Sadece nasıl olduğunu merak etmiş."

"Ona ne söyledin, Dinah?"

Dinah'm ağız büküldü. "Sadece gerçeği. Patrona kadar herkesi etkilediğini."

Karen ertesi günü Stevv'in bürosunu aramayı düşünüyordu. Ama Dinah bu küçük işi halletmişti.

Justine, Karen'in Pleasure Palace'ye sızma planının başarıyla yürüdüğünü anlamış olmalıydı. Ve bunu hemen Stevv'e söyleyecekti.

Bu çok iyiydi.

"Ah, tabii ona Vendy'yi ne kadar etkilediğini de söyledim," dedi Dinah. "Kızla çok ilgilendiğini anlat-

tim."

Karen tehlike işareti olarak gerginleşirken, gülümsemesi söndü. Bu, o kadar iyi değildi.

"Vendy'yle çok benzeyen özellikleriniz yüzünden Ross'un senden ne kadar etkilendiğinden de söz ettim."

"Onu bir an önce aramamı istemiştir, sanırım," dedi Karen elini dudaklarına bastırarak.

"Evet, istiyor! Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi dedi." Dinah, Karen'in omuzuna vurdu. "Çok seviliyorsun, değil mi?"

"Ah, evet!" dedi Karen neşeyle.

Stew onu öldürecekti. Justine onu tutacak ve Stew de boğazlayacaktı. Ama Karen'in umurunda değildi.

Hayatında hiçbir zaman bu kadar doğru yaptığı bir şey olmamıştı. Kendisini Ross'a açık edip etmeyeceğini ya da bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ama ona her şeyi anlatmak için büyük bir istek duyuyordu. Wendy'nin asıl annesi olarak ortaya çıkmaya ve bunun sorumluluğunu almaya hazırdı.

Ama acaba Ross böyle bir şeyi duymaya hazır mıydı? Zaman içinde ve Margo'nun artan sorunlarıyla birlikte, Ross sevgili kızını doğuran genç kıza ne olduğunu merak etmiş olmalıydı. Ama Vendy'yi günlük hayatın normal zorluklarından ve darbelerinden o kadar fazla korumuştur ki, böyle bir habere nasıl tepki göstereceğini tahmin etmek imkansızdı.

Üstelik, kıza onun asıl babası olmadığını itiraf etmek zorunda kalacaktı. Bunu yapmak istememesi mümkündü.

Karen'in bunu ondan istemeye hakkı var mıydı?

Bunun yanıtı zaman ve sabırdı.

Karen onunla ilişkilerinin derinleşmesine izin verecek, ve kaderin doğru kapılan açmasını dileyecekti. Gün boyunca karşılıklı yaptıkları seksi imalardan sonra Karen, Ross'un onu o gece saat on birden sonra giyinme odasında bekleyeceğini umuyordu. Ama onun yerine, aşk kanepesinde uzun, beyaz bir kutu buldu.

Bir mesaj mıydı? Yoksa bir davet miydi?

Karen metalik elbisesi ve ona uygun yüksek topuklu ayakkabılarıyla koşup paketi açtı. Yeşil kağıtlar içinde bir düzine uzun saplı gülle küçük, beyaz bir zarf vardı.

Karen lisede mezuniyet balosunu kaçırmıştı. Doğumdan sonra liseyi evde, Irene'nin yanında bitirmiş ve sınıftan birkaç ay sonra mezun olmuştu.

O zamanlar, yaşadığı olaylardan dolayı kendisini yaşının ilerisinde hissediyordu. Duyduğu hayal kırıklıklarını kendi yaşındaki çocuklardan hoşlanmadığını düşünerek bastırmıştı. Ama yüreğinin derinliklerinde, o da yaşitları gibi eğlenmek, giyinip süslenmek istiyordu.

Hafifçe gülümseyerek zarfa dokundu.

Romantizm ve heyecan hayalleri hala yüreğinin derinlerinde canlı kalmıştı ve on yıl sonra Ross'la birlikte hayata dönüyorlardı.

Karen durumun geçici ve bir yalan üzerine kurulu olduğunu kendine hatırlatmasına rağmen, bu hayaller içine dalmaktan kendini alamıyordu.

Bu öylesine dört dörtlük bir şanstı ki, inanılması gerçekten de zordu. Kızına yaklaşırken, babasın-

dan da hoşlanmış, ve dahası, hem kızına hem de babasına olan duyguları da karşılıksız kalmamıştı.

Uzun bir dakika düşündükten sonra zarfı açıp içindeki notu çıkardı.

İşten kurtulamadım. Özür dilerim...

Ross.

Karen hayal kırıklığıyla iç çekerek notu kutunun içine atıp kapağını kapadı. Aşk koltuğundan kalkarken, bakişları odadaki birçok aynadan birinde takıldı.

Kendi yüzüne bakınca, şaşırarak geriye doğru çekildi. Sonra saçlarını geriye itip yeniden kaygıyla yüzünü inceledi. Çarpıcı sahne makyajının altından ona bakan yüz adeta çökmüştü.

Bu kadarını ummamıştı-

Her şey çok hızlı oluyordu. Ross'la normal bir başlangıç yapmadan, bir beraberliğin içine yuvarlanırlar gibiydiler. Ama birçok sır sakladığı bir adama nasıl bu kadar yaklaşabileceğini ummuştu ki?

Bu İnanılmaz, ani bir romantizmdi.

Aklı başında bir kadının oynamayacağı aptal bir oyundu.

Karen o noktaya ulaşmak için çok çalışmıştı, ve aptallığı hiçbir zaman kabullenemezdi.

Hiçbir şey kolay kazanılmıyordu. Hayallere kapılmak ona göre bir şey değildi. Gerçekleri asla unutmama-

malıydı.

Karen, Ross'la kızını bütün çabalarının, iyi niyetlerinin, kötü şansının bir ödülü olarak görmek istiyordu. Evet, Ross ona çiçek gönderecek kadar Önem veriyordu ama bu ikinci planda kalmalıydı. Karen'in onu beklemesi, ve ardından hayal kırıklığına uğraması kendini biraz fazla kaptırmak oluyordu.

Bir tek şeyden emin olabilirdi: Görünüşe göre, Ross o sihirli yolculukta Karen'in yanındaydı.

Kapıya hızla vurulmasıyla, Karen'in düşünceleri dağıldı. Tokmağı tutup umutla kapıyı açarken, yüzü parlıyordu. Biranda gözüne Ross'un adamlarının giydiği beyaz gömlek takıldı, sonra ona refakatle görevli olan VValt'ın gülümseyen yüzünü gördü.

"Otele dönmeye hazır mısın, Karen?" diye sordu VValt.

"Ah, evet, VValt," dedi Karen zorlama bir neşeyle. "Hemen ayakkabılarımı değiştireyim."

Karen birkaç dakika sonra, parlak elbisesinin üstüne sardığı simli, siyah salıyla arka kapıdan çıkıyordu. Ayağına spor ayakkabılarını giymiş, sahne ayakkabılarını çantasına koymuştu.

İriyari VValt yanından ayrılmadan onunla birlikte yürüyordu. Karen bir uyarıyla ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissederek durup dikkat kesildi.

Gözetleniyordu.

Etrafına çabucak bakındığında, bu kuşkusunu doğrulandı. Ross biraz ilerde bir sedir ağacının gövdesine yaslanmış, duruyordu. Elleri pantolonun cebindeydi ve beyaz gömleğinin kolları sıvanmıştı. Rahat bir duruşu vardı, ama Karen onun gergin olduğunu

uzaktan bile hissedebiliyordu. Ross hemen onlara doğru yürümeye başladı.

"Merhaba," dedi Karen çantasının sapını daha sıkı tutarak.

"Merhaba." Ross gölgelerinin arasından ay ışığına çıkarken, ilk geceki kadar etkileyici görünüyordu.

Ve bu kez, patronun çok bir aşığı benziyordu.

Karen'in omuzuna dokunurken, koyu renkli gözlerinde açıkça sahiplenen bir ifade vardı.

"Onu ben götüreceğim, W alt. Teşekkürler."

"Tabii, Ross." Refakatçi sahne için elinde taşıdığı gül kutusunu Ross'a verip hemen gözden kayboldu.

"İşin olduğunu sanıyordum," dedi Karen neşeli bir sesle.

"Çabucak bitirdim."

Karen'in içi hopladı. "Ya, öyle mi?"

"Evet."

Ross'un parmaklarını çıplak kolunda hissederken, Karen zorlukla yutkundu. "Çiçekler çok güzel."

"Onları saatler önce ismarladım. Çünkü yetişemeyeceğimden emindim."

"Ama yetiştin."

"Yürümek mi yoksa arabayla mı gitmek istersin, Şarkıcı Kuş?"

"Yürümek. Sahne yoruyor ama, yürümeyi tercih ederim. Daha kolay uyuyorum."

"Ama yüksek topuklu ayakkabılarla nasıl olacak?"

Karen eteklerini yukarıya kaldırıp beyaz spor pabuçlarını gösterdi.

Ross boğuk bir sesle güldü. "Sürprizler dolusun."

Yürümeye başladılar. Ilık ve esintili geceyi müzik

ve kakhaha sesleri sarmıştı. Etrafları renkli ışıklar ve sihirli bir eğlence atmosferiyle çevriliydi.

"VVendy'nin yorgun olduğunu tahmin ediyorum," dedi Karen fazla ilgili görünmemeye çalışarak.

"Yorucu bir gündü."

"Saat dokuzda üstünü örtmek için eve uğradığımda, hala uyanıktı. Senden ve doğum gününden konuşup duruyordu. Yorgun ama aynı zamanda enerji doluydu. Bu gece kabus göreceğini sanmıyorum."

"Demek ki, Margo'nun kalıcı bir zararı olmamış," dedi Karen ümitle.

"Kesin olarak söylemek zor," diye karşılık verdi Ross. "Kadın ruhunu pek anlamadığımı kabul edebilecek kadar akıllı bir adamım."

Karen başını salladı. "Senin adına sevindim, ama onun sıkıntısını iyi anlayabildiğinden eminim.

VVendy'ye göre, sen her şeyi, ama her şeyi yapabilirsin."

Ross huzursuz bir halde boğazını temizledi. "Büyütüyor."

Karen güldü. "Hepimizin bir kahramana ihtiyacı vardır."

"Buna ben de inanıyorum, Karen."

Karen, Ross'un sözlerindeki anlamı fark ederken, soluğu boğazında tutuldu. O kadar harika bir adam nasıl hala serbest olabilirdi? Ve özellikle, etrafında . onca güzel kız varken, nasıl Karenle ilgilenebilirdi? Bunun bir şans olduğunu kabul ediyordu ama umutlanmak ya da abartmak istemiyordu.

Yolun gerisini rahat bir sessizlik içinde yürüdüler.

Ross da, VValt'ın yaptığı gibi, Karen'i otelin arka

kapısından içeriye soktu.

Karen, öncelikle kendini iyi kollayacak şekilde eğitim görmüştü ve Las Vegas'taki birçok ünlü kişiyi korumuştur. Yine de, tesiste konuklar için olsun çalışanlar için olsun, alınan güvenlik önlemleri onu etkiliyordu. Orada kalanlar otele, diğerleri ise evlerine her zaman bir refakatçiyle geri gönderiliyorlardı. Ross kendi başının çaresine bakıyordu. Karen, VVendy'den sonra hızla Ross'un en büyük ikinci hayranı olma yolundaydı.

Sessiz koridorda otel elemanlarının kaldığı bölüme geldiler. Odasının kapısında durdukları zaman, Karen anahtarını eline aldı.

Ross bunu görünce yüzünü buruşturdu. "Beni dışarı atmaya mı çalışıyorsun. Şarkıcı Kuş?"

Karen'in şaşkın gülüşü müzik gibiydi. "İçeri atmaya çalışıyorum."

"İyi, sana yolu göstereyim!" Ross çiçek kutusunu Karen'e verip anahtarı aldı.

Karen onun kapıyı açıp ışığı yakmasını sabırla bekledi. Karen içeriye girdikten sonra, Ross kapının sürgüsünü taktı. "Bunu kapalı tuttuğunu umarım," dedi kapının kolunu kontrol ederken.

"Ben..."

Ross akan su sesini duyarak hızla arkasına döndü. Karen'i dinlemiyordu bile!

"Karen!" Ross mutfak bölümüne gitti. Karen ayakkabılarını çıkarmış, çiçekleri uzun, kristal bir vazoya yerleştiriyordu.

"Sana önemli bir şey söylüyordum..."

Ross, Karen'in çekici yüzüne bakınca cümlesinin yansında kaldı.

"Ah, Ross, merak etme. Güvenlikten iyi anlarım," dedi yumuşak bir sesle. "Şu anda bundan konuşmak istemiyorum." Güllerden birini yüzüne götürüp yan açılmış tomurcuğu yanağına dokundurdu. "Bana bu çiçekleri verdiği için çok kibarsın. Bu gece bunlar benim için... tahmin edemeyeceğin kadar çok anlam taşıyor."

"Hak ettin, güzelim," dedi Ross. "Provalarda çok iyiydin. Ve çok güçlü."

Karen düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Ama sen nereden biliyorsun?"

"Birkaç şarkını yakalayabildim," diye itiraf etti Ross, Karen'in elinden gülü alırken. Çocukça bir sabırsızlıkla gülü vazoya koydu. "Bu gece çok işim vardı, ama şarkıcıma uğrayacak zaman bulabildim."

"Her notayla daha iyileşiyorsun. İnan bana."

İnanmak sözcüğü anlam ve vaat yüklüydü. Karen titrek bir soluk alarak büyük bir hızla gelişen durumu düşünmemeye çalıştı.

VVendy'ye olan duygulan, Ross'a duyduğu çekim, dinleyicilerden gelen alkışlar. Her şey gerçek bir peri masalı gibiydi. Ve sarayın prensi sonraki adımını atmaya niyetleniyordu... Ross gözlerinde açık bir ihtirasla gözlerine bakıyordu.

Ross inleyerek Karen'i kollarına alıp omuzlarındaki şalı sıyırdı.

Karen kollarını onun boynuna dolayıp dudaklarını açıklıkla uzattı. Ross eğilip onu yumuşak bir şekilde öpmeye başladı.

Ross dudaklarını yüzünde dolaştırmaya, kulak memelerini, boynunu hafifçe ısırmağa başlayınca Karen sırtında bir zevk ürpertisinin dolaştığını hissetti.

Henüz bir hafta önce gittikçe kötüleşen Irene'ye bakarken içinde yüzdüğü çaresizliğe, ardından sevgili halasının ölümünden duyduğu acıya inanmak güçtü.

Ama o kapı kapanırken mucize gibi yeni bir kapı açılmıştı.

O kapıyı ona irene son gücüyle cesaretini toplayarak aralamıştı. Karen, Irene'nin bebeği evlatlık verdiği için üzülüp pişmanlık duyduğuna inanmak istiyordu. Acılarının iyileşmesine bu yardımcı olacaktı.

Ross ve VVendy'yle ilişkileri yeni olmasına karşın, aralarında kopmaz bir bağ kurulmuş gibiydi.

VVendy, Bradfordlar'a ait birçok özellik taşıyordu ama kişiliği, sevgi dolu ve aşın koruyucu babasıyla şekillenmişti. Ross'un tek günahı kızını çok sevmekti aslında. Karen ona kızamıyordu.

Ross'un dudaklarının baskısı Karen'in boynuna doğru indikçe aralarındaki heyecan ve tutku da artmaya başlamıştı. Karen, Ross'un onu da çok sevmesini dilemekten kendini alamıyordu.

İçinde, Ross'la beraber bir gelecek umudu filizleniyordu.

Vücudu ise, yoğunlaşan bir sıcaklıkla yanarak ağırlaşıyordu.

Ross'u içinde hissetme düşüncesi onu büyüleyordu.

Ve bu olacaktı.

Ross'un bakışları Karen'in gözlerine çevrilince, Karen onun gözlerinde de aynı arzunun yansıdığını gördü. Niyetinin ne kadar kesin olduğu belliydi. Bu iş, birkaç okşama ve kucaklaşmayla bitmeyecekti.

Karen gülerek ona doğru yaklaşıp dudaklarını

dudaklarına aldı. Ross onu sıkıca vücuduna bastırırken, elleri vücudunda açıklıkla dolaşıyordu.

Karen'in sıcak teninin aksine, elbisesinin parlak kumaşı Ross'un parmakları altında soğuk bir zıtlık hissettiriyordu.

Ross'un parmakları vücudunda ve çıplak omuzlarında dolaşırken, Karen soluk soluğaydı. Karnında bir ateş kıvrılarak yükseliyordu.

Her şey tıpkı Karen'in hayal ettiği gibiydi.

"Ross..." Karen'in sesi yalvaran bir inleme gibiydi. "Seni çok istiyorum."

"Ben de seni istiyorum, güzelim," dedi Ross boşuk bir sesle. "Ve senin çok özel olduğunu"

düşündüğümü bilmeni istiyorum. Kadınlara böyle yaklaşma alışkanlığım yoktur."

Karen'in yüzüne yumuşak bir ifade yayıldı. "Biliyorum, Ross. Bunu anlamak çok kolay."

Ross hayranlıkla Karen'in yüzünü inceledi. "Sahnedeki çok güzelsin. Seninle konuşmaktan neredeyse korktum, biliyor musun?" diye itiraf etti. "Büyünün bozulmasından korkuyordum. Ama tıpkı olduğunu hayal ettiğim gibisin." Ross şaşkınlık içinde başını salladı. "Hatta, daha da çok."

Bu sözleri duyunca Karen'in yüreği hızla atmaya başladı. Ross da, onun gibi heyecandan eriyordu.

"Biliyorum. Ben de aynı şeyleri hissediyorum/ dedi Karen boşuk bir sesle. "Harika bir düşe benziyor."

"Seninle sevişmeme izin ver, Karen," dedi Ross. Karen'in adını söylerken, sesi okşar gibiydi. Ross'un isteği Karen için mutluluktı. Ross bu mesajı almış ve uzun, esmer parmaklarıy-

la kravatını çözmeye başlamıştı. Bir yandan da, Karen'in sırtındaki fermuarı açıyordu. Duyduğu ihtirastan titriyordu, ama Karen'in elbisesini dikkatle ve yumuşak davranışlarla çıkararak dizlerinden aşağıya kaydırdı. Bu Karen'e çok kibarca ama baştan çıkarıcı gelmişti. Elleriyle Ross'un omuzlarına tutunarak önce bir ayağını, sonra diğerini elbiseden çıkardı. Karen'in kalça hizasında olan Ross, bir an olduğu yerde kaldı. Karen'in ince ve esnek vücuduyla bacakları soluk kesiciydi. Ross inleyerek Karen'in vücudunu okşamaya başladı. Ross'un dokunuşları Karen'i heyecandan ürpertiyordu. Ross elbiseyi elinden bırakıp Karen'i kalçasından tuttu. Bir an bacaklarını seyrettikten sonra kalçasını okşamaya başladı. "Çok güzel..." dedi titreyen bir sesle. "Ah, Ross," dedi Karen. "Buradaki onca güzelliğin yanında..." "Sus." Ross, Karen'in çorabını sabırsızca çıkarıp elbisenin üstüne attı. "Ben ne istediğini bilen bir adamım. Ve sana, ne istiyorsan vermek isteyen bir adam." Karen, Ross'un önünde dururken iç çekerek onun koyu renkli, yumuşak saçlarını okşadı. "Kravatını ben çıkarmak istiyorum. Başlangıç olarak." Ross tek bir hareketle doğruldu. Yüzü ihtiras ve mutluluk doluydu. "İsteğin benim için emirdir." Karen onu soyarken Ross hareketsizce duruyordu. Sertleşmiş vücudunun dışında, pistte duran bir model kadar sakindi. Karen ağırdan alarak külotunu çıkarırken,

Ross'un vücudu ürperdi. Karen'in parmaklarıyla onu tahrik ederek külotu tamamen çıkarması ona sonsuzluk kadar uzun geldi. Karen'in atılganlığına şaşırılmıştı. Karen ondan on yaş küçüktü, ama hareketlerinden son derece emindi. Karen, sonunda, kollarını Ross'un boynuna sarıp gözleri şehvet ve beklentiyle parlayarak baktı. Ross gülümsedi. Bu, onu oyuna başlamak için cesaretlendirici bir teşvikti. Ross onu öperken Karen ağzını açtı. Ross'un öpüşü Önceki günden farklı ve daha kararlıydı. Ross onu hiç çaba harcamadan kucağına alıp yatak odasına doğru giderken, Karen zevkten bağırdı. Saten yatak örtüsü kaygan ve iç gıcıklayıcıydı. Etajerin üstündeki lambanın ışığı ise, davet eder gibi yanıyordu. Ross onunla birlikte mavi çarşafların arasına girdi. Karen ellerini Ross'un göğsüne götürüp, tırnaklarını siyah kılların arasında dolaştırarak tenini okşamaya başladı. "Tatlım..." Ross'un vücudu birden sert bir ürpertiyle sarsıldı. "Sana dokunmadım bile," dedi Karen soluk soluğa ve tembelce gülümseyerek. "Öyle değil," diye karşı çıktı Ross boğuk bir sesle. "Bunu daha önce de yaşadım. Dün gece düşlerimde..." Ross'un sözleri Karen'de tatmin olmak için daha büyük bir ihtiyaç uyandırdı. Ama yükselen gerginlik çok tatlıydı. Ross'u istiyordu, ama dayanacaktı... sonuna kadar.

Ross vücudunu Karen'in vücuduna iyice bastırarak uzun, sari saçlarını okşamaya, boynunu öpmeye başladı. Bir süre sonra başucundaki yastıkları alıp Karen'in sırtının altına yerleştirdi. Karen'in sırtı kemerleşip göğüsleri öne doğru yükseldi. "Çok canlı düşler görüyorsun," dedi Karen soluk soluğa. Baş yastıklardan aşağıya sarkmıştı, kalçaları iyice yükselmişti. "Hmın..." Ross doğrulup Karen'in karnını okşamaya başladı. Erotik bir sisin arasından, Karen'in teninde bikininin altında kalan beyazlığı görünce tuhaf bir şekilde etkilendiğini hissetti. Güneşte göğüslerini, hatta, bütün vücutlarını yakmak sahne sanatçıları arasında yaygındı. Karen'deki bir başka değişikliği, onun gizemli bir yönünü daha fark ediyordu. Karen gösterişi sevmiyordu ama ikisi yalnız oldukları şu anda tüm gizli özellikleri ortaya çıkmıştı. Gözleri kapalı, yüzünde düş görür gibi bir gülümsemeyle, Ross'un altında serbestçe ve okşayışlarından zevk alarak yatıyordu.

Ross'un sevişmesi giderek daha ateşleniyordu. Karen'in göğüs ucunu hafifçe sıktıktan sonra ağzına aldı.

Ağzının ve dilinin hareketleriyle, Karen'in içinde ateşten bir çember yanmaya başlamıştı. Parmaklarını Ross'un saçlarının arasına daldırıp inleyerek onu diğer göğsüne yöneltti.

Ross öpüşleri ve okşayışlarıyla ona tatlı bir işkence vererek sevişmeye devam ediyordu.

"Ah, Ross!"

Ross dudaklarını dudaklarına yaklaştırırken Karen soluk soluğa kalmış ve kızarmıştı. Elini Ross'un

karnına doğru kaydirmaya başladı.

"Ahh..."

Karen onu okşarken Ross'un boğazından bir inleme yükseldi. Dayanma gücünün sonuna geldiğini fark ederek aklına korunma geldi. "Karen, tatlım, korunuyor musun?"

Karen bir an gözlerini kırıştırdıktan sonra Ross'un ne dediğini anladı. "Evet. Pek gerekmiyor, ama edindiğim bir alışkanlık."

Doğumdan sonra irene, Karen'in doğum kontrol hapı almasını istemişti. Genç kızların sorumsuzca seks yapmasını onaylamıyordu, ama önlemine yine de almıştı.

Karen'in doğum kontrol hapına, çocuğunun baba olarak tanıdığı adamla sevişmek için ihtiyacı olması ne kadar anlamlıydı.

Ross ona dikkatle bakarken gözlerinde umut, şehvet, ve belki biraz da kararsızlık vardı. Vücutları kadar düşüncelerinin de birleşmesini istediği çok açıktı.

Bir gün olacak, dedi Ross içinden, seninle aramızda hiçbir sır kalmayacak.

Ross yumuşak hareketlerle Karen'i yastıkların üzerinde yüz üstü çevirdi. Ross'un parmakları vücudunda tahrik ederek, zevk vererek dolaşırken, Karen kendinden geçmiş halde titriyordu.

Yakıcı, ürpertici oyunlarla sevişirken, dakikalar geçip gidiyordu. Ross'un kontrolü sınırlarının ötesinde gerilmişti. Güzel şeylerin, gerçek bir ihtirasla sevişmenin nasıl olduğunu unutmamıştı.

Son noktaya geldiklerini anladıkları zaman Karen, Ross'un altında dikkatle yerleşti. Titreyen bacak-

lanm sıkıca Ross'a sardı.

Birkaç hızlı hareket onları sınıra getirmeye yetti. Ross'un vücudu gerilip kemerleşerek Karen'le birlikte sınırı aştı. Çarpan dalgaların arasına yavaşça dalarken, kesik soluklar alarak birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Az sonra, yastıkların üstüne çökmüş halde, ikisi de bitkinlik ve tatmin içindeydiler.

Ross Karen'in başını alıp koluna yasladı. "Ah, güzelim, senin gibi bir melek nereden gelip böyle hayatıma giriverdi?"

Bu sözler üzerine, Her şeyi ona anlatmamak için Karen'in bütün gücüyle kendini tutması gerekti.

Konu Başlığı: Ynt: DOGUM GÜNÜ / Leandra Logan

Gönderen: lara sila üzerinde Mart 23, 2007, 08:12:59 pm

DOKUZUNCU BÖLÜM

Karen normal olarak geceleri altı saat uyurdu. Ama pazartesi sabahı Ross'la beraber olduğu için geç yatmasına rağmen, pazartesi sabahı erkenden uyandı.

Kendini zorlayarak doğrulup, kocaman çift kişilik yatakta oturunca içini bunaltıcı bir yalnızlık doldurmuştu.

Ne kadar olmayacak ve aptalca bir şeydi. Kendi kendine kızarak başını sallarken, saçları çıplak omuzlarına döküldü. Yalnız uyanmaya alışıkta. Ve yalnız bir polis olarak işine çok bağlıydı, hatta işiyle evli denebilirdi. Tabii, son yıllarda bazı ilişkileri olmuştu ama evini kimseyle paylaşmayı düşünmemişti. Ama Ross onun üzerinde silinmez bir iz bırakmıştı. Onun kollarında geçirdiği tek gece Karen'i ona bağlamıştı. Bu heyecanlı olduğu kadar, tehlikeli bir şeydi.

Ross gece Karen'i bırakmak istemiyordu, ama yumuşak sözlerle, Wendy'nin iyiliği için eve gitmesi gerektiğini anlattı. Bu alışkanlığı, Wendy'nin ihtiyacı olan bir süreklilik ve güven veriyordu.

Hangi anne böyle sevecen bir davranışa karşı çıkabilirdi?

Ross gitmek için giyinirken, Karen dayanamayarak ona sorular sormuştu. Wendy'yle birlikte mi kahvaltı ediyorlardı? Wendy okula ne zaman gidiyordu?
Ross yorgunluk içinde, ama iyi niyetle ona günlük hayatlarını anlatmıştı.
Çoğu sabah aceleyle kahve içip Wendy'yle kısaca konuştuktan sonra ikisi de evden çıkıyorlardı.
Wendy okula, Ross ise kumarhanedeki bürosuna gidiyorlardı.
Ama Karen'in aklına takılan bir şey olmuştu: Onu kendilerine katılmaya çağırılmıyordu.
Karen kendine kızarak gözlerini ovuşturdu. Acaba, Ross onun hakkında ne düşünmüştü? Meraklı, aklına geldiği gibi davranan ve ilgi arayan birisi olduğunu mu sanmıştı?
Bu korkunç bir düşünceydi! Artık kendini tutarak sadece bir arkadaş gibi davranması çok zordu. Öte yandan, Karen'in Kızıyla beraber olmak ve ona bir şeyler verebilmek için bir haftadan az zamanı vardı. Aklını bu tür olaylara takmadan, kendini Wendy'ye vermesi gerekiyordu.
Ve bazı tehlikeleri göze almak zorundaydı.
Karen on beş dakika sonra mavi yeşil renkli spor bir kıyafet ve başına taktığı güneşlikle dışarıya çıktı. Otel tesisin ön tarafındaydı. Chandlerler'in köşkü ise, arka tarafta, şehre giden caddeye kendi Özel yoluyla bağlanıyordu.
Karen'in çam ağaçları arasındaki kırmızı ahşap köşke varması uzun sürmedi. Şansı yine yerindeydi. Wendy kaldırırda durmuş bekliyordu. Üstünde, Karen'in Önceki gün gardiropta gördüğü pembe elbisesi vardı. Beyaz ceketini omuzuna asmıştı. Sirtında kot kumaşından okul çantası vardı.

"Hey, Wendy!" diye seslendi Karen uzun adımlarla ona doğru yaklaşırken.

Karen için, kızının okula gittiği ilk gündü bu.

"Merhaba, Karen!"

Karen kaldırırma çıkıp olduğu yerde birkaç adım attıktan sonra durdu.

"Seni bu sabah göreceğimi hiç ummuyordum," dedi Wendy neşeyle. "Burada gece çalışanların çoğu geç saatlere kadar uyurlar."

"Bana birkaç saatlik uyku yetiyor," dedi Karen soluk soluğa.

Wendy'nin gözleri parladı. "Bana da yeter. Babama söyleyip duruyorum, ama bana inanmıyor. Belki, onunla sen konuşursun. Akşamları seyretmeyi çok istediğim bazı televizyon programları var..."

"Olmaz!" Karen kollarını havaya kaldırdı. "Kızların büyürken uykuya ihtiyaçları vardır."

"Evet, doğru," diye söylendi Wendy. "O şarkıcılık işinde kalman için, belki de, sana yardım etmem," diye tehdit etti gözleri hala parlayarak.

"Bak, Wendy, Tiffan'nin işini istemediğimi sana söyledim."

"İstemelisin," dedi Wendy ağlar gibi. "Burada kalmanı istiyorum."

Sevinçten Karen'in yüreği kabardı. "İstiyor musun?"

"Tabii. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Evet, tabii!"

"Çok arkadaşım yok," diye yakındı Wendy.

Wendy bunu önceki gün evdeyken de söylemişti. Tabii, çocuk söylediği her sözcüğü Karen'in yutar gibi dinleyerek aklında tuttuğunu bilemezdi. "Ya okuldaki kızlar?" diye sordu Karen.

Wendy'nin çenesi titremeye başladı. "Benden fazla hoşlanmıyorlar."

"Belki seni tanımadıkları içindir," dedi Karen. Düşüncelerini dile getirmek için bir fırsat doğduğunu görüyordu. "Burada çoğu vaktini büyüklerle geçiriyorsun."

"Ben de arkadaşlarımı daha çok görmek istiyorum, ama sahip olduğum şeyleri kıskanıyorlar," diye karşılık verdi Wendy kendini savunur gibi. "Babamın zenginliği benim elimde olan bir şey değilki." "İçinde bulunduğun zorluğu anlıyorum," dedi Karen. "Ben de bazen arkadaş edinmekte zorluk çekerdim."

Wendy'nin gözleri büyüdü. "Sen mi? Senden niye hoşlanmazlardı?"

Karen hafifçe gülümsedi. "Birçok değişik nedenden. Onların gelebilecekleri gibi bir evim ya da güzel giysilerim yoktu." Karen aklındaki canlı anılardan hafif bir acı duyarak iç çekti. "Ben de yalnızdım ve bunun ne demek olduğunu iyi bilirim."

"Onlar gibi olmaya çalışıyorum," diye sızlandı Wendy. "Ama çok zor. Bunu babamla konuşmaya çalıştım, ama anlamıyor."

"Anlamaya çalışıyordun Sana doğum günü partisi yapıyor."

"Zavallı adam. Elinden geleni yapıyor! Ama..." VVendy duyduğu öfkeyle bağlılık arasında sendeliyordu.

"Bana bazen bir bebek gibi davranıyor. Ve bir genç kız olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor."

"Sanmam."

"Kadın olduğu için dadı Grethal'ın bana yardım edebileceğini sanıyor. Ama neden söz ettiğimi o da anlamıyor."

Karen elinde olmadan güldü. Ross nasıl o kadar saf olabiliirdi? Dadı Grethal tamamen farklı bir dünyadandı. "Yaşlı insanların zamana ayak uydurması zordur."

"Evet! Ben de bunu demek istiyorum."

Karen dudağını ısırıldı. VVendy'nin etrafında ona örnek olacak, arkadaşlıklarında onu yönlendirebilecek ve hırçın davranışlarını değiştirmesi için yardım edecek bir kadın olması gerekiyordu.

VVendy omuzlarını kaldırdı. "Dadım iyidir. Bana yardım etmek istiyor, ama çok işi var ve senin kadar anlayışlı değil."

Karen sevincini kontrol edebilmek için bir an gözlerini yumdu. VVendy'yle aralarındaki çekim çok güçlüydü.

Karen işinde birçok aile kavgası görmüştü. Ve televizyon programlarında birçok aileyle çocuklarının yeniden kavuşması konu ediliyordu. Ama Karen'le VVendy çok rahat ve doğal bir şekilde uyuşuyorlardı. Tıpkı, olması gerektiği gibi bir... anne kız!

"Okuldan sonra bunu yeniden konuşuruz," diye söz verdi Karen uzaktan. Virajlı dağ yolunda yaklaşan sarı okul otobüsünü görmüştü. "Araban geliyor."

"Ah, o benim arabam değil," dedi VVendy. "Otobüse binmiyorum."

Karen'in çenesi sarktı. "Neden?"

"Babam izin vermiyor," diye karşılık verdi VVendy. "Beni götürmesi için şoför tuttu."

Yaşlılarıyla bir başka ayırım daha, diye düşündü Karen.

Otel yönünden onlara doğru uzun, beyaz bir limuzin gelirken Karen hala bunu düşünüyordu.

"İşte, benim arabam," dedi VVendy sokağa yaklaşıp
rak.

Bir limuzin!

Sabah için ne gösterişli bir başlangıçtı!

"Wendy, okula böyle bir arabayla gidiyor olman arkadaşlarının gözünü korkutuyor olabilir." Karen duyduğu hoşnutsuzluk ve şaşkınlığı sesinden belli etmemeye çalışıyordu.

Wendy kararsızlık içindeydi. "Bilmiyorum!" dedi sonunda. "Babam benim iyiliğim için olduğunu söylüyor."

"Otobüsle gitmek ilginç olabilir," diye önerdi Karen. "Herkes konuşup gülüşerek birbirine ısınır ve..." Şoför arabadan inmiş, VVendy'nin binmesi için arka kapıyı açıyordu.

"Gitmek zorundayım," dedi Wendy, Karen'e kısaca sarılırken.

Karen kendini zor tutarak gözlerini yumdu. "Sonra görüşürüz."

Karen uzun, beyaz bir panter gibi sessizce uzaklaşan arabayı seyretti.

Karen o gün öğleden sonra, cesaret toplamak için odasındaki uzun tüylü halının üstünde kırk beş dakika dolaştıktan sonra Franklin Stewart'ın bürosunu aradı. Justine'nin tepkisi Karen'in tahmin ettiği gibi olmuştu.

"Nasıl oldu da arayabildin, hüzünlü şarkıların kuşu!"

Karen yatakta bağdaş kurduktan sonra telefonu bacaklarının üstüne koydu. "Henüz pazartesi, Justine!"

"Yargıç yaşlı bir adam. Saatler onun için geçmek

bilmedi."

"Dinah dün sana iyi olduğumu söylemiş."

"Fazla iyymişsin."

Karen gözlerini döndürerek tavana doğru baktı. "Bu işi ayarlayan, yakınlaşmam için bana cesaret veren sendin."

"O kadar yakınlaşman için değil," dedi Justine sesini alçaltarak.

Karen, "Herhalde, Stew ayrıntıları bilmiyor," diye durumu fark ederek toparlandı.

"Tabii bilmiyor! Bir şoku daha kaldıramaz. Söyle bana, Karen, ne hayaller kuruyorsun?"

Karen kendini sakinleştirmek için derin bir soluk aldı. "Durum kontrolüm altında."

Justine kaba bir ses çıkardı.

"Bu benim hayatım," diye karşı çıktı Karen.

"Şu anda hayatın yok. Wendy'nin hayatına girdin. Oraya sadece duruma bakmak için gitmişin."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Bir annenin yapacağı en iyi şey çocuğunun arkasında olmak, her şeyden önce onu düşünmektir.

Böyledir ve böyle olması gerekir."

Karen, Justine'nin bu dersi vermeye hakkı olduğunu biliyordu. Justine iki tatlı oğluna kendini adanmış bir anne olarak verdiği derse uygun davranıyordu.

"Kendi isteklerini Wendy'nin önünde tutamazsın, tatlım."

"Tutmayacağım!"

"Bilerek değil, tabii" dedi Justine, Karen'in üzüntülü sesi karşısında gerileyerek. "Evet, nasıl bir kız?"

Karen'in dudakları sevecen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok güzel ve sağlıklı. Şımarık ama güven

içinde. Ne var ki, anne korkunç bir şey, Justine. Wendy'nin kusurları onun yüzünden."

"Durumu ele almış olduğunu görüyorum."

"İlgilenmemek elimde değil," diye itiraf etti Karen heyecanla. "Ve beni seviyor, Justine. Gerçekten seviyor."

"Senin için sevindim," dedi Justine daha yüksek ve ciddi bir sesle. "Yargıç yanımda, ve seninle konuşmak istiyor. Ah, evet, ve bu sabah Şef Bradley aradı. Geçen ay araştırdığın bir hırsızlık olayı için seninle temas kurmak istiyor. Yarın mahkeme varmış. Tatilde olduğunu söyledim, ama bir dakikalık zamanını alacakmış."

"Tamam, onu aram." ,

"Teşekkürler. Yargıcı veriyorum."

En başta, Karen'in ona danışmaması Stew'in hoşuna gitmemişti. Karen onun sitelerini saygıyla dinledi, ama konuşmayı asıl meselenin uzağında tutmayı başardı.

Stew, Wendy hakkında her şeyi bilmek istiyordu ve Karen gerektiği kadarını anlattı.

"Unutma, sonrasını düşünmelisin," diye tavsiye etti Stew içtenlikle. Sonunda onun üzülmesini istemediği belliydi.

Stew, Irene'nin doğru yapmış olduğunu Karen'in kabul etmesini çok istiyordu. Ama Karen bunu kolay kolay kabullenemezdi.

"Ben de zaten sadece geleceği düşünüyorum, Stew," dedi kısa bir duraksamadan sonra. "Yarınların ne kadar önemli olduğunu benden daha iyi kimse bilemez."

Bundan sonra Karen aceleyle veda ederek telefonu kapadı. Stew'in endişesini anlıyordu, ama o artık

devreden çıkmıştı. O ve Irene, Karen'in geçmişini kendi düşündükleri en iyi şekilde yönetmişlerdi. Ama gelecek sadece Karen'in ellerindeydi ve buna hakkı vardı.

Karen kendini tatildeymiş gibi rahat bir havaya sokarak şefinin telefonunu çevirdi.

Ross pazartesi günü her zamanki işleriyle uğraşıyordu, ama akıllı sürekli Karen'deydi.

Geceki sevişmeleri çok heyecanlı ve çok doyurucu olmuştu. Sevişmelerindeki derinlik ve serbestlik onu Margo'dan önce, Ron'la birlikte dünyayı dolaştıkları bekarlık günlerine geri götürüyordu.

Karen çekiciliğiyle onun hayallerindeki kadının tüm özelliklerini taşıyordu.

Karen uçan bir sihirli halinin üstünde gibiydi ve Ross'u da yanına çağırıyordu. Ross'a göre, önceki gece sadece bir hız denemesiydi.

Karen'den aldığı ilk titreşimlerin doğru olduğu anlaşılıyordu. Karen şarkıcılığıyla onu büyülemişti. Ama baş başa geçirdikleri o gece... bunu tanımlamak için büyülenmek sözcüğü yetersiz kalıyordu.

Ama Ross dikkatli adımlar atmak zorundaydı. Çünkü o her şeyden önce Wendy'yle beraberdi ve hayatı öncelikle Wendy idi.

Ross okuldan sonra eve gidip Wendy'yi kontrol etmek niyetindeydi, ama müdürlerle yaptığı toplantıdan çıkarken Wendy'yi otelin yüzme havuzunda görünce şaşırıldı.

"Hey, Baba! Şuna bak!" Wendy atlama tahtasından Ross'a el salladıktan sonra çabuk ve güzel bir atlayışla suya daldı. Wendy su yüzüne çıktığında, Ross

parmaklarını kaldırarak ona başarılı olduğunu işaret ettikten sonra dadı Gee'nin yanına doğru yürüdü. Bir şezlonga uzanmış olan dadı pilili elbisesi, lastik tabanlı ayakkabıları ve elindeki örgüsüyle çevredeki

konuklar arasında komik görünüyordu.

"Evde o kadar güzel bir havuz varken neden burada yüzüyor?" diye sordu Ross hafifçe gülümseyerek. Grethal örgüsünü kaldırıp yavaşça kenara koydu. "Ona sor, Vater."

"Beğendin mi?" Wendy arkalarından çıplak ayaklarıyla koşarak yaklaştı. İnce vücudundan ve yeşil mayosundan sular damlıyordu.

"Lastik bir başlık takarsan daha iyi hız verir," dedi Ross kızının burnunu çimdikleyerek.

Wendy Ross'un üstündeki bej rengi pantolonla beyaz muslin gömleğine su damlaları sıçratarak karşılık verdi.

"Hey, kes! Üstümü berbat ediyorsun!"

"Hey, sana sanlabilirdim!" diye tehdit etti Wendy şakacı bir sesle.

Ross sahte bir korkuyla geriledi. "Bunu kuruduktan sonraya sakla."

"Tamam."

"Burada ne yapıyorsun, tatlım? Beni mi bekliyordun?"

"Hayır," diye karşılık verdi Wendy.

Ross hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu.

"Karen'i bekliyorum. Hala orkestrayla prova yapıyor. Onunla beraber yüzme istiyorum."

"O biliyor mu?"

"Hayır," dedi Wendy sesini alçaltarak.

Ross sıkıntıyla İç çekti. "Wendy..."

"Okuldan sonra görüşeceğimizi söyledim," dedi Wendy.

"Ne zaman söyledi?" Ross şaşkın bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

"Bu sabah koşarken durup benimle konuştu."

Ross'un ağzı gizli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O kadar erken kalkmasına şaşırımdım."

"Sadece birkaç saat uykunun ona yettiğini söyledi. Bazı insanların böyle olduğunu sana söylemiştim."

"Bunun bir kampanya olmadığını umarım," diye uyardı Ross.

"Ah, hayır. Karen büyürken uykuya çok ihtiyacım olduğunu söyledi."

"Ama benim de hep söylediğim bu."

"Tabii, Baba. Ama o güzellik hakkında çok şey biliyor."

"Hepimizin aynı tarafta olduğuna sevindim," diye mırıldandı Ross sahte bir rahatlamayla.

"Ama buraya gelmene sevindim," dedi Wendy. "Çünkü seninle başka bir şey konuşmak istiyorum."

"Ah, peki." Ross dönüp şezlongları inceledikten sonra kuru bir şezlongu Grethal'inkinin yanına çekti.

Wendy yavaşça dadısının ayaklarının yanına otururken, yaşlı kadının ayakkabılarını ıslattı.

Grethal iç çekerek ayaklarını çekti. "Hadi, anlat."

"Baba, okul otobüsüne binmek istiyorum."

"Ne?"

"Karen otobüse binersem, diğer çocuklarla daha iyi kaynaşacağımı düşünüyor. Bu işe yarayabilir.

Okula giderken yaptıkları konuşmaların içinde olurum."

"Hayır, Wendy, olmaz/ dedi Ross şaşkınlıkla. "Bu hiçbir zaman tartışılacak bir konu olamaz."

"Ama Karen'in dediği..."

"Onun bu konuda ne dediği ya da düşündüğü umurumda değil." Ross ellerini yumruk yaparken yüzü sertleşti. "Bu imkansız bir istek."

"İmkansız olan sensin, Baba!" Wendy ayağa fırlayıp elleri belinde, babasının karşısına dikildi.

Ross inanamayarak ona bakıyordu. "Wendy!"

"Konuşma şekline dikkat et," diye uyardı Grethal.

"Yeni şeyler denemek istiyorum, Baba. Hayır demen haksızlık."

Ross'un bakışları keskinleşti. "Bu sözleri sana Karen mi öğretti?"

"Hayır," dedi Wendy küçük çenesini ileriye doğru çıkararak. "Bunlar benim sözlerim."

"Ne zamandan beri? Ross sesini sakın tutmaya çabalıyordu. "Ben senin babanım ve bu çeşit şeylerin ikimizin aramızda kalmasını istiyorum."

Wendy abartılı bir mahcubiyetle soluk aldı. "Çok güzel bir fikir olsa da mı?"

Ross bir an tereddüt etti. Kızına karşı güveni sarsılmış ve onu kıskırtan kadına öfkelenmişti.

Wendy'mn bu tepkilerinin arkasında, öyle ya da böyle, Karen vardı. Çünkü Wendy beşinci sınıftaydı

ve okula neyle gideceğini daha önce hiç tartışmamıştı.

"Bu konu kapandı," dedi Ross sert bir sesle. Ayağa kalktı. "Ve eve dönmeni istiyorum."

"Ama Karen..."

"Buraya geleceğini bilmiyor," dedi Ross. "Onunla kesin bir planınız yok."

"Beni ondan uzak tutmak istiyorsun, değil mi?"

Ross, Wendy'nin aslında kötü bir şey yapmamış olduğunu düşünerek iç çekti. "Asıl istediğim pazartesi yahnisi. Dadi Gee'yi burada tutarsan, yemeği pişiremez. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Wendy gücenerek. "Dediğin gibi olsun, Baba."

Ross içinden sessiz bir üzüntüyle kaynıyordu. O günler yakında tatlı ve uzak birer anı olacaktı.

Ross onların eşyalarını toplamalarına yardım ettikten sonra, dadiyla Wendy'yi eve götürmesi için genç bir görevliyi çağırdı. Onlar uzaklaşırken Ross çaresiz bir sıkıntıyla elini saçından geçirdi.

Wendy utangaç bir tavırla mayosunu kalçasından aşağıya çekerek düzeltmeye ve genç adamlara şakalar yapmaya ne zaman başlamıştı?

Dönüm noktalarını durduramazdı. Bunu anlıyordu. Ama Karen'e başka, daha tarafsız bir açıdan yeni bir bakışla bakmaktan kendini alamıyordu.

Karen'in amacı neydi?

Büyük bir hızla hayatlarına girmişti. Varlığı o ana kadar büyük bir zevk verdiği için Ross bunu ciddi olarak düşünüp incelememişti.

Ama bundan böyle daha dikkatli davranacaktı. Karenle İlişisini yavaşlatacaktı. Şarkıcı kuşuna daha sakın bakışlarla bakacaktı.

Utan, Ross Chandler!" diye bağırdı Dinah davet beklemeden hızla patronunun bürosuna girerken.

Çarşamba sabahıydı ve Ross kapalı kapılar arkasında David'le bir toplantıdaydı.

"Annen sana kapı çalmayı öğretmedi mi?"

"Dadin sana bir kadına nasıl davranacağını öğretmedi mi?" diye karşılık verdi Dinah küstahça.

Ross koltuğunda arkasına yaslanarak en gaddar bakışlarıyla baktı. "İRS için mali rapor hazırlıyoruz. Eğer yangın filan yoksa, buradan çıkmanı istiyorum."

David gülümsediğini saklamak için öksürerek ayağa kalktı. "Bitirdik sayılır, Patron. Kapak yazısını yazdırıp sana getiririm."

Ross kağıtları toplayıp bir dosyaya tıkan asistanına baktı.

"Çok teşekkürler, Dave."

David gülümsedi. "Bir şey değil."

Adam dışarı çıkıp kapıyı arkasından sıkıca kaparken, Ross, "Neden bir suikastın içindeymişim gibi hissediyorum?" diyerek Dinah'a döndü.

"Öyle olduğu için." Dinah, Dave'nin kalktığı iskemleye çöktü. "Neden Karen'den kaçyorsun?"

Ross elini salladı. "İşlerim çok."

"Telefonu kaldıramayacak kadar mı? Seni bulamamış." Dinah suçlayan bakışlarla bakıyordu. "Ve geçen gün Wendy'nin onunla beraber yüzmek istediğini ama senin bu fikri baltaladığını da biliyorum. Kabul et, Ross. Bütün her şey herkesin gözü önünde oldu."

Ross yüzünü ovuşturdu. "Harika."

"Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Bak, kısa bir zaman için bir adım geri çekilmenin karışıklığa sebep olacağını düşünmemiştim." Ross dişlerinin arasından iç çekti. "Wendy'yi havuzdan gönderdiğimi o biliyor mu?"

Ross'un yüzündeki endişe, Dinah'ı biraz yumuşatmıştı. "Hayır, sanmıyorum. Bana Wendy anlattı."

"Okula otobüsle gitme meselesini de anlatmıştır, sanıyorum."

"Evet..."

Ross parmağını salladı. "Böyle şeylere karışılmasını istemiyorum, Dinah."

"Anlıyorum," dedi Dinah hemen. "Ama bu olanları Karen'in anlamasını bekleyemezsin."

"Sadece İki gün oldu!" diye gürlledi Ross.

Dinah kızıl başını salladı. "Mesele zaman değil. Zamanlama! Onu baştan çıkardın, sonra geri çekildin.

Tek kelime etmeden. Hızla ilerledikten sonra, kaçtın! Hem de, herkesin gözü önünde."

"Ben bu açıdan görmüyorum," dedi Ross yavaşça. "Şu anda düşünmek zorunda olduğum kendi

sorunlarım, kendi sıkıntılarım var."

"Kendini modern Sokrat olarak yutturmaya çalışma," diye bağırdı Dinah. "Sert duvara çarptın ve şimdi bir delikanlı gibi küsüyorsun."

"Ne güzel bir teşhis!"

Dinah ayağa fırladı. "Bak, bu işi düzeltmek için fazla zamanın yok!"

"Burası benim yerim ve küsmek istersem, küserim," diye karşılık verdi Ross sahte bir gülümsemeyle.

Dinah parmağım salladı. "Beni o kadar kolay başından atamayacaksın. Sonunda birisine karşı savunma duvarlarını alçalttın, ama sinirlendiğin anda hemen geriye kaçıyorsun."

Ross Öne doğru eğilip kollarını masaya dayadı. "Bak, kısmen haklısın."

"Tamamen haklıyım," diye bağırdı Dinah.

"Ama VVendy'nin bu işin tam ortasında olduğunu ve Karen'in geçici olduğunu düşünürsek..."

"O ayda yaşamıyor, budala. Las Vegas kadar yakında!"

"Kaygılanın için hassasiyetin dikkate değer/ dedi Ross alaycı bir ifadeyle. "Ama burada biraz tedbirli olmak gerekiyor. Onun VVendy'ye olan aşırı ilgisi bir yandan harika bir şey, ama diğer yandan tehlikeli."

"Tehlikeye değip değmediğini neden VVendy'ye sormuyorsun?" dedi Dinah tatlı bir sesle.

Ross aldırılmaz bir hareket yaptı. "Sormak zorunda olmadığımı biliyoruz."

"O VVendy için ideal, Ross!"

Ve Ross için de iyiydi. Dinah haklıydı. Ross işinde tehlikeyi her gün göze alıyordu. Bazı fırsatları kullanamazsa, bir ilişkiyi hiçbir zaman sonuna kadar gö-türemeyecekti.

"Onunla konuşacağım," diye söz verdi.

"öfkelenme, olur mu?"

"Hayır, öfkelenmeyeceğim."

"Çok hoş giden bir görüntü olmayacak," dedi Dinah ayağa kalkarken, "içtenliğini göstermek için birkaç kez özür dilemek zorunda kalabilirsin."

Özür dilemek mi?..

Dinah sınırlarını nasıl bozacağını her zaman iyi bilirdi. Ross ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Şimdi buradan defolup gidebilirsin. Boğazını sıkmadan önce."

Dinah kapiya doğru yürürken dönüp, "Çok etkileyici, Patron," dedi. "Ama lütfen biraz yumuşa."

Konu Başlığı: Ynt: DOGUM GÜNÜ / Leandra Logan

Gönderen: lara sila üzerinde Mart 23, 2007, 08:14:41 pm

ONUNCU BÖLÜM

Ross bir süre sonra bürosundan çıkıp çizgili kravatını düzelterek büyük salona doğru yürüdü.

Dinah elinde bir kap bozuk parayla yoluna çıkınca Ross durdu.

"Bu ne?" diye sordu Ross, kabı göğsüne doğru iten Dinah'a.

"Karen için," dedi Dinah. "Bunu buzları eritmek için kullanabilirsin."

Ross'un alnı şaşkınlıkla kıvrıldı. "Bu da numaralarından biri mi?"

"Hayır!" dedi Dinah gücenerek. "Karen aşağıda, makinelerde oynuyor."

Ross kumar salonunu gözleyen kontrol panosunun önünde oturan David'e döndü. David başını sallayarak televizyon ekranlarını işaret etti.

Ross gidip David'in arkasında durarak oyun makinelerine baktı. Karen'in orada olduğu doğrudu.

Makineye her seferinde beş tane bozuk para atıyor, ve sanki ne yaptığını düşünmeden düğmeye basıyordu.

Üstündeki kırmızı bluz ve siyah şortla ilkbahar tazeliğindekiydi. Altın sarısı saçlarını gevşek bir atkuyruğu halinde toplamıştı. Neşeliydi ve sağındaki solun-

daki oyuncularla konuşuyordu.

"Böyle cana yakın kadınları çok severim," dedi David şakayla.

Ross adamın kel kafasına baktı. "Mutlu bir evli adamdan güzel bir yorum."

"Ama kendime bir tane bulacak kadar akıllıyım."

"Bunda bir numara kokusu var," dedi Ross kuşkuyla salona bakarak.

Dinah kirpiklerini kırıştırdı. "Ah, yeni elemanlara Sultan Salonu için bir kap bedava jeton sertifikası veriliyor mu?"

Ross'un ağız sahte bir gülümsemeyle gerildi. "Ben öyle bir şey bilmiyorum."

"Verilmeli." Arka tarafta çalışan on beş kişilik grup bir ağızdan bağırdı.

"Ah, ver o kabı bana!" diye homurdandı Ross teslim olarak. "Ve bizi monitörden seyretmeyi aklınıza bile getirmeyin."

Ross kapıdan çıkarken itirazlar yükseliyordu.

Ross Chandler kalabalığın içinde kesinlikle göze çarpan bir erkekti. Ve Karen gözcüyle Ross'un geldiğini görmüştü. Bej rengi takım elbisesi ve mavi göm-leğiyle inanılmayacak kadar yakışıktı. Kalabalık salonda sessizce ilerlerken, sakın ve kendinden emin bir hali vardı.

Ve bakışları Karen'in üzerindeydi. Karen hafifçe onun geldiği yöne doğru dönünce kendini ele verdi. Ross onun bakışlarını yakalamıştı.

Aralarındaki ince titreşim hızla büyüyordu.

Karen'in yüreği beklenti ve yeni bir umutla çarpmaya başladı. Belki de, Ross ondan kaçmıyordu.

"Merhaba, şarkıcı kuş."

Karen dönüp çekingence gülümsedi. "Merhaba."

"Bunlar senin için." Ross jeton kabım ona uzattı.

"Benim için mi?" dedi Karen soluk soluğa. Kabin içindekileri kendi boş kabına boşalttı. "Sahi mi? Ne kadar hoş."

Birlikte gülerlerken, yeniden yakınlaşmalarının yarattığı huzursuzluk bir anda kayboldu.

"Umarım, cimri olduğumu düşünmezsin. Kabı çeyreklerle doldurabilirdim."

Karen omuz silkti. "Bir kap bozuk para bana yeter de artar. Hiçbir şeyde aşırıya kaçmamak prensibimdir."

"Birçok şeyde, herhalde," diye düzeltti Ross anlamlı bir ifadeyle gülümseyerek.

Karen sevişmelerini anımsarken yanaklarına ateş bastığını hissediyordu. "Ross, benden kaçtığını sanıyordum."

Ross, Karen'e daha yaklaşmak ve güvenlik kameralarının görüşünü kapatmak için kolunu makineye dayadı.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Şu anda serbestim," dedi Karen canlı ve davet eden bir sesle.

Ross parmaklarını Karen'in çenesinde dolaştırdı. "Bu atmosferde çok boğucu," diye fısıldadı sonunda.

"Gidip öğle yemeği yiyelim."

"Nasıl istersen."

Ross rahat bir tavırla kolunu Karen'in omuzuna koyup, onu kalabalığın arasından geçirerek ana kapıdan dışarıya çıkardı.

Piramit şeklindeki merdiven sahanlığının dışında bir an durdular. Karen çantasının fermuarını kapa-

tırken etrafına bakındı. Gazinonun önündeki kocaman havuzun sularının güneşin altında parlamışını, yeni kesilmiş otların ve sedir ağaçlarıyla çamların kokusunu içine sindirmek istiyordu. Diğer sözler ve olaylar gibi, her şeyi aklına yerleştiriyordu.

"Nereye?" diye sordu Karen neşeli bir sesle.

"Evime ne dersin?"

Peki."

Kaldırırma inerlerken Ross'un eli Karen'in dirseğindeydi. "Yürümeye itirazın yok, değil mi? Ben de biraz hava alırım."

"Hayır, hayır!" dedi Karen. "Uzak değil."

Ross gülümseyerek ona baktı. "Bunu kimse senden iyi bilemez."

Demek, Karen'in kuşkulari doğrudu. Ross onun VVendy'yi yönlendirmesine kızmıştı. Karen, VVendy'nin onun önerisini tutarak otobüse binip binmediğini görmek için o sabah evin önüne gitmeyi çok istemiş, ama kendini tutmuştu. Düşüncesizce bir hareket yapmayacak kadar tedbirliydi. Orkestradaki çocukların söylediği gibi, orada çalışanlar bir akvaryumda yaşar gibiydiler. Karen, VVendy'yi görmeye gitmiş olsaydı, yakalanacaktı ve Ross ona iki misli öfkelenenecekti.

Karen, Ross'la tomurcuklanan ilişkisini tehlikeye atmak istemiyordu. Onun için Ross sadece çocuğunun

üvey babası olarak düşünemeyeceği kadar önemli olmaya başlamıştı.

Çözüm, Karen'in kendini kontrol etmesiydi. Ona alışmak istemiyordu. Çünkü Ross Chandler'e iyice aşık oluyordu.

Ross'un birden geri çekilmesi onu fena halde

sarsmıştı. Bu ona kendini tutmak için Stetv'in vereceği bin tane nasihatın başaramayacağı bir ders vermişti!

"Neler yapıyordun?" diye sordu Karen neşeli bir sesle. Ross'u düşünceli kabuğundan çıkarmaya çalışıyordu. Eğer ona kızgınsa, bunu tartışmalarını yeğlerdi.

"Bu kocaman tesisle uğraşmak çok zaman ve enerji istiyor." Yanlarından geçen bir arabaya yol vermek için durdular.

"Bana karşı açık ol, Ross. Lütfen."

Ross Karen'in gözlerine baktı. Karen'in yaptığı başlangıç açık olmayı kolaylaştırıyordu. "Vwendy'yle yaptığın konuşma beni üzdü."

"Okul otobüsüne binme konusunda mı?"

"Evet!"

"Sadece bir öneriydi," dedi Karen kendini savunarak.

"Bunu biliyorum, Karen. Ama bana göre, mesele bundan daha karmaşık."

"Nasıl? Lütfen, açıkla."

Kaldırımından inip karşıya geçtiler. "Otobüsün bazı çocuklar için iyi olduğundan eminim," diye devam etti Ross. "Hatta, gerekli olduğundan. Ama sadece bazıları için."

Karen Ross'a yetişmek için uzun adımlarla yürümeye başladı. "Onun diğer çocuklarla kaynaşmasına yardım edeceğini düşündüm."

"Onu okula neden limuzinle gönderdiğimi Vwendy'ye hiçbir zaman açıkça söylemedim. Bu tamamen bir güvenlik önlemi. Bizim yüzümüzden otobüse bir şey olursa, bunun diğer çocukları nasıl etkileye-

ceğini düşün. Ve burada, hava zaman zaman çok kararsızdır. Fırtınadan yolların tehlikeli ve kaygan olduğu çok günler oluyor."

"Ah..." Karen, Ross'un sözlerini düşünürken sesi incelerek kesildi.

"Otobüsle yolculuk yapmak senin için normal bir şeydir, ama bu çevrede öyle değil. Bölgede birçok varlıklı aile var ve onlar da çocuklarını okula özel arabayla gönderiyorlar."

"Dikkat çekici limuzinlerle mi?" diye sordu Karen.

Ross gergin bir gülümsemeyle ona baktı. "Bilmiyorum."

"Küçük bir şirket arabası daha iyi olabilirdi. Daha az göze çarpardı."

Ross bu fikri düşünürken, yüzü yumuşadı. "Denemeye değer." Derin bir solukla göğsü inip kalktı.

"Barış için küçük bir bedel."

Karen, Ross'un açık sıkıntısı karşısında biraz suçluluk duydu. Ross'un kendisini çok çaresiz hissettiği belliydi.

"İnan bana, Ross, seni arka planda bırakmak en son isteyeceğim şeydir. Ya da, Vwendy'yî en iyisini benim bildiğime inandırmak. Ama onun kendisine örnek alacağı bir kadına özlem duyması doğal."

Karen gülümsedi. "Benden hoşlandığı için gurur duyuyorum."

Ross dişlerini sıktı. Korkularını açığa vurmazsa patlayacağından emindi. "Karen, ayağımın altındaki halı aniden çekilmiş gibi hissediyorum."

"Vwendy konusunda mı?"

"Şey, Vwendy bana... imkansız olduğumu söyle-

di!"

"Ah, canım babam," diye şaka yaptı Karen uzanıp Ross'un çenesini okşayarak. "Wendy bir geçiş döneminde. Yaşına ver."

"Daha önce hiç olmamıştı," dedi Ross endişeyle. "Her zaman son sözün bende olduğunu düşünürdüm. Onun kahramanıydım. Şimdi... imkansız oldum!" Ross imkansız sözcüğünü çok büyük bir hakaretmiş gibi abartıyordu.

"Wendy sadece öğrenmeye aç," dedi Karen, Ross'u yatıştırmaya çalışarak. "Benim farklı bakış açım onun için bir yenilik. Yaşıtı bütün kızlar gibi atılganca düşünceler ve gizli heveslerle dolu. Gittikçe daha mücadeleli olacak. Hem senin onayını istemek hem de sana karşı gelmek isteğiyle çekişecek."

"Düşünemiyorum," diye homurdandı Ross.

"Bu çok hoşuna gidecek. Hatta nefret etsen bile, hoşuna gidecek."

"Haklı olduğumu umarım."

"Şimdi söyle, Patron. İlk para kabı nereden geldi? Bir oyun olduğu zaman hemen anlarım."

"Doğruca oyunun içine girdin," dedi Ross keyifle.

"Tabii! Yeniden tuzağa düşmek istedim!"

Ross adımlarını yavaşlatıp kolunu Karen'in beline sardıktan sonra, Dinah'ın paraları vererek onu Sultan Salonu'nuna göndermekle nasıl çöpçatanlık yaptığını anlattı.

Eve girerlerken ikisi de gülüyorlardı. Dadı Gee'yi elektrik süpürgesiyle oturma odasında şöminenin önünde halıyı süpürürken bulduklarında, Ross'un yüzünde hafif bir korku belirdi.

"Grethal, temizliği hizmetçilere bırakmanı sana

kaç kez söylemek zorundayım?"

Grethal süpürmeye devam ederek başını çevirdi. "Vwendy olmadığı zaman yapacak hiçbir şey yok."

Ross kollarını savurdu. "Dinlen! Havuzun yanında otur. Kanepeye uzanıp mecmua oku. Televizyon seyret."

Yaşlı kadın homurdanarak bir şeyler söyledi. Bir şeyler yaparak işe yaradığını hissetmek istiyordu. Pek çok yaşlı insan bu psikolojiye düşerdi aslında, ama Ross bu konularda sadece kendi koruma duygusuyla hareket ediyordu... kızına yaptığı gibi.

Ross elini süpürge'nin sapına koydu. "Soluk al. Öğle yemeği zamanı."

Grethal şakaklarındaki beyaz saçlarını iterek iç çekti. "Tamam. Bir ara verip size yemek hazırlayayım."

"Ben hazırlarım," dedi Karen, Grethal mutfak tarafına doğru giderken.

"Yararsız," dedi Ross yüksek sesle. "Burayı tek eliyle idare eder."

"Buzdolabında sandviç için tavuk salatası var," diye seslendi Grethal omuzunun üzerinden. "Ve marul.

Siz dinlenin," dedi kıkırdayarak. "Uzanın. Televizyon seyredin."

Ross yaşlı kadından kendi tavsiyelerini dinlerken yine kollarını savurdu. "Neden kimse beni dinlemiyor?"

"Ben de..." Karen, Irene'den söz edecekken sustu.

"Ne söyleyecektin?" diye sordu Ross merakla.

"Hiçbir şey."

Ama Ross için önemliydi. Bir süre merakla Karen'e baktı. Ne derecede ya da neden olduğunu bil-

miyordu, ama Karen'in ondan bir şey gizlediğini yeniden hissetmeye başlamıştı.

Ross konuşmalarına dikkat ederdi. Ama bu onun doğasıydı. Karen'in böyle sakınganlıkları yoktu. Ancak kendinden söz etmeye gelince, çok dikkatli ve temkinliydi. Kendisiyle ilgili konularda çok kapalıydı.

Kapalı ve akıllı. Hayatında ilk kez olarak bir ilişkide bütün konuşmaları Ross yapıyordu! Karen onu konuşturarak hakkındaki her şeyi öğreniyordu. Bunu daha önce kimse yapamamıştı.! Tersine davranmanın zamanı gelmişti.

İkinci bir sevişme için duyduğu cinsel arzu çok güçlüydü, ama öğrenmek ve anlamak için duyduğu istek o anda daha derindi.

O sırada kapının zili çalmasaydı, Ross Karen'i hemen orada sıkıştırıracaktı. Ross isteksizce kapıya gidip açtı ve karşısında Dinah'la Şef Fellman'ı buldu.

"Ne? Neden?" Ross onlara bakarken duyduğu hayal kırıklığı çok açıktı.

"Onu yeniden buraya getireceğini kim tahmin ederdi?" diye bağırıldı Dinah inanamayarak.

Ross hafifçe gülümsedi. "Ben burada yaşıyorum."

"Ne yazık ki, burada işimiz var." Dinah elindeki not tahtasını sallayarak Ross'u kenara çekilmeye zorladı. "Gel, Fellman."

Ufak tefek şef yanından geçerken, Ross'a Özür dileyen bakışlarla baktı.

"Grethal!" diye seslendi Dinah. O arada, deri bir koltuğun koluna oturmuş olan Karen'e el salladı.

Dadı Gee ellerini bir havluya silerek mutfak bölümünden gelirken yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Guten Tag."

Ross olduğu yerde hızla döndü. "Nedir bu?"

"Vwendy'nin doğum günü partisi için bir toplantı," diye açıkladı Dinah rahatça yemek masasına

otururken.

"Ah, sahi mi?" Karen heyecanla atıldı.

Karen'in sesindeki fazla ilgili ton Ross'un kulağından kaçmadı. Karen'i tek hareketle ayağa kaldırıp mutfağa doğru götürdü.

Ross hızlı adımlarla mutfakta dolaşırken, Karen ocağın yanında duruyordu. Ross çabucak bir sepet, bir şişe şarap, tabak, çatal, patates cipsi ve meyve çıkardı.

"Ah, evet, buradan gidiyoruz," diye mırıldandı Karen başını sallayarak.

"Doğru. Ben yukarı çıkıp üstümü değiştireceğim."

Ross gittikten sonra, Karen her şeyi sepete koydu ve Gretha'nın yarı hazırlamış olduğu sandviçleri tamamladı.

Ross üstünde soluk bir tişört, şort ve ayağında koşu ayakkabılarıyla geri dönünceye kadar, Karen onun oradan uzaklaşmak için ne kadar hevesli olduğunu anlamamıştı. Çünkü kıyafeti etrafta dolaşacağı gibi değildi.

Ross bir yerden yağlı kağıt çıkarıp sandviçleri sararken David'i aradı.

"Evet," dedi telefonu kapadıktan sonra sepeti alarak. "Hazırız."

Karen parti hakkında bir şeyler öğrenmek için masanın yanında biraz durmak istedi, ama Ross onu yürümeye zorladı.

"Görünmeden uzaklaşmak istiyorsun, değil mi?" dedi Karen arka taraftaki, eve bitişik garaja doğru gi-

derlerken.

Ross durup derin bir soluk aldı. "Seni uzaklaştırmak zorundayım. Bunun en hızlı yolu arabayla olabilir." Karen garajda cipten, beyaz bir Buick ve mavi bir Porsche'ye kadar çeşit çeşit modellere baktı.

"Hey, spor arabaların iç çamaşırlarının renginde/ diye bir şaka yaptı. "Bir anlamı var mı?"

Ross tek kaşını kaldırarak garajın otomatik kapı düğmesine bastı. "Cipi alalım."

Ross hiç zaman kaybetmeden tesis arazisinden çıkıp virajlı dağ yoluna girdi. Cipin üstü açık olduğu için sıcak rüzgar hızla yüzlerine vuruyordu. Karen üstündeki kırmızı bluzla siyah şortu ve ayağındaki rahat spor ayakkabıları giymiş olduğuna sevindi. Ama Ross'u yolundan hiçbir şeyin alıkoymayacağını hissediyordu. Eğer üstünde daha resmi bir kıyafet olmuş olsaydı, Ross ona kendi kıyafetlerinden bir şey giydirdi.

Yol iki şeritli dar bir asfalttı ve hız yapmak beceri istiyordu. Ross bütün virajlarla tümsekleri hep aynı rahatlıkla geçerken yolculuk hoş bir akıcılıkla sürüyordu.

Uzun bir süre aynı manzara içinde gittiler. Yemyeşil ve sık orman arazi uzayarak dağların tepesine doğru çıkıyordu. Ross nereye gittiğini bilmeden mi ilerliyordu? Kendi tesisindeki hareketlilikten kaçmaya mı çalışıyordu?

Ama sonunda, Ross'un aklında belli bir yön olduğu anlaşıldı. Bir virajla birlikte, sık çam ağaçlarının arasından bir koy görüldü. Ross arabayı yavaşlatıp yoldan ayrıldıktan bir süre sonra durdu.

"Burası meditasyon yapmak için benim özel yerim."

"İnanmıyorum."

"Ciddiyim," dedi Ross. "Düşünmek, biraz huzur duymak istediğim zaman buraya gelirim."

Karen ona sevgi dolu bakışlarla baktı. "İyi bir adamsın, Chandler." Belki fazla iyi. Karen aklının bir köşesindeki düşüncenin harekete geçmesini önleyemedi. Ross'un onu oraya sevmek için getirdiğini dilemekten kendini alamıyordu. Sevişirlerken tam bir açıklık içinde kendini bırakabiliyordu. Ama konuşurlarken hep tetikteydi. Ve bunu istemiyordu; Ross'a karşı böyle davranmak istemiyordu. Ross da, onu daha iyi tanımak istiyordu. Bu her kadının dileyeceği bir şeydi. Ama Karen'in ağızından kaçıracağı her şey bir tehlikeydi.

VVendy'yi evlatlık alırken Ross'a neler anlatılmış olduğunu bilmesi imkansızdı. Ama irene Bradford adından söz edilmesiyle Ross'un aklında çanların çalmaya başlayacağı kesindi.

Cipten indiler ve Ross arka koltukta duran sepetle battaniyeyi aldı. Karen elleri ceplerinde biraz ilerde duruyordu. Yüzünde sakin bir gülümseme vardı, ama aklında olasılıklar hızla dolaşıp duruyordu. Ross'a bazı kuşku duyuracak konular neler olabilir? Karen'in görünüşüyle yaşı Ross'un aklına bir şey getirmiyordu ama yanlış tek bir adım kuşku uyandıracaktı. Tek bir ayrıntı gerçeğin ortaya çıkmasına yeterdi.

"Düşüncelisin, şarkıcı kuş."

Karen gözlerini kırıştırtarak merakla yanına yaklaşan Ross'a gülümsedi. "Sadece manzarayı seyrediyordum."

"Benim yerimi görünceye kadar bekle/ dedi Ross göz kırparak.

Ross battaniyeyi sepetin üstüne attıktan sonra serbest elini Karen'e uzattı. Beraber ağaçların arasından giden bir patikada yürümeye başladılar. Yüksek çam ağaçlarının dalları arasından yer yer güneş ışıkları sızıyordu. Sonunda, güneşli bir açıklığa çıktılar. Bir an yan yana sessizce durup kuşları, rüzgarı ve yakındaki bir akarsuyun sesini dinlediler.

"Burayı nasıl buldun, Ross?"

"Sabır ve kararlılıkla. Daha azıyla yetinemezdim."

Ross bu sözleriyle aynı zamanda Karen'i de kast ediyordu.

"Gözlerini kırıştırmaman çok hoşuma gidiyor," dedi Karen parmağıyla Ross'un yüzüne dokunarak.

"Sevdiğin şeyleri öğrenmek çok hoşuma gidiyor," diye karşılık verdi Ross.

Ross'un gözlerindeki anlam Karen'in yüreğini hoplatmıştı. Ross sırlarını deşmeden onu bırakmayacaktı.

"İrmağa doğru gidelim," dedi Ross heyecanla. "Daha önce dağlara hiç çıkmadın, değil mi?"

Çıkmamıştı. Nevada'daki herkes hayatında bir kez olsun, dağlara çıkmıştır. Ama Karen çıkmamıştı.

Çünkü hayatında onu dağlara çıkaracak hiç kimse olmamıştı. Ross yanıt bekliyordu ve Karen utangaçça başını salladı.

"Öyleyse, hiç unutmayacaksın, Karen," dedi Ross keyifle. "Beni. Her şeyi. Bu düşünce çok hoşuma gidiyor."

Battaniyeyi çam yapraklarıyla kaplı yere serdiler.

"Wendy'yi buraya getirir misin?"

"Seyrek olarak," diye yanıt verdi Ross, yüzünde hafif bir hoşnutsuzlukla. "Doğayı fazla sevmiyor."

"Ah, belki zamanla..."

"Tabii, spor seven bir çocuk piknikten sıkılır," diye karşılık verdi Ross. "Küçük tavşanım o zaman temiz havayı koklayacak, ırmaklara karşı yapmacık sevgi gösterilerinde bulunacak."

Karen bu yakınmaya gülmeden edemedi. "Nesil değişiyor."

Ross'un yüzü asılmıştı. "Öyle." Eline aldığı bir çam iğnesiyle oynayarak bir süre sustu. "Konuşmamızda nereden kalmıştık?"

Karen onun bir anki dalgınlığına kanmamıştı. Ross onun özel hayatını öğrenmek istiyordu.

"Biraz şaraba ne dersin?" diye sepeti açtı.

"Olur. Sen konuşurken ben şarabı koyarım."

"Fazla bir şey yok," dedi Karen telaşla. "Ben de sonunda yaşlı bir kadının ellerine kalmıştım... bekar halimin."

"Aile dağılınca mı?"

"Evet."

"Kaç yaşındaydın?"

Soru normal ama şaşırtıcıydı. Karen yine de açık sözlü olmaya kararlıydı. "On altı yaşındaydım. Annem benimle artık başa çıkamıyordu. Beni bırakıp gitti. Şu anda daha iyi durumda olduğumu tahmin ediyorum. Eyaletten ayrıldı."

Ross ona plastik bir bardakla şarap verdi. "Hiç temasınız yok mu?"

"Yok." Karen bakışlarını başka tarafa çevirerek yavaşça şarabını yudumladı. "Beni bıraktıktan sonra hiç aramadı."

"Ah, canım, özür dilerim. Ben... ben bunu düşünemiyorum..."

Hamile ve çok beceriksiz bir ailenin yanlış yönlendirdiği bir isyankardım..

Ross eliyle Karen'in sırtını yavaşça ovuyordu. Çok güzeldi. Her şeyi olduğu gibi anlatmak Karen'e çok çekici geliyordu. Ama Ross bu habere hazır değildi. Wendy'yle ilgili birçok şey için endişe duyuyor, onun kendisine imkansız demesine üzülüyordu.

Karen itiraf zamanının sonunda kendiliğinden belli olacağını umuyordu. Ve bunu anlayacak kadar akıllı olabilmeyi diliyordu.

"Annem kendi sorunlarıyla bile başa çıkamıyordu," dedi sonunda. "Benim onun için daha fazla üzüntüye sebep olmamı kaldıramadı."

"Wendy'ye neden o kadar iyi davrandığını anlamaya başlıyorum. Ve Margo'nun onun üzerindeki

etkisini neden anlayabildiğini de."

Karen hafifçe iç çekti. "Hem de çok iyi."

"Halan güçlü bir kadındı, değil mi?"

"Babamın kardeşiymiş," diye açıkladı Karen. "Terbiye şekli Grethal'a çok benziyordu. Grethal'ın davranışları bana halamı hatırlatıyor."

Ross, Karen'in sözlerinde geçmiş zaman kullandığını fark etti. "Öldü mü?"

Karen güneşte pınl pırl parlayan ırmağa bakarak başını salladı. "Buraya gelmemden kısa bir süre önce öldü. Ben de biraz değişiklik yapmayı düşündüm... işte, bunun için buradayım."

"Halan seni engelliyor muydu?"

"Bir şekilde. Alışkanlıklarına çok bağlıydı, ama tu-

tucu bir insan değildi. Öğrenmeye büyük saygısı vardı." Karen iç çekerek dizlerini göğsüne çekti.

"Sıkıntılara neredeyse bilimsel açıdan bakıyordu. Duygularını hep gizledi."

Karen anlatırken Ross ondaki tereddüdü hissetmişti. Karen her sözcüğü her seferinde bir dişi çekiliyormuş gibi söylüyordu. Sözlerinin arkasında kesin bir içtenlik vardı, ama anlatmak ona zor geliyordu.

Neden?

"Biliyor musun, Karen, seviştüğümüzden beri bir sarsıntı içindeyim."

"Buna üzüldüm, Ross."

"Hayır, üzülme," dedi Ross hemen. "Karşılaşmamız, ayrılmamız... her şey bana kesin bir şeyi gösterdi. Sana aşık oluyorum."

Karen yüzünde bir gülümsemeyle Ross'a döndü. "Ben de sana."

Ross şarabından uzun bir yudum aldı. "Aynı zamanda kendimi coşkulu ve şaşkın hissediyorum."

Karen, Ross'un koluna vurdu. "Öyle olman gerekir, aptal."

"Buna alışkın değilim," diye yakındı Ross. "Ve beni her an şaşırtan bir kadına da alışkın değilim!

Benimle boş şeylerden konuşmaya bir kez bile kalkışmadın. Burcunu, okuduğun okulu ya da nasıl pastadan hoşlandığını bilmiyorum."

"Üstü kirazlı pastayı severim."

"Evet, ben de," dedi Ross hemen. "Ama kendine ait özel ayrıntıları anlatman gereken noktaya gelmedik mi artık?" dedi.

Karen kalkıp Ross'un kucağına oturdu. Ona doğru dönüp bacaklarını beline sardı.

Ross içkisini bir yudumda bitirerek, "Kaçamak bir manevraya benziyor," dedi. "Ama buna hayır diyemem."

"Biliyorum," diye itiraf etti Karen yumuşak bir sesle. "Şu anda gerçekten birçok mesele ve soruyla boğuşuyorum... ve bizimle. Sonunda her şeyi düzeltereğim."

Ross elini Karen'in atkuyruğuna götürüp tokayı çıkardı. "Yardım etmek istiyorum, tatlım."

"O zaman, önce bu kadınla seviş." Karen ağzını Ross'un ağzına kapatıp dilini ağzının derinlerine doğru soktu.

Ross ağzıyla kasıklarını bir ateşin yaktığını hissederken ürperdi. Karen ağzının ve kalçalarının canlı ve akıcı hareketleriyle onu tahrik ediyordu.

"Soyunalım mı?" dedi Ross soluk soluğa Karen'in ağzına doğru.

"Doğanın ortasında başka ne yapabiliriz?"

Ross'un gözleri kapanarak ince bir çizgi haline geldi. Elleri Karen'in bluzunun altına kayıp serbest göğüslerini okşamaya başlayınca Karen ürperdi. Ross'un buz gibi şarap şişesini tutmaktan soğuyan parmakları, Karen'in göğüs uçlarını sertleştiriyordu. Ross, Karen'i kalçasından tutup kendine doğru çekerken, Karen onun ince tişörtünün altındaki kaslı omuzlarını sıktı.

Giysilerinin sürtünmesi çok erotik bir ön sevişmeydi. Karen'in Ross'un kucağındaki hareketleri, onları büyük bir ihtirasa sürüklüyordu.

Ross fermuarına uzanıp titreyen parmaklarla açtı.

"Neden tereddüt ettiğin belli," dedi Karen soluk soluğa gülerek. "Külotun cipin renginde değil!"

Ross da güldü.

Sonrası her şey bir solukta oldu.

Oturur ve giyinik halde, çılgınca ve sabırsızlık içinde tatmine ulaştılar. Sonunda bitkinlik ve şaşkınlık içinde sırtüstü battaniyeye yuvarlandılar.

"Her zaman bir sürpriz," dedi Ross boğuk bir sesle ve uzanıp Karen'in battaniyeye yayılmış sarı saçlarını okşamaya başladı.

Karen başını Ross'un inip kalkan göğsüne koyarak, "Seni sevdiğimi unutma, Ross," dedi. "Bunu her zaman ve her şeyin üzerinde hatırla."

Ross inledi. "Bundan nasıl kuşku duyabilirim, sevgilim?" diye fısıldadı

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Margo'nun çılgın telefonu cuma gecesi Ross uykuya dalarken geldi.

Ross merhaba bile demeden, ona çatmaya başladı. "Margo, saat sekize kadar uyumak İsteddiğimi biliyorsun. Şu anda..." Boynunu uzatıp yatağın yanındaki saate baktı. "... saat iki buçuk."

"Senin lanet olasıca uykunu düşünecek değilim," diye bağırdı Margo. "Sen dünyanın en bencil adamı-sın!"

Bunun bir iyilik istemek için giriş olduğu açıktı.

Ross gözlerini loş odaya alıştırmaya çalışarak doğrulup oturdu. "Margo, hangi günde olduğumuzu biliyor musun?"

"Kıyamet gününde!"

"Hayır, bugün cumartesi! Mayısın on beşi. Bebeğimizin doğum günü."

"Ah."

Ross, Margo'nun sesinde hafif bir vicdan azabı hissederek sevindi.

"Bak, oraya gelmemi nasılsa İstemiyorsun..."

"Çok doğru," dedi Ross onun sözünü keserek. "Wendy'nin bütün karışıklıklardan uzak, sevgi dolu

bir atmosfere ihtiyacı var. Anladın mı?"

"Senden yardım dilendiğimi mi sanıyorsun? Tıpkı... tıpkı... dilenciler gibi?"

Ross kendisi de hafif bir vicdan azabı duyarak iç çekti. "Pekala, Margo. Dinliyorum. Bu kez ne var?"

"Sahte fiş operasyonunda tutuklamalar olacak. Belki, hemen bugün!"

"Ama sen masum değil misin?" Ross'un sesi uykulu olmasına rağmen alaycıydı.

"Evet! Ama bana inanıp inanmayacaklarını bilmiyorum, Ross! Polis demek istiyorum."

"Vegas polisi mi?"

"Evet!"

"Ama hiçbir şey yapmadıysan..."

"Bu ağır bir suç, Ross! Ve sorgulama için beni iki kere karakola çağırdılar. Eğer gelip beni bir daha evden alırlarsa..." Margo hıçkırığını tuttu. "Ne kadar aşağılayıcı bir şey olacağını düşünebiliyor musun? Gazetelere geçebilir. Ölürüm. Kesinlikle ölürüm!"

Ross, onun ne ima ettiğini anlamıştı. "Neredesin?" diye sordu.

"Evdeyim."

"Sahi mi? Bu saat senin eğlence zamanın değil mi?"

"Evde saklanıyorum, budala! Bu dertten başka hiçbir şey düşünmüyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Halletmeni!"

"Nasıl?" Ross sesinin öfkeli çıkmasını engelleyemedi. Margo'nun o anda bir alkol denizinde yüzdüğü çok belliydi.

"Beni almaya gelip gelmeyeceklerini öğren," dedi

Margo hıçkırarak. "Bak, ben Wendy için kolaylık gösteriyorum."

"Sadece birkaç gün oldu, Margo.-"

"Biliyorum! Ama o beni görmek istemedikçe ondan uzak durmaya karar verdim. İyiliğime karşılık bu işi soruşturamaz mısınız?"

Ross içinden inledi. Şehre inmek altı saatlik araba yolculuğu demektir. "Evet. Tamam. Yarın sabah ilk iş oradaki bir görevliden randevu alacağım."

"Sonra hemen beni ara!"

"Bana teşekkür edebilirsin."

"Bu senin de iyiliğin için," diye karşılık verdi Margo. "Bu işe adımın karışmasını sen de istemezsin."

Ross'un karşılık vermesine fırsat kalmadan kulağına çevir sesi geldi. Ross telefonu şifoniyerin üstüne koyduktan sonra homurdanarak örtülerin altına girdi.

Sevgili bebeği doğum gününde bunu hak etmiyordu. Kendisi de.

Şef Bradley'ın o sabahki programı içinde ona büyük bir memnuniyetle randevu vermesi, Ross'u rahatlatmıştı.

Şafak sökmeden yola çıkmış ve polis istasyonunu ancak Las Vegas yolunu yarıladıktan sonra aramıştı. Şef, Ross'la telefonda konuşurken olduğu gibi, Ross içeriye girerken de çok saygılıydı.

"Sizinle sonunda tanıştığıma memnun oldum, Mr. Chandler," dedi içtenlikle, Ross'un elini sıkamak için yanına giderken. "Lütfen, oturun."

"Teşekkür ederim." Ross İriyarı, ağırbaşlı adamı in-

celiyordu. Gri duvarları fotoğraflar ve belgelerle dolu gösterişsiz bir odası vardı. Şefin açık ve doğrudan konuşmaya alışkın bir adam olduğu açıktı.

"Telefonda sahte fiş soruşturması hakkında bir şeyler söylediniz," diye başladı Bradley eski çelik masasına otururken.

Ross da onun karşısındaki eski tahta iskemlelerden birine oturdu. "Evet."

"Bana vereceğiniz bir bilgi mi var?" diye sordu şef açıkça. "Buna çok memnun olurum, efendim."

Ross bir an parmaklarının ucunu inceleyerek yavaşça başım salladı. "Buraya eski karım Margo için geldim..."

Ross'la şef otuz dakika konuşarak durumu aydınlığa çıkardılar. Ross gitmek için ayağa kalktığı anda, ikisi de gülümsüyordu.

"Sizi anlıyorum, Mr. Chandler, ama durumu kuvvetlendirmek için biraz bilgi verememeniz kötü," diye ekledi Bradley şakayla.

Ross güldü. "Ama istediğinizi elde etmişe benziyorsun. Margo'nun uzun bir sorun listesi vardır, ama suçlu değil."

"Onu ve çevresindekileri tanıyorum," dedi Bradley ciddi bir ifadeyle başını sallayarak. "Bir süre onlardan kuşkulandık. Hatta, onları gözledik. Ama bu işin çok profesyonelce olduğu ortaya çıktı. İşin içinde amatörler olmadığına inan. Eğer olsaydı, çok daha önceden ortaya çıkarırdık."

Ross başını sallayarak kapıya doğru gitti. "Uzmanlar olunca böyle işler daha zordur."

O sırada, masadaki dahili telefon çalınca şef özürlü dileyerek açtı. Bradley telefonda bağırarak birisine bir dizi talimatlar verirken, Ross gidip duvardaki çerçeveli fotoğraflara bakmaya başladı.

"Özür dilerim, Chandler," dedi Bradley birkaç dakika sonra Ross'un yanına gelerek. "Chandler."

Ross'un Bradley'in sesini duyması zaman aldı. Sersemlemiş halde Karen Ford'un şaşırtıcı dünyasına bakıyordu. Grup fotoğraflarının üçünde de o vardı. Fotoğraflardan biri piknikte çekilmişti. Diğer ikisi sıradan grup fotoğraflarıydı. Hepsinde de üniformalı polisler...

Karen bir Las Vegas polisiydi.

"Ah, evet," dedi Ross mümkün olduğu kadar normal bir sesle.

Bradley yeniden Ross'un elini sıktıktan sonra onu kapıya kadar geçirdi. "Beni her zaman arayabilirsiniz. Şimdilik hoşça kalın."

Ross istasyonun park yerindeki arabasında uzun bir süre oturup, keşfettiği alçaklığı düşündü. Bradley onu oradan işi olduğu için aceleyle çıkarmamıştı. Ross'u Karen'in fotoğraflarından uzaklaştırmak için yapmıştı bunu!

Ama çok geç kalmıştı!

Ross onu görmüştü ve artık biliyordu.

Karen tesise casusluk yapmak, Margo hakkında bilgi toplamak için gelmişti. Ve Şef Bradley büyük ihtimalle o anda telefonda Karen'in oradaki görevine son veriyordu.

Karen, Ross'un savunma duvarını aşip en zayıf yanlarına sızarak, onunla alçakça oynamıştı. Ross'un aşk hayatındaki boşluktan ve kızının ihtiyaçlarından yararlanmıştı.

Ross büyük bir öfkeyle direksiyonu sıktı. Karen'in ihaneti midesini bulandırıyor. Ağzına yükselen acı tadı yok etmek için zorlukla yutkundu.

Karen onun gazabının tadına bakmadan kurtulamayacaktı. Ross, Porsche'yı çabucak çalıştırıp hızla caddeye çıktı. İlk kırmızı ışığa rastladığında cep telefonunu alıp David'in tesisteki telefonunu çevirdi.

"Evet. Benim. Yapmanı istediğim acil bir iş var. Karen hakkında daha ayrıntılı bilgiye ihtiyacım var..."

Wendy'nin doğum günü olduğunu biliyorum! Hayır, lanet olsun, dediğimi yap! Yardım için sana bazı bilgiler veriyorum. Vegas'ta polis... ne söylediğimi tabii biliyorum! Oradaki insanları kuşkulandırmamak için dikkatli ol... ve kimseye tek kelime söyleme. Buna Dinah da dahil! Ah, evet, ve Dave, onun oradan ayrılmasına izin verme... Gitmeye çalışacak mı, bilmiyorum ama... umurumda değil! idare et! Ne yaparsan yap!"

Ross düğmeye basarak telefonu kapadıktan sonra ayağını gaza iyice bastırdı.

Gizli görev!

Bu gizli görevin boyutları Ross'un savunmasını delmeye kadar uzanmıştı! Karen'in kendisi hakkında özel şeyler anlatmak istememesi şaşırtıcı değildi.

Ve Wendy. Zavallı tatlı bebeği. Karen'e yakınlık duymuştu. Ve Karen buna izin vererek onu teşvik etmişti. Karen'in vücudunu elleriyle okşadığı o anları hayal ederken Ross'un elleri direksiyonu sıkıktan beyazlaşmıştı.

"Sürpriz, sürpriz, şarkıcı kuş," diye mırıldandı otoyola çıkan keskin bir virajı dönerken. "Seninle işimi bitirdiğim zaman yepyeni bir sesle öteceksin."

"Başımız büyük dertte, Karen!"

Karen elinde kocaman bir kutuyla kapıda duran Dinah'a baktı. "Girsene."

"Seni bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Dinah soluk soluğa içeriye girerken.

Karen şaşkın şaşkın Dinah'a bakıyordu. Dinah oturma bölümündeki küçük kanepeye oturup elindeki kutuyu yanına koydu. "Şuna bir bak!" diye bağırdı kutunun kapağını açarak.

Dinah kutunun içindeki kağıtları kaldırıp altından tüylü ve önu fermuarlı beyaz bir kıyafet çıkarırken Karen hala bir şey anlamamıştı. "Nedir bu?"

"Wendy için tavşan pijaması."

Karen bir süre pijamaya baktı. "Neden..."

"Bu ona Ross'un doğum günü hediyesi."

"Ah!" Karen ellerini yanaklarına kapadı. "Ah, hayır."

"Sabah erkenden bir kurye odama getirdi. Ross onu paketlememi istiyor. Ve sonra partiye götürmemi."

Karen iyi görmek için daha yaklaştı. "Ayakları var."

"Kulakları da var!" diye bağırdı Dinah pijamanın başlığını sallayarak.

"Bu okula limuzinle gitmekten daha kötü," dedi Karen ciddi bir ifadeyle ellerini beline dayayarak.

"Nereden bulmuş bunu?"

"Özel yaptırmış," diye yanıt verdi Dinah. "Bir sürpriz hazırladığını söyledi. Ah, Karen, kendisiyle çok gurur duyuyor olmalı."

"Bu fikir aklına nereden gelmiş?"

"Wendy'nin ona sabahları küçük bir tavşanı anımsattığını söyler hep."

"Birçok baba böyle düşünür, ama bunu..." Karen inanamayarak başını salladı. "Zavallı Ross."

"Zavallı Wendy! Bunu arkadaşlarının önünde ortaya çıkaramaz! Üzüntüden ölür. Kesinlikle."

"Hmmm, evet." Karen parmağıyla dudaklarına vuruyordu. "Sorunu bundan daha önemli. Asıl sorun başka"

"Beni yanıltma, Karen. Ross'u anlıyorum. Wendy son zamanlarda bazı bakımlardan büyümeye başladı. Ross ise, onun büyüdüğünü kabul edemiyor."

"Kabul etmeye çalışıyor," dedi Karen. "Limuzini Sedan'la değiştirdi."

"Senin sayende!" dedi Dinah heyecanla. "Sana bunun için geldim. Ross seni dinliyor. Ona söz geçiren ilk kadın sensin."

"Ah, hadi," dedi Karen elini sallayarak.

"Anlamıyor musun? Seninle gerçekten ilgileniyor. Bence, bu çok harika. Sen onun için bir gelecek ve yeniden aile kurma umudusun." Dinah gözlerini devirerek devam etti. "Ross çok sevecen bir baba... sevgisini biraz dağıtması gerek. Yeni çocuklara!"

Karen utançtan yüzünün yanmaya başladığını hissetti. "Sadece birkaç gün oldu," diye mırıldandı.

"Başka kadınların birkaç haftada, birkaç ayda yapamadığını sen birkaç günde basardın."

"Birkaç yıl deneyen olmadı mı?" diye şaka yaptı Karen.

"Kimse o kadar yaşamadı."

"Ross harika bir adam, ama..." Karen kuşkularını açıklamakta tereddüt ediyordu.

"Ama ne?" diye sordu Dinah.
Ross kim olduğumu öğrendiği zaman beni istemeyebi-

lir.

"Bazen onu sinirlendiriyorum," dedi Karen bir bahane bularak.

"Daha iyi," dedi Dinah. "Onu tanıdığımdan beri hiç aldırmadığı ilişkilerle oyalandı durdu." Dinah neşeli bir kahkaha attı. "Birisinin onu öfkelenirerek harekete geçirmesinin zamanı gelmişti."

Karen iç çekti. O gün çok heyecanlı bir gün olacaktı. Kızının doğum günüydü ve Wendy için bu çok önemliydi. Ama Karen o günde bir gözlemciden başka bir şey değildi.

"Wendy'yi kurtarmak için ne yapacaksın?" diye sordu Dinah pijamayı kutuya koyarken.

"Ross'la konuşmamı ister misin?"

"Burada değil!" dedi Dinah. "Konuşmak için ona telefon ettim, ama yok. Kimse nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini bilmiyor. Tabii, David biliyor. Ama söylemeye yanaşmadı."

"Şükret," dedi Karen. "Eğer Ross burada olsaydı, armağanını kendi paketleyecekti. O zaman, onu durdurmak için hiç şansımız olmayacaktı."

"Doğru, doğru," dedi Dinah.

"Ama şimdi, pijamayı başka bir şeyle değiştirebiliriz. Hiç değilse, parti için." Karen pijamaya baktı.

"Kötü sayılmaz. Hiç vermezsek, Ross'un canı sıkılır."

"Ross'un pijamayı Wendy'ye sonra verebileceğini söylemek istiyorsun," dedi Dinah.

"Evet. Ross ona partide hoşuna gideceği başka bir armağan verirse, pijamayı çocukça görüp üzülmez."

"İyi bir fikir. Ama şu son saatlerde nerede ne bulacağız? Ben ona istediği video kasetlerden iki tane al-

dım, ama bu onu fazla etkilemez ve Ross'un adına verilecek kadar önemli değil."

"Bende bir şey var," dedi Karen, Dinah'ı şaşırtarak. "Bir dakika bekle."

Karen yatak odasına gidip küçük siyah kadife bir kutuyla çabucak geri döndü. "Bu Wendy'ye benim armağanım olacaktı. Karta Ross'un da adını ekleyebiliriz."

Dinah kutuyu açtı. İçindeki ince gümüş zincirli opal gerdanlığı görünce hayranlıkla soludu. "Harika! Çok güzel." Şaşkınlıkla Karen'e baktı. "Alışverişe gidecek zamanı nasıl buldun? Yani, Wendy'nin doğum gününü biliyor olamazdın..."

Karen, Dinah'ın hayran bakışları karşısında omuz sildi. "Alışverişe gitmedim. Bu aile mücevherlerinin bir parçası."

"O zaman..."

"Pahalı olmayan ama duygusal bir armağan olacak," dedi Karen. "Ama Wendy'nin Özellikle pahalı olmayan bir şeye değer vermeye hazır olduğunu sanıyorum. Sence de öyle değil mi? Tavşan kıyafetinden çok daha iyi."

"Haklısın!" dedi Dinah heyecanla. "Arkadaşlarını etkileyecek. Ve böyle bir şey önem vermeye hazır olduğunu kabul ediyorum. Bu armağanın arkasındaki sevgi hoşuna gidecek."

"Evet, o zaman mesele halledildi," dedi Karen neşeye. "Kağıt alıp iki armağanı da saralım."

Dinah kanepeden kalkarken, "Ross'un bugün ortadan kaybolmasını anlayamıyorum."

Karen buna neden olabilecek olasılıkları düşünürken gözleri parladı. "Belki başka bir sürpriz daha

hazırlıyordur."

Ross üç sularında döndü ve doğruca kumarhanenin kontrol odasına gitti.

David onu ciddi bir yüzle selamladı. "Odanda konuşalım."

Ross onu içeriye sokup kapıyı kapadı.

"Birkaç kez Margo aradı," diye başladı David bir iskemleye otururken. "Her şeyi anlattı."

"Onu arabadan arayıp temize çıktığını söyledim."

David başını salladı. "İyi"

Ross masasının kenarına ilişti. "Peki, benim için neler öğrendin?"

"Karen hala burada. Tamamen kendi isteğiyle. Sabah boyunca Dinah'la ikisi Wendy'nin parti hazırlıkları için Gretha'la beraberdiler."

Bu haber Karen'in hesaplı hareket ettiğine inanan Ross'u şaşırttı. "Telefonlarını kontrol ettin mi?"

"Evet. Her şeyden Önce, onu uyarmak ya da başka bir şey için hiç kimse aramadı. O da kimseyi aramadı."

"Ama..."

Ross, David'in huzursuz olduğunu fark ederek söyleyeceklerini merakla dinlemeye koyuldu. "Evet?"
"Buraya geldiğinden beri iki telefon etmiş. Biri Las Vegas'taki bir avukata. Diğeri Bradley'in özel telefonuna."

"Bu kuşkularımı doğruluyor," dedi Ross asık bir yüzle ve yumruklarını sıkarak.
"Ne yapacaksın?"

Ross kendini zorlayarak keyifsizce gülümsedi. "Hiçbir şey... yani, şimdilik."

David'in fırça gibi kaşları kalktı. "Ne?"

"Durumu biraz düşündüm," diye devam etti Ross. "Burada kalmak ve VVendy'nin partisinde şarkı söylemek niyetinde olduğu sürece tek bir şey söylemeyeceğim."

"Böyle bir oyunu başarabileceğini sanıyor musun?"

Ross üzgün bakışlarla David'e baktı. "Denemek zorundayım. VVendy için. Bu parti onun için çok önemli. Amacı ne olursa olsun, Karen, Wendy'nin ihtiyaçlarını anlayabilmemi sağladı. VVendy'ye çok şey verdim, ama bazı sosyal sorunlarını anlamak, büyüdüğünü kabul etmek istemedim. Karen bize partide şarkı söyleyeceğine söz verdi ve sözünü baskı altında kalmadan, isteyerek yerine getirmesini tercih ediyorum. Ondan sonra meseleyi çözmek için çok zaman olacak."

"Karen'in burada sahte bir kimlikle bulunduğunu, sonunda VVendy'ye de anlatmak zorundayız. Çünkü sevgili arkadaşı Karen'in ona neden mektup yazmadığını merak edecek."

"Bir kerede bir kriz yeter, lütfen," diye inledi Ross başını eğerek.

Bu karışıklığı çözebilmenin imkanı olmadığını biliyordu. Karen onları kendi bencilce nedenleriyle etkilemişti. Ama hayal kırıklığı çok büyük olacaktı. Öfkesine rağmen, Ross yine de durumu yeteri kadar açık anlamadığının farkındaydı.

"Biliyor musun, Dave, bu gizli görevin ne kadar yararsız olduğunu düşünüp şaşırırmaktan kendimi ala-

miyorum. Margo o fiş sahtekarlığına karışmamış bile. Ve buraya seyrek gelip çok az zaman geçiriyor." David düşünüyordu.

"Belki, polis Margo ve arkadaşlarıyla benim de bir bağlantım olduğunu düşünmüş olabilirler. Olmadığını biliyoruz, ama Margo'nun burada ne çeşit bağlantıları olduğunu kim bilebilir?"

"Ross, polislerin Margo gibi önemsiz birisini yakalamak için bu kadar zahmete girmeleri çok tuhaf görünmüyor mu? İşe o da karışmış olsa bile."

Ross kaşlarını çattı. "Karen'in benim peşimde olduğunu mu İma ediyorsun?"

"Evet, onun gibi bir şey," diye itiraf etti David. "Tabii, fazladan prim olsun diye Margo'yu da yakalamak istediğinden eminim. Ama hedef sendin ve seni baştan çıkardı."

Ross hızla başını salladı. Bu kabul edemeyeceği kadar acı bir şeydi. Ama o gün geri dönerken, bu onun da aklına gelmişti. Karen'in ondan kuşkulananırken, bir yandan da onunla sevişebilmesi inanılmaz bir şeydi.

Wendy'nin doğum günü partisi başından beri Dinah'ın becerikli organizasyon undaydı. Bu yüzden, Ross saat dört oluncaya kadar salona gitmedi. Duygularıyla mücadele ederken, adamlarıyla mümkün olduğu kadar az temas etmeye çalışıyordu. Duygularını açığa çıkarmak ya da kızı için çok önemli olan o gününün bir anını bile bozmak istemiyordu.

Babalık konusundaki hataları ne olursa olsun, VVendy'nin iyiliği her zaman asıl amacı olarak kala-

çaktı.

Bütün iyi niyetlerine ve o tesisin sahibi olmasına rağmen, Ross kendini yabancı, bilinmez bir alana giriyormuş gibi hissediyordu. Starlite Salonu'nun her zamanki romantik akşam atmosferinin tersine, yuvarlak salon o günkü pandomim için ışıklandırılmıştı.

Ross masalara doğru yürürken, içeride yirmi tane kadar kız saymıştı. Ama yüksek sesli kahkahalar ve hareket yüzünden üç misli kalabalık varmış gibi geliyordu."

"Baba!"

Wendy yeşil elbisesi ve parlak sarı saçlarıyla kalabalığın arasından çıktı.

Ross büyük bir kucaklaşma umarak kollarını uzattı. Ama VVendy yavaşlayarak ağırbaşlı ve zarif bir

tavırla yaklaşmaya başladı.

"Doğum günün kutlu olsun, bebeğim," dedi Ross kızının kulağına.

"Teşekkürler, Baba. Nasıl görünüyorum?"

Bir kadın gibi.

Ross zorla yutkunarak kızını incelemek için bir adım geri çekildi. VVendy açık saçları, tunik tarzındaki elbisesi ve düz deri ayakkabılarıyla bir anda büyümüş görünüyordu.

"Rugan ayakkabı ve örgülü saç günleri bitti, sanırım," diye mırıldandı Ross iç çekerek.

Baba kızın bakışları sevgi ve anlayışla parlayarak birleşti.

"Hazırlanmama Karen yardım etti," dedi VVendy. "Senin gelmeni çok bekledik."

"İşim vardı," dedi Ross. "Partiye gelebilmek için bazı işleri halletmek zorundaydım."

VVendy rahatlayarak iç çekti. "Evet, ben de öyle düşündüm. Ama bütün gün Karen hakkında konuşmak için seni bekledim. Ona ne olacak şimdi? Parti yüzünden bu gece program yok. Ve artık işi de bitti."

"Yapabileceğim fazla bir şey yok, VVendy," dedi Ross ciddi bir ifadeyle.

Bu Ross'un peşini bırakmayacak soruların, isteklerin, hayal kırıklıklarının başlangıcıydı. Kendini korkunç ve çaresiz hissediyordu.

"Onu burada tutmanın bir yolunu bulmalısın," dedi VVendy hevesle.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum! Sen her zaman bir çözüm bulursun. Tiffany'nin işini ona ver."

"Yapamam," dedi Ross yalvaran bir ses tonuyla. "Tiffany'yle bir anlaşmam var ve Karen sürekli çalışacak kadar iyi değil. Kendi de, şarkıcılık işini meslek edinmek istemediğini söylüyor. Şehirde bir işi var."

"Daha iyi bir yol var," dedi VVendy şeytanca bir ifadeyle.

"Ah, büyüyorsun" diye şaka yaptı Ross kendini zorlayarak. "Ve arkadaşların seni bekliyor," diye ekledi VVendy'ye doğru işaret ederek.

"Ah, Baba, seni çok seviyorum."

Ama VVendy ona sıkıca sarılmak yerine yanağından öperek göğsüne vurduktan sonra, koşarak arkadaşlarının yanına gitti. Kızlar armağanları durduğu masanın etrafında toplanırlarken, Ross bir süre onları seyretti.

VVendy'nin arkadaşları, paketleri işaret ederek VVendy'ye İçinde ne olduğunu tahmin etmesini söylüyorlardı.

Kızlar değişik ölçülerde ve görünüşteydiler, ama hepsinde genç kızlığa girme havası vardı. Ross, VVendy'nin her şeye ayak uydurmasının ve çevresindeki insanların bir parçası olması gerektiğini yavaş yavaş anlıyordu.

VVendy o küçük armağanlar için çok heyecanlıydı. Ufak tefek, değersiz şeyler oldukları kuşkusuzdu, ama VVendy her paketi alıp sanki içinde altın külçesi varmış gibi heyecanla tartıyordu.

Ross masanın üstünde kendi armağan kutusunu aradı. Ama kutunun orada olmadığını, başka bir paket durduğunu hemen fark etti.

"Merhaba, Babacık."

Karen'in sesi Ross'u hazırlıksız yakalamıştı.

Karen dudaklarını kısaca Ross'un dudaklarına dokundurdu.

"Karen." Ross elini Karen'in sırtına koyarken eli titriyordu. Karen'in elbisesinin ipek kumaşı avucunun altında, onu davet eder gibiydi. Ama bu his de, diğer birçok şey gibi Ross'un kaybedecekleri arasındaydı.

"VVendy'nin sana doğru koştuğunu görünce," dedi Karen neşeyle. "Ben de aynı şeyi yapmayı düşündüm."

Ross yüzünde hafif bir gülümsemeye Karen'i inceledi. Karen sahneye çıkacak gibi ağır bir makyaj yapmıştı. Ama üstünde sahne kıyafetlerinden biri yoktu. Gökkuşağı renklerinde çizgili, eteği diz boyunda bir elbise giymişti.

"Beğendin mi?" diye sordu Karen parmak uçlarında dönerek.

Ross çok beğenmişti. Karen'in yaptığı oyundan

nefret ediyordu, ama ona olan duygularını da inkar edemiyordu. Karen'in gözünde ve gönlünde yarattığı gibi birisi olmuş olmasını dilemekten kendini alamıyordu.

Karen neden onunla oynamaya hala devam ediyordu?

Şef Bradley neden onu arayıp oyunun bittiğini söylememiştir?

Keşke, yanılıyor olsaydı...

"Ross. İyi misin?"

Ross gözlerini kırıştırarak düşüncelerinden sıyrılırken Karen'in merakla ona baktığını gördü.

"Evet, tabii," dedi alçak ve sakin bir sesle. "Her şey çok etkileyici. Bebeğim on yaşında oldu."

Bebeğimiz, sevgilim.

"Bütün sevinçlerin ardında birçok mücadele ve çaba vardır," dedi Ross boğuk bir sesle.

Dikkatle, Karen'in yüzünde bir pişmanlık olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Karen'in yüz ifadesini anlamak zordu. Ross ona bir şeyler düşündürtebildiğini anlıyordu, ama Karen'in safir gibi gözlerinden utanç değil, sevinçli bir pırıltı yansıyor.

Bu nasıl olabilirdi?

Karen, Ross'un sözlerinin ardındaki güçten etkilenmişti. Ross'un davranışlarından, uğradığı büyük bir kaybı unutmaya çalıştığına yemin edebilirdi. Wendy'nin parmaklarının arasından kaymaya başladığını kabullenmek onun için çok zordu.

"Biliyorsun, Ross, bu seninle Wendy için sadece bir başlangıç. Büyüdükçe, seninle daha çok şey paylaşacak. Her zaman onun yanında olacağını biliyorum."

İlginç bir yorumdu. Ross gergin bir gülümsemey-

le Karen'e baktı. "Dinah burada mı? Onunla armağanım hakkında konuşmak istiyorum."

"Ross, sana..."

"Özür dilerim, şarkıcı kuş, yemek başlıyor," diyerek sözünü kesti Ross elini Karen'in koluna koyarak.

"Daha sonra konuşacak çok zamanımız olacak."

Ross yan kapıdan salona, yemekleri taşıyan adamların yanına giderken Karen onun arkasından baktı. Ross koyu renkli takım elbisesi içinde çok şık görünüyordu.

Karen neden Ross'un ondan kaçmak istediği gibi kötü bir his duyuyordu? Bu, belki de, ikisinin de içinde buldukları aşın hassas durum yüzündendi. Ayrı, özel dünyaları içinde aynı kararsızlıklarla boğuşuyorlardı.

Karen aralarındaki gizli sınırı aşmayı çok istiyordu. Ama zaman giderek azalıyordu. Karen ertesi gün oradan ayrılacaktı.

Pazartesi sabahı Las Vegas'ta işbaşı yapacaktı.

Karen içinden, partiden sonra Ross'a gerçeği anlatacağına yemin etti. Ross'un yapabileceği en kötü şey onu kovmak olurdu.

Ross'un onayı olmadan, Wendy'ye kim olduğunu açıklamaya hakkı olmadığını biliyordu ve bu ahlaksal bir zorunluluktan ve buna uyacaktı. En büyük soru, Ross'un Wendy'ye üvey babası olduğunu itiraf etmek isteyip istemeyeceğiydi.

Ama Karen, bir şekilde, onların hayatının bir parçası olmaya devam edecek bir yol bulmak zorundaydı. Üçünün arasındaki sihirli yakınlığın tamamen kaybolmasına izin vermek istemiyordu.

Ross ona anlaşılması güç bazı işaretler veriyordu.

Onu hala çok arzuladığı belliydi, ama her nedense yeniden kendi ciddi dünyasına çekilmiş görünüyordu. Sebepleri ne olursa olsun, Karen o son saatlerde Ross'u fazla etkileyemeyeceğini hissetmişti.

Ross bunu hissettirmişti ona.

Cesaretle ilerleyerek yolundaki engelleri yenmeye alışkın bir kadın için zor bir durumdu bu.

Tabii, üçgenin en önemli noktası Wendy'di. Onun mutluluğu ve iyiliği her şeyden önce gelmeliydi.

Sonraki birkaç saat çabucak geçti. Kızlara hamburger ziyafeti çekildikten sonra, Karen şarkı söylemeye başladı. Programından seçtikleri ve kızların istedikleri şarkıları kalabalığa söylüyordu. Atmosfer canlı ve neşeliydi.

Program sona erdiğinde Karen, Wendy'yi sahneye çağırıp kalabalığa "Doğum Günün Kutlu Olsun" şarkısını söyledi. Bu Karen'in hiçbir zaman unutmayaacağı bir andı. O güneşli mayıs gününde kızına mutlu bir doğum günü dileme şansını elde etmesi, on yıllık bir hayalin gerçekleşmesiydi. Gözlerine yaşlar dolduğunu ve herkesin önünde Wendy'ye biraz fazla sıkı sarıldığını biliyordu, ama elinde

değildi.

Bebeği iyiydi. Çok iyiydi.

Arka tarafta oturan Ross, Wendy'yle Karen arasındaki yakınlığı görünce boğazının daraldığını hissetti.

Wendy, Karen'in elini sıkıca tutup onu basamaklardan indirerek armağanlarla dolu masaya götürdü.

Bu kadın onlara ne yapmaya çalışıyordu?

Kızlar armağan paketleri açılırken seyretmek için masaya üşüştiler.

Ross kendini tutamayarak ayağa kalkıp uzaktan onları seyretmeye başladı. Wendy onun partiyi videoya almasını yasaklamıştı, ama Ross yine de salona üç tane kamera koydurmıştı ve parti her açıdan, her anı, her sözcüğü kaydediyordu. Ross daha sonra baştan sona her şeyi seyredecekti. Ross, Karen'in de elinde bir fotoğraf makinesi olduğunu fark etti. Elinde ayrıca Wendy için bir armağanı vardı. Ross yüzünü buruşturarak armağanın kendisinininkinden çok daha uygun bir şey olacağını düşündü.

Karen sahnede şarkı söylerken, Ross masada Dinah'la kavga etmişti. Ross'un tahmin ettiği gibi, Dinah tavşan kıyafetinin uygunsuz olduğunu düşünerek onu devre dışı bırakmıştı.

Ama Ross'u asil öfkelen diren, Dinah'ın onu daha uygun bir şeyle değiştirmemiş olmasıydı. Dinah, Karen'in kendi armağanına Ross'un da adını ekleyeceğini söylemişti. Ve bu da, Ross'u büsbütün öfkelen dirmişti.

Hareketin çüretkarlığı çok sinir bozucuydu. Ama Dinah o kadar neşeli ve Wendy'nin sevineceğinden o kadar emindi ki, Ross bir şey söyleyememişti.

"Ross! Bize katıl sana!"

Karen ona seslenirken, Ross'un yüzünde otomatik bir gülümseme belirdi. Karen, Wendy'nin solunda oturuyor ve açılan her armağana Wendy'yle birlikte hayranlık gösterisinde bulunuyordu.

Ross gidip onların arkasında durarak elini Wendy'nin omuzuna koydu.

"Şimdi senin armağanını açıyorum, Baba!" dedi Wendy heyecanla.

Wendy elleri titreyerek küçük kare kutunun ambalajını açtıktan sonra, parmaklarını siyah kadife yüzeyinde dolaştırdı.

"Aç sana, tatlım" dedi Karen.

Wendy kutuyu açınca içindeki opal gerdanlık ortaya çıktı. "Ah, çok güzel. Ve eski bir şey, değil mi?"

"Evet. Gerçekten, beğendin mi?"

"Ah, evet," diye fısıldadı Wendy hayranlıkla.

"Fazla değerli bir şey değil," diye açıkladı Karen, Ross'u düşünerek. "Ama bir çeşit aile yadigarı. Onun senin olmasını çok istiyorum, Wendy. Babanla benden sembolik bir armağan."

Sürprizler gelmeye devam ederken, Ross şaşkınlık içinde kıvranıyordu. Karen'in o ana kadar gönderdiği işaretler, Ross'un onunla ilgili olarak keşfettiği gerçeklerden çok uzaktı.

Kısacası, Karen'in davranışları Ross'un kalbinde şekillendirdiği görüntüsüyle uyum içindeydi. Onlarla ilgilenen, onları sevgisiyle sarmak isteyen içten ve sevecen bir kadın gibiydi.

Ama gerçekler değişmiyordu.

Ortada bir yalan vardı.

Ross bunu Karen'e de bir an önce söylemek için sabırsızlanıyordu.

O anda her şeyin biteceğini biliyordu ama bunu yapmak zorundaydı.

Karen'in açıklamasını da çok merak ediyordu. Bakalım, bu yalanı nasıl bir diğer yalanla örtbas etmeye çalışacaktı?

Ross bütün bunları akli almadığı halde, gerçeğin böyle olduğundan emindi. Karen bir yalan içinde onların dünyasına sızmıştı.

Ross bütün bunları akli almadığı halde, gerçeğin böyle olduğundan emindi. Karen bir yalan içinde onların dünyasına sızmıştı.

Ross bütün bunları akli almadığı halde, gerçeğin böyle olduğundan emindi. Karen bir yalan içinde onların dünyasına sızmıştı.

İşini çok iyi yaptığını kabul etmek gerekirdi. Ross için büyük bir yenilgiydi bu.

Elbette, bu içini burkuyor ve onu üzüyordu. Ama daha çok üzüldüğü bir şey vardı: Wendy bu olayı nasıl kaldıracaktı?

Ross, bu kadının her ne kadar zehir gibi içine işlediğini kabul etse de, bu ihaneti sineye çekip dayanabilirdi belki... ama Wendy...?

İşte bu yüzden, Karen'i asla bağışlamayacaktı.

Eğer Karen'in Ross'la bir hesaplaşması varsa, küçücük masum bir çocuğu buna nasıl alet edebilmişti?

Üstelik onun sorunlu bir çocuk olduğunu bile bile.

Bu, ne insanlığa ne de polisliğe sığardı

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Ross Chandler, lütfen sözlerini tekrarlar mısın?"

Karen bu soruyu o gece daha sonra odasında soruyordu. Ross'un karanlık ve tehlikeli yüzüne bir bakmak Karen'e her şeyi anlatmaya yetmişti.

Ve oyun, bir değil birkaç şekilde bitmişti.

"Beni çok iyi anladığını sanıyorum/ dedi Ross dişlerini sıkarak. "Gerdanlığın bir teselli mükafatı olduğunu biliyorum. Vicdanını rahatlatmak için, lanet olsun!"

Karen sabırsızlıkla Ross'a baktı. "Tavşan pijama için mi kızdın? Senin yerini çalmaya mı çalıştığımı sanıyorsun?"

Ross yatak odasındaki küçük dolaba doğru giden Karen'i izlerken, kahverengi gözleri sertleşti.

Karen dolabın aynalı kapısını açıp üst raftan Ross'un armağanını çıkardı. "İşte, paketlenmiş halde hazır," dedi kutuyu Ross'un kollarına doğru iterken. "Vwendy'nin çok seveceğini biliyorum. Ama partiye uygun değildi, hepsi bu."

"Bu önemli değil!" diye karşılık verdi Ross kutuyu kanepenin üstüne atarak.

"Öyleyse, önemli olan ne?"

"Hakkındaki gerçeği biliyorum, Karen Bradford. Her şey ortaya çıktı."

Karen gerçek soyadını duyunca, gözleri büyüdü. "Ah... anlıyorum. Ben de sana her şeyi bu gece anlatmayı düşünüyordum, Ross. Gerçekten."

Ross İnanmadığını gösteren bir hareket yaptı. "Aslında tesadüfen öğrendim. Bu sabah senin çalıştığın bölgeye gittim ve yolum doğruca Şef Bradley'in bürosuna düştü."

"Ama o bilmiyor..."

"Ne kadar ileriye gittiğini mi?" diye sözünü kesti Ross. "Merak etme, ona aramızdaki kişisel ilişkiden söz etmedim."

Karen ellerini kaldırdı. "Bu onu ilgilendirmez! Hiç ilgilendirmez!"

Ross, Karen'in sözlerinden bir anlam çıkaramıyordu. Yine de, "Seni duvardaki fotoğraflar ele verdi," diye ısrar etti. "Seni tanıdım."

"Anlıyorum."

Ama Karen aslında anlamıyordu. Şef Bradley onun gerçek bir tatilde olduğunu sanıyordu.

"Seni fotoğraflarda tanıdıktan sonra, Bradley'in benimle tam açık konuşmadığını fark ettim ve David'den seni araştırmasını istedim. Her zamanki eleman soruşturmamızdan daha derinlere gitti. Buradan yaptığın iki telefon konuşması fotoğrafı tamamlıyor."

Karen'in yüreği hızla çarpmaya başladı. Ross her şeyi biliyordu.

"Başka insanların hayatları üzerinde oyunlar oynamayı nasıl açıklayacaksın?"

"Bunu bir oyun olarak düşündüğümü mü sanıyorsun, Ross?" Karen'in sesi kesikleşirken yüzüne acı dolu bir ifade geldi.

Ross sonunda daha da büyük bir küstahlıkla karşılaşmıştı. Ama bunun onu harekete geçirmek yerine, felce uğratması şaşırtıcıydı.

Burun buruna, öfke, ihanet ve korku dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

"Tek söyleyebileceğim... bugün Wend/yle doğum gününü beraber kutlamak çok heyecan vericiydi," demeye çalıştı sonunda Karen.

Ross konunun değişeceğini ummamıştı, ama hiç şaşırmadan hemen bir soruyla karşılık verdi. "Bugünü ve bütün haftayı çok heyecan verici bulduğundan eminim, Karen. Kendini Vwendy'ye o kadar çekici gösterdin ki, seni yarınlarında da istiyor!"

"İyi! Bu iyi değil mi, Ross?"

Ross, Karen'in şaşkınlık içindeki yüzüne baktı. Kendi de şaşkıncı.

Ne bekliyordu?

Ona bağıırıp çağırması gerekirken, niye öylece duruyordu hala?

Karen bunun yanıtını kendisi verirken, dudakları inceldi. Ross onun heyecanlanmasını istemiyordu, çünkü üvey baba olduğunu açıklamak istemiyordu!

Böyle bir bencilliği Karen anlayabiliyordu, ama Ross'la paylaştıkları o kadar büyük bir yakınlıktan sonra

bu onu gücendiriyordu.

"Hayatımıza girip bizi gizlice idare etmeye nasıl

cesaret edersin?" diye söylendi Ross.

"Bir zarar vermeyi kesinlikle düşünmedim," dedi Karen çaresizce ellerini savurarak. "Bak, buraya bir hafta kalmak ve gerçeği kendime saklayarak gitmek niyetiyle geldim. Sana aşık olacağımı ummamıştım. Kim olduğumu öğreneceğini ummamıştım."

"Bana aşık olduğumu nasıl söyleyebilirsin?" dedi Ross sert bir sesle. "Ağızından çıkan her söz yalan!"

"Her söz değil," dedi Karen öfkeyle. "Planlandığı gibi yarın gideceğim, tabii. Ama Wendy/ye hakkımda ne anlatacağınızı merak ediyorum. Hangi gerçekleri açıklamak niyetindesiniz?"

Ross, Karen'in nemli gözlerine çelik sertliğinde bakışları baktı. "Ona buraya bizi gözetlemek için geldiğini söyleyeyim mi? Hileyle beni sinsice oyuna getirdiğini anlatayım mı?"

Karen hiç düşünmeden tepki göstererek, Ross'un yanağına hızla bir tokat attı. Tokatın sesi odanın içinde balon patlamış gibi bir ses çıkarmıştı.

Ross acıyan yanağını ovuşturmamak için ellerini iki yanında yumruk halinde sıkarken, sabit bakışlarla Karen'e bakıyordu.

"Çok iyi nişancısın, Memur Bradford. Sadece insanın kalbine nişan almakla kalmıyor, en zayıf noktasını bulmak için önce ruhuna giriyorsun."

"Öyle bir niyetim yoktu!" diye bağırdı Karen. "Buraya gelmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin! Beni nelerin beklediğini bilmiyordum."

"Görev olduğunu biliyorum," dedi Ross. "Ama buraya geldikten sonra, benim o sahte fiş operasyonuyla bir ilgim olmadığını onlara söyleyemez miydin?"

Ross inleyerek elini saçlarından geçirdi. "İşini bu kadar ileri nasıl götürebildin?"

"Kim olduğumu bilmiyorsun!"

"Bilmiyordum!"

"Hayır, Ross, hayır" dedi Karen yalvarır gibi. Karen, korku içinde Ross'un aklındaki düşünceleri bir araya getirmeye çalışırken, yüreği hızla çarpıyordu. Ross onun polis olduğunu biliyor ve oraya onu gözetlemeye geldiğini sanıyordu.

Karen şaşkınlıktan ne yapacağını bilmiyordu.

Artık istese de istemese de, Ross'a gerçeği anlatmanın zamanı gelmişti. Titreyen ellerini kavuşturup parmaklarını çenesinin altına koydu. "Ben Wendy'nin öz annesiyim."

Karen'in itirafı bir bomba gibi patladı. Ama Ross'un Öfkesi onu hemen kendine getirmişti. Hayatında hiçbir zaman bir kadına tokat atmayı o kadar istememişti.

"Ne düşündüğünü şimdi anlamaya başlıyorum," diye mırıldandı Karen. "Buraya bir kalpazan çetesini araştırmak için görevle geldiğimi sandın. Ama sebep bu değil. Dahası, Şef Bradley benim burada olduğumu bilmiyor bile. Beni tatilde sanıyor. Gördüğün gibi, sana söylediklerimin çoğu doğru," diye anlatmaya devam etti Karen, "irene halam yeni öldü. Onun son günleri beni fiziksel ve duygusal olarak tüketmişti. Üstelik, bir de ölüm döşeğinde yaptığı bir itiraf vardı. Daha doğrusu, bir itirafın imasıydı," diye ekledi. "Beni on altı yaşındayken doğurduğum çocuğun öldüğüne inandırmışlardı. Sanırım, sonunda vicdan azabına yenilerek bebeğimin yaşadığını üstü kapalı

olarak anlatmaya çalıştı.

"Anlamıyor musun, Ross? Yaptığım araştırma beni buraya, Wendy'ye getirdi."

"Hayır!"

Ross'un ani itirazı karşısında, Karen şaşkınlıkla kaşını kaldırdı. "Evet! Doğrusu bu! Aramızdaki benzerliği göremiyor musun?"

"Gerçekten hata mı yapıyorum, yoksa senin başka bir amacın mı var bilmiyorum. Belki de, buradan tek parça halinde çıkmaya çalışıyorsun..."

"Wendy'nin evlat edinilmiş olduğunu bilmesini istemiyorsun," dedi Karen.

Ross onu kollarından tutup sarstı. "Karen, Wendy benim."

"Yasal olarak, evet. Ama..."

"Doğuştan, bütünüyle benim! Onu Margo doğurdu." Ross onu hırsla sarsmaya başlamıştı.

Karen'in yanaklarından gözyaşları süzülürken, Ross birden yumuşadı.

Karen'in duyduğu acı açıktı. Ama ne kadar içten olursa olsun, büyük bir yanıklı içindeydi. "Bak," diye başladı Ross daha sakin bir sesle. "Belki de, bebeğini başka bir yerde doğurmuş olabilirsin..."

"Doğumda mıydın?" diye sözünü kesti Karen birden.

Ross keskin bir soluk aldı. "Ha

Konu Başlığı: Ynt: DOGUM GÜNÜ / Leandra Logan

Gönderen: lara sila üzerinde Mart 23, 2007, 08:17:29 pm

"Doğumda mıydın?" diye sözünü kesti Karen birden.

Ross keskin bir soluk aldı. "Hayır. Ben Cannes'teydim. Ron'la ikinci bir tesis kurmaya gitmiştik."

Karen zafer kazanmış gibi bir soluk aldı.

"Ama ben giderken Margo'nun hamileliği ilerlemişti. Hep yakınıp inliyordu. Bütün yakınması ben-

dendi. Onunla o kadar çok uğraşmamın nedeni belki de budur, Karen. Bütün kusurlarına rağmen, VVendy'yi o büyük sıkıntılarla doğurdu."

"Hayir, o doğurmadı!" Karen hıçkırarak ayağını yere vurdu.

"Sallanan evliliğimizi o zaman bu çocuk kurtardı," diye devam etti Ross.

"Bebeğimi o kadar acil istemesinin nedeni anlaşılıyor. İşlemlerin büyük paralar harcayarak ve sessizce yapılmasına şaşırılmamalı," diye mırıldandı Karen daha çok kendi kendine konuşur gibi. "Margo hayat tarzını korumak için herkesi kandırdı."

"Daha fazla yaygara koparmadan gidecek misin, yoksa..." diye Ross gerginlik içinde bir çıkış yaptı ve sonra öfkesini bastırmaya çalışarak sustu.

Karen hemen armağan kutusunu Ross'un göğsüne doğru iterek eline verdikten sonra gidip kapıyı açtı. "Şimdi izin verirsen hazırlanmak istiyorum. Buraya bebeğimin durumuna bakmak için geldim ve çok iyi olduğuna görerek tatmin oldum."

Ross kısıp durup inanmayan bir ifadeyle başını sallayarak Karen'e baktı. "Her şey bir yana, aklıma senin..."

"Biliyorum, manyak olduğumu düşünüyorsun," dedi Karen. "Ama ben bildiklerimden eminim.

Umduğum tek şey..." Karen yeniden hıçkırılmamak için dudaklarını sıktı. "... VVendy'nin gözündeki hayalimin güzel kalmasına izin vermen. Onun iyiliği için."

Ross kısaca başını salladı. "Evet, kalacak. Onun iyiliği için. Sen de, aynı nedenle ondan tamamen uzak kalırsan."

Ross başka tek kelime etmeden gitti.

"Ne güzel bir sürpriz, sevgilim!"

Margo pazartesi günü öğleden sonra Las Vegas'taki evinin kapısını açtığıında eşikte Ross duruyordu.

"Merhaba, Margo." Ross hızla Margo'nun yanından geçip kapıyı kapadı. "Oyunlar nasıl?"

"Senin küçük şarkıcın nasıl?"

"Gittiğini biliyorsun." Ross pencereye gidip uzaklardan görünen boş arazilere baktı. Onun dünyası da Öyle geniş ve dipsizdi.

"Karen Bradford. Korunulan polis." Margo mor renkli saten kaftanını hışırdatarak Ross'un yanına gelip ellerini boynuna koydu.

Ross, Margo'nun elini iterek arkasına döndü.

"Hiç düşünebiliyor musun, o yaşta bir kız polis... senin işine sızıyor ve..." Margo imalı sözlerini kesip koyu mavi gözlerini Ross'un pantolonuna çevirdi. "Bir şeyler kayıp gidiyor, sevgilim. Bu günlerde çok hızlı kayıyor."

Ross dışlarını sıktı. Bu çeşit saldırıları bekliyordu. Karen ve yaptığı casusluk hakkında herkes aynı sonuca varmıştı. Kalpazanlık hakkında Ross'un çıkardığı sonuç da buydu.

Budala durumuna düşmüştü, ama en büyük düşüncesi VVendy'yi olabilecek bir karışıklıktan korumaktı.

Karen'in tesise gelmekteki asıl amacı hakkında kimse Wendy'ye ağzından bir şey kaçırmamıştı. Ama Ross aynı zamanda, Karen'i o kadar kolay unutamayacağını anlamıştı. Karen onun yüreğine gir-

misti. Yüreğini yaralamıştı, ama tamamen öldürmediği kesindi.

Ve artık yatıştığı için, Karen'i daha sakin ve daha dürüstçe yargılayabiliyordu. Onu seviyordu. Ama Karen onu içtenliğine inandırmaya çalışırken, Ross onu anlamayacak kadar ahmaklık etmişti.

İkinci bir budalalığı da bu olmuştu.

İddiası çok saçma olmakla birlikte, Karen bu iddiayı yaparken içtendi. Ross bundarı emindi. Karen'in sözleri aklından hiç çıkmıyordu.

Bebeğimi o kadar acil istemesinin nedeni anlaşılıyor... işlemlerin büyük paralar harcayarak ve sessizce yapılmasına şaşırılmamalı.

Karen bu sözleri gerçeği kendisine kanıtlarcasına söylemişti.

Ve her geçen saatle Ross Karen'in gerçeğine inanmaya başlamıştı.

Öfkesi yatıştıktan sonra, Karen'le paylaştıkları harika dakikaları düşünerek yeniden bunları yaşamak isteğine engel olamaz hale gelmişti.

Her şey yerini tam buluyordu.

Karen'in ölmüş olan halasından söz ederken, duyduğu acı gerçektir.

Kötü bir ev hayatı yüzünden okula uyum sağlayamamıştı. Ross on altı yaşında, kopuk bir aileden itilmiş hamile bir genç kızın durumunu anlayabiliyordu. Karen kendini o zaman çok yalnız ve akranlarından çok farklı hissetmiş olmalıydı.

Kızının da aynı şeyleri hissetmesini istemiyordu.

Karen'in Wendy'ye yardım etme telaşının nedenini bu açıklıyordu. Karen bir şeyler yapabilmek için

sadece bir haftasının olduğunu biliyordu.

Ama üvey babaya aşık olarak her şeyi altüst etmişti.

Wendy'nin onun kızı olmadığını ihtimalini kabul edebilmek için > Ross'un kendini dinlemesi gerekmişti. Wendy'yi daha az sevmesi imkansızdı, tabii. Onunla aralarında kan bağı olduğunu düşünmüş olması doğaldı. Ama Kan bağı kesinlikle şart değildi.

Eğer Karen doğruyu söylüyorsa, Wendy'nin tam ihtiyaç duyduğu gibi bir anneydi. Ve Ross'un hayallerini kurduğu gibi bir ești.

Eğer Karen'in söyledikleri doğruysa, Ross onun insafına kalacağını biliyordu.

Ama diğer yandan Karen yanılıyorsa, Ross onun bebeğine ne olduğunu bulacaktı.

İki durumda da, Karen'i yeniden kazanacaktı.

Ross uzun kirpiklerini kırıştırarak ona aç bir kedi gibi bakan Margo'yu tarttı. Margo eski açık hesaplı gelirini ve yatakta bir fırsat istiyordu.

Ross'un bütün istediği ise, bilgiydi. Bunu elde etmenin birçok yolu vardı, ama Margo en kestirmesiydi. Kan testine, detektiflere ve dedikodulara gerek kalmayacaktı.

En iyisi blöf yapmak olacaktı. Margo kendi ihtiraslarına o kadar dalmıştı ki, kendini toparlayamadan Ross harekete geçecekti.

"Demek, buraya çay içmek ve teselli bulmak için geldin?" dedi Margo elini kısa saçlarından geçirerek.

"Telefonda sesin oldukça üzüntülüydü. Ama o kızın verdiği sıkıntıya değmediğinden eminim."

"İkimiz için de sıkıntı," dedi Ross kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Nasıl?"

"Onu tanımadın mı, Margo?"

"Polis olarak mı?" dedi Margo tatlı bir sesle. "Hayır, tanıdığımı söyleyemem. Tabii, onların hepsini tanımamı bekleyemezsin. O senin küçük casusundu. Onu çok daha önce yakalamalıydın."

"Eğer tesise geldiğin zaman daha dikkatli olsaydın, onu daha çabuk yakalar işini bitirirdim."

"Ne?"

"Asıl adı Bradford, Margo. Bir şey çağrıştırmıyor mu?"

Margo'nun dudakları büzüldü. "Bilmem..."

"Wendy'yi kimseyle paylaşmaktan hoşlanmadığımı bilirsin. Bir üvey annenin yaptığı sürpriz karşısında

neler hissederim dersin..."

"Oh, tanrım!" Margo manikürlü elini ağzına kapadı.

"Harçlığını yeniden kazanmayı çok istiyorsun," dedi Ross. "Ama şimdi, o Bradford denen kadını çocuğumdan uzak tutmak için para gerekiyor."

"Ama o... buna cesaret edemez..."

Ross, Margo'nun sahte heyecanını seyrederken, yüreği hızla çarpıyordu. Margo suçluymdu.

Karen tam hedeften vurmuştu.

"İkimize de para verebileceğini çok iyi biliyorsun, Ross Chandler!" diye bağırdı Margo kollarını savurarak.

"Ama ikinize de para vermek niyetinde değilim."

Margo boş boş ona baktı.

"Sen hak etmiyorsun, Karen de istemiyor.

"Ne demek bu?"

"Bu, gerçeği öğrenmek için yaptığım bir numaraydı."

Margo bunu duyunca yüzü öfkeyle kasıldı. "Ah, değerli kızının senin olmadığını duyduğun zaman mutlu olmadığına bahse girerim. Sevgili şarkıcın gerçeği sana anlatmaya çalışırken onu kapı dışarı etmişindir."

"VVendy benim!" diye bağırdı Ross yumruğunu göğsüne doğru kaldırarak. "Her anlamda benim!"

Margo başını yana eğip odanın içinde dolaşmaya başladı. "Evet, senin için birçok sıkıntıya girdim."

"Neden, Margo?" diye sordu Ross alçak ve şaşkın bir sesle. "Neden yaptın bunu?"

"Çünkü seni kaybediyordum,budala!" diye bağırdı Margo ateş gibi parlayan gözlerle arkasına dönerek. "Çok istediğin çocuğu sana verirsem, beni yeniden seveceğini sandım. Ama oğlumuz yaşamadı. Tek bir soluk bile almadı."

Ross'un vücudu acıyla sarsıldı. Bir oğlu olmuştu ve o bunu bilmiyordu bile.

Onun için yas tutma şansı bile olmamıştı.

Yüzü acıyla gerilirken yumruklarını sıktı. "Anlat, Margo? Nasıl?"

"Sen Fransa'dayken," diye yanıt verdi Margo. "Evde erken doğum başladı. Doktorum doğuma yardım etmek için hemen eve koştu. Ama işe yaramadı. Çocuğu gömdükten sonra bütün eyaleti tarayarak başka çocuk aradım. Tam o sırada Bradford'un bebeği rastgeldi. Yaşlı hala satışı yapmak için çok hevesliydi. Ve hatta,, bebeğin annesine gerçeği söylemeyeceklerini

öğrendim. Bu bizim için daha iyiydi, tabii. O zaman, çocuğunu hiçbir zaman aramayacağını düşündüm."

"Ama bebekten hiç hoşlanmadın!" dedi Ross acıyla.

"Çok geçmeden yalanlarım için cezalandırılıyor olduğumu anladım," dedi Margo acı bir ifadeyle.

"Wendy senin sevgini çabucak çaldı. Benimle artık ilgilenmiyordun. Bir zamanlar olduğun gibi değildin."

"Bu bebeğin suçu değildi!"

"Eğer kendi bebeğimiz yaşasaydı," dedi Margo. "Ya da sana bir erkek çocuk bulabilseydim, belki her şey farklı olurdu."

"Hayır, hayır! İlişkimiz çok önceden bozulmuştu. Hamile kaldığın zaman şok olmuştum. Senden alacağım tek evrakın boşanma kağıtları olacağını sanıyordum."

"Ama baba hanesinde senin adın yazan bir doğum belgesi aldın," dedi Margo öfkeyle. "İstedğini elde etmiştin, ama beni hala sevmiyordun."

Margo gerçek aşktan hiçbir şey anlamıyordu, ama Ross bunun üzerinde konuşmak istemiyordu.

"İkimiz de biliyoruz ki, uzun zaman önce boşanmış olmalıydık," dedi Ross sakın ve kararlı görünmeye çalışarak. "Çocuk meselesi bile ortaya çıkmadan önce. Beni oyuna son kez getirdiğini bil. Artık kesinlikle bitti. Ama oğlum hakkındaki bütün bilgileri istiyorum. Her şeyi avukatıma bildir. Son nafaka ödemen buna bağlı." Ross sinir krizine kapılmanın eşliğinde olduğunu hissederek kapıya doğru yürüdü. "Aslında bana teşekkür etmen gerekir, Ross."

Ross durup yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ya-

rı döndü. "Efendim?"

"Eğer ben olmasaydım, Wendy'ye sahip olamayacaktın. Karen'e de sahip olamayacaktın. Onu sevdiğini

biliyorum. Yıllar geçti, ama gözlerindeki o bakışı hatırlıyorum."

"Bağışla, ama bunlar boş laflar. Karen'le Wendy'nin benim kaderim olduklarına İnanıyorum. Sen olmasaydın da, eninde sonunda bir araya gelecektik. Hatırlarsan, on yıl önce Las Vegas'ta çok zaman geçirirdim. Sorunlu bir genç kızla tanışıp ona yardım etmiş ve büyümesini beklemiş olablirdim." Ross bunları söylediikten sonra, kapıyı arkasından gelen Öfke dolu hakaret ve bedduaların üzerine kapadı. Ross çarşamba günü saat altıdan biraz önce, Porsche'sini Karen'İN mütevazı evinin önünde durdurdu. "Evin bu olduğundan emin misin?" diye sordu VVendy camdan dışarı bakarak.

"Evet, bebeğim, eminim."

Ross, Irene'nin evi ve daha birçok şey hakkında bilgi edinmişti. Pazartesi sabahı cesaretini toplayıp yargıç Franklin Stewart'm bürosunu aramıştı.

Yargıç Karen'İN tesiste kaldığı süre içinde temas kurduğu tek kişi olduğu için, Ross onun Karen'İN hayatında önemli bir yeri olması gerektiği düşünmüştü.

Ve önsesizi işe yaramıştı.

Yargıca karşı dürüst davranması ve sorduğu sorularla gerçeği bildiğini belli etmesi, yaşlı adamın dilini çözüvermişti. Telefon, olumlu ve bilgi sağlayan bir

konuşmaya dönüşmüştü.

Ve Ross, böylece, Karen hakkında birçok şey öğrenmişti.

Sert ama sevecen.

Atak ama utangaç

Karen soyaçekim ve çevrenin etkisiyle ilginç bir çelişkiler yumağıydı.

Ama Ross'un yargıca sormak istediği asıl sorulara girmesi zor olmuştu. Karen onu görmek isteyecek miydi? Ve Ross, VVendy'yi de götürmeli miydi?

Yargıç Stewart iki soruya da, üzerine bastırarak olumlu cevap vermişti. Karen çok durgunlaşmış, teselli edilemeyecek kadar kabuğuna çekilmişti.

Ross bunun nasıl olduğunu sevgili kızından da biliyordu.

"Evde olup olmadığını merak ediyorum?" dedi VVendy kuşkuyla.

"Evde." Ross uzanıp VVendy'nin çenesini sıktı. "Ne zamandan beri sözlerimden kuşku duyuyorsun? Sarsılmaz güvenin nerede? Sorgusuz sevgin?"

VVendy babasının alaycı yüzüne bakarak güldü. "Herhalde, yaş meselesi."

"Otuz beş yaş fazla sayılmaz! Hala etkileyiciyim."

VVendy Öflendi. "Benim yaşım, aptal!"

"Ah, evet. Genç kızlığa geçiş çığnlığı."

VVendy iri mavi gözlerini döndürdü. "Baba..."

Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı, ama Ross bunu VVendy'ye anlatma gereğini duymadı.

Yargıç Stewart o akşam Karen'e yemeğe davetliydi ve Ross'a o sırada uğramasını önermişti. Stew ayrıca durumu düzeltmeye yardım edeceğine de söz ver-

misti. Çünkü Karen'in yüzünün yeniden gülmesini dünyada her şeyden çok istiyordu.

"Hey, perde oynadı," diye bağırdı Wendy heyecanla kapının kolunu tutarak. "Gidelim!"

Yargıç ön pencerenin perdesini elinden bırakırken, güç toplamak için bir soluk aldı.

"Hey, baksana!" Üstünde gri eşofman takımı olan Karen oturma odasının kapısında durdu. Ellerinde fırın eldivenleri vardı.

Yargıç hızla başını ona doğru çevirdi. "Ne var, canım?"

Karen alnına düşmüş sarı saçlarını üfleyerek itti. "Patatesleri ezme zamanı geldi."

"Ah." Stew biraz huzursuzdu. "Dışarıda bir araba var."

"Ne olacak? Kimseyi beklemiyorum. Herhalde, yandaki eve gelmiştir."

"Hayır, hayır," dedi Stew telaşla. "Ben... bir şey yaptım. Birilerini davet ettim."

"Ah, öyle mi?" Karen merakla kaşlarını kaldırarak pencereye doğru yürürken, ellerindeki fırın

eldivenleri ***s eldivenlerine benziyordu. "Yasaları çiğnemiş ve anlayışlı bir polise ihtiyacı olan birisi olmadığını umarım."

Stew ellerini arkasında bağlayıp sinirli bir halde gezinmeye başladı. "Hayır, hayır. Sadece, senin yardıma ihtiyacın olduğunu hissettim. Bulanık suları geçecek bir köprüye..."

"Aman tanrım, yine beni gözlüyorsun, değil mi?"

diye bağırdı Karen ağlar gibi. "Yine sorumluluk almaya kalkışıyorsun!"

Çalan kapı zili Stew'i kurtardı.

"Açmayacak mısın?" dedi Karen elini sallayarak.

Stew başını gururla dikleştirdi. "Hayır. Benim işim değil."

"Hah!" Karen kapıya gidip hızla açtı.

"Merhaba! Sürpriz! Ben geldim!" Wendy eşikten hızla geçip Karen'in kollarına atıldı.

"Ah..." Karen, VVendy'nin sırtını okşarken kızının sarışın, başı üzerinden boş bakışlarla Ross'a baktı.

"VVendy..."

"Babam beni okuldan aldı," dedi VVendy, Karen'e daha sıkı sarılarak. "Şaşırdın mı?"

Karen boğazının daraldığını hissederek yutkunmaya çalıştı. "Evet."

"Merhaba, şarkıcı kuş." Ross uzanıp Karen'in elindeki eldivenleri çekti.

"İçeriye girin," dedi Karen birden şaşkınlıkla soluyarak. "Lütfen."

"Hey, gerçekten çok şaşırdın." VVendy Karen'in kollarından ayrılıp odaya daldı.

Karen başını salladı. "Çoktan da fazla."

"Geleceğimizi bilmeliydin," dedi VVendy. "Dört gün oldu. Seni özledim. Sen gerçekten polis misin?"

Babam polis olduğunu söylüyor."

"Evet, polisim. Ve burası da evim," diye karşılık verdi Karen. "Etrafa bakabilirsin."

"Arabada biraz midem bulandı," dedi VVendy pembe tişörtünün üzerinden karnını ovuşturarak.

"Otursam daha iyi olacak." Pencerenin yanındaki sal-

lanan iskemleye oturdu. "Babam arabayı çok hızlı sürüyor," dedi VVendy şikayet eder gibi. "Ona ceza kes."

"Fitneci," diye söylendi Ross gülerek.

Karen özlem ve şaşkınlıkla Ross'a baktı. Koyu mavi gömleği ve siyah kotuyla her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Ama aynı zamanda bitkin bir hali vardı. Yüz hatları sarkmıştı ve gözlerinde boş bir bakış vardı.

"Bu Yargıç Stewart," dedi Karen soğukkanlı olmaya çalışarak. "Onunla henüz tanışmamış olanlar için," diye eklemeyi edemedi.

"Belki, babamın cezasını idare edebilirsiniz," dedi VVendy, Stew'e. "Karen'i görmek için hız yapıyordu, isteyerek değil."

Stew, Ross'a göz kırparak, "Şey, ben yarı emekliyim," diye karşılık verdi. "Ama bu işi konuşabiliriz."

Neden mutfakta biraz sohbet etmiyoruz? Birbirimizi daha iyi tanırız."

"Karen'le bir dakika yalnız konuşmak İstiyorum, bebeğim," dedi Ross kızma gitmesi için başını sallayarak.

"Ayrıca," diye devam etti Stew neşeyle. "Midesi bulananlar için sallanan iskemle iyi değildir. Ben patatesleri ezerken gelip bana arkadaşlık yapsana." Stew, Ross'tan fırın eldivenlerini alıp VVendy'yi dışarıya çıkardı.

"Sen Karen'in büyükbabası mısın?" diye sordu Wendy heyecanla.

"Seçilmiş büyükbaba sayılırım," diye yanıt verdi Stew. "En iyisi..."

Karen üstündeki eşofmana bakarak ellerini ya-

naklarına bastırdı. "Çok heyecanlıyım. Şok oldum."

"Anlıyorum," dedi Ross. "Ama önceden aramaya cesaret edemedim. Durumu telefonda da anlatamazdım. Bağışlayabilecek misin?"

Karen düşüncelerini toplamaya çalışarak iç çekti. "Tabii. Ama sana çok öfkelen dim. Beni gizli görevdeki seksi bir polis olarak görmem beni çıldırttı. Ama her zaman sonunda sakinleşir ve durumu öyle incelerim. VVendy söz konusu olunca,, çok çılgınca tepkiler gösterdiğine karar verdim. Ve Margo'nun baskısının çok korkunç olduğunu da biliyorum."

"Evet, ama her şeyi yanlış ele aldığım için çok üzgünüm. Yanlış sonuçlar çıkararak..."

"...saldırıya geçtin!"

Ross kuşkuyla kaşını kaldırdı. "Artık öfkeli değilsin, ha?"
"Değilim," dedi Karen gülümseyerek. "Ve VVendy'nin olanları bilmemesine seviniyorum."
"Evet. Buraya özellikle zararı onarmak için geldim."
Karen'in yüzünde iğneleyici ve kuşkulu bir ifade belirdi. "Nasıl onaracaksın, Ross?"
"Her şeyden önce, her şeyde haklı olduğumu biliyorum."
Karen ağız alaycı bir ifadeyle hafifçe çarpılarak ellerini kaldırdı.
"Tabii, bu senin için yeni bir şey değil."
"Hayır."
"O zamandan beri kendimde değilim!" diye itiraf etti Ross.
"Ne kadar komik, değil mi?" dedi Karen yumuşak

bir sesle. "Bütün hafta boyunca, beni tanıyacağından korktum... ama sen hiçbir şeyin farkında bile değildin."

Ross kasılmış ensesini ovuşturdu. "İtirafların beni çok şaşırttı. Ama sonradan sakinleşip düşündüğümde, ortaya çıkan ilk gerçek seni gerçekten sevdiğim oldu!" Ross, Karen'e yaklaşip onu kollarından tuttu. "Bu anne baba meselesi ne olursa olsun, seni kaybetmeye dayanamayacağımı anladım."

"Bu çok duygusal bir..."

"Hey, bu her şey demek. Aramızdaki kırgınlığı düzelterek bir şey bu." Ross doğru sözcükleri bulmak için bir an bakışlarını Karen'den ayırdı. "Ne kadar imkansız görünürse görünsün, hikayene bütün yüreğinle inandığını çok iyi biliyordum. Hiç kimseyi kıracak bir insan değilsin. Bunu düşünerek.... VVendy'nin senin bebeğin olabileceği ihtimali bana çok kuvvetli' gelmeye başladı. Onu kıramazdın." Karen ellerinin altında Ross'un göğsünün titrediğini hissedince, içi sevgiyle doldu. "Ve Margo'ya anlattıklarımı söyledin," dedi yumuşak bir sesle.

"Şey, hayır." Ross şeytanca bir gülümsemeyle Karen'e baktı. "Onu oyuna getirerek itiraf ettirdim. VVendy'nin öz annesi olarak bana şantaj yaptığını söyledim."

Karen hızla bir soluk aldı. "Buna kandı mı?"

"Tabii!" dedi Ross sakın bir ifadeyle. "Herkesi kendi gibi ağgözlü sanıyor. Senin varlığını itiraf ettiği anda tuzağa düştüğünü anladı ama artık çok geçti."

"VVendy'nin iyiliği için bunu yapmış olmanı kabul edebilirim," diye mırıldandı Karen. "Artık Mar-

go'nun onun hayatına karışması için bir neden kalmadı."

Ross onu kendine çekip yumuşak vücudunu vücuduna bastırdı. "Hey, bunu bizim için yaptım."

Karen hüzünlü bakışlarla Ross'a baktı. "Ya? Bir geleceğimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olduğunu biliyorum," dedi Ross, Karen'in kulağına. "Biz bir aile olmak için yaratılmışız gibi hissediyorum. Yollarımız bir yanlışla ayrıldı ve yeniden birleşmesi için zaman gerekti."

"Aaah, bu çok romantik," diye şaka yaptı Karen parmağını Ross'un çenesinde dolaştırarak.

"Dayanılmayacak kadar hoş."

"Benimle evlenecek misin? Ve bana, kızımızı yetiştirmek için yardım edecek misin?"

"Hmm, evet," diye inledi Karen.

"Seni özledim..." Ross büyük bir açlıkla Karen'i öpmeye başladı.

Karen öpücüğün sonunda derin bir soluk alarak, "Ya VVendy'ye nasıl anlatacağız?"

Ross, Karen'in ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Gözlerinin derinlikleri annelik sevgisiyle parlıyordu.

"Anlatacağız. Henüz değil, ama yakında."

"Bunu gerçekten yapabilir misin?"

"Ah, evet," dedi Ross bastırarak. "Gerçeği öğrenmek beni sarstı, ama VVendy kelimenin tam anlamıyla benim kızım... bunu hissediyorum. Onu biz yapmış olsaydık, tıpkı böyle olurdu."

"Ben onun için en iyisini istiyorum. Her zaman bunu istedim."

"Ben de öyle. Psikolog bir arkadaşımın bu konuda konuştuğum bile. VVendy'yi tanıyor ve ona her şeyi anlatmak için evliliğimiz iyice oturuncaya kadar beklememiz gerektiğini düşünüyor."

"Haklı," dedi Karen içtenlikle.

"Hayal kırıklığına uğramadın mı?"

"Hayır! Bu kadarı bile hiç ummadığım bir şey. Bir gün onun bileceği düşüncesi..." Karen mutluluk

gözyaşlarını tutmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. "Çok harika."

"Bu sırada, alınması gereken birçok karar var," dedi Ross, Karen'in koluna girip onu mutfağa doğru götürürken.

"Ne gibi?"

"Ne zaman evleneceğimiz, mesela."

"Burası Las Vegas, dünyanın evlilik başkenti!"

"Yarın serbest misin?"

"Evet! İşten sonra."

"Ne?" diye bağırdı Ross. "Öyleyse, Şef Bradley'le başka bir konuşma daha yapmak zorunda kalacağım."

"Şaka yapıyorum. Yerime birisini bulmak sorun değil."

"Sürekli birisini bulmaya ne dersin? İşini değiştirip benim güvenlik ekibime katılmayı kabul edeceğini umuyorum."

"Ona şarkı söylemek isteyip istemediğini sor, Baba," diye ince bir ses geldi koridordan.

"Ah, hayır," dedi Ross hemen. "Bu şarkıcı kuşun duygularını bütün dünyayla paylaşmasını istemiyorum. Bugünden sonra sadece benim için şarkı söyleyecek."

"Ve benim için! Gelecek yıl doğum günümde, değil mi Anneciğim?"

Ross ve Karen şaşkınlıkla donup kaldılar.

Wendy artık bir bebek değildi. Ross ilk kez bunu kabullenirken, kızının bir anda büyümenin de ötesinde olgunlaşverdiğini gördü.

Ve daha da ilginç olan, onun Karen'e ne kadar benzediğini keşfetme siydi.

SON

